PREZES RADY MINISTRÓW

Warszawa */elektroniczny znacznik czasu/*

DKPL.WK.0610.2.23.2021.JS(18)

RM-0610-23-21

UC36

Pani Elżbieta WITEK
Marszałek Sejmu

Szanowna Pani Marszałek,

na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam Sejmowi

projekt ustawy o zmianie ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych oraz niektórych innych ustaw.

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

Do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Klimatu i Środowiska.

Z poważaniem,
Mateusz Morawiecki
Prezes Rady Ministrów
/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

Projekt

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych oraz niektórych innych ustaw[1) 2), 3)]

Art. 1. W ustawie z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. z 2021 r. poz. 332) wprowadza się następujące zmiany:

1) w odnośniku nr 1:

---

1) Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/410 z dnia 14 marca 2018 r. zmieniającą dyrektywę 2003/87/WE w celu wzmocnienia efektywnych pod względem kosztów redukcji emisji oraz inwestycji niskoemisyjnych oraz decyzję (UE) 2015/1814 (Dz. Urz. UE L 76 z 19.03.2018, str. 3).

2) Niniejsza ustawa służy stosowaniu:
   1) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/842 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie wiążących rocznych redukcji emisji gazów cieplarnianych przez państwa członkowskie od 2021 r. do 2030 r. przyczyniających się do działań na rzecz klimatu w celu wywiązania się z zobowiązań wynikających z Porozumienia paryskiego oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 525/2013 (Dz. Urz. UE L 156 z 19.06.2018, str. 26);
   2) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 663/2009 i (WE) nr 715/2009, dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 94/22/WE, 98/70/WE, 2009/31/WE, 2009/73/WE, 2010/31/UE, 2012/27/UE i 2013/30/UE, dyrektyw Rady 2009/119/WE i (EU) 2015/652 oraz uchylenia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 (Dz. Urz. UE L 328 z 21.12.2018, str. 1, Dz. Urz. UE L 85I z 27.03, 2019, str. 66 oraz Dz. Urz. UE L 148 z 06.06.2019, str. 37);
   3) rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/2066 z dnia 19 grudnia 2018 r. w sprawie monitorowania i raportowania w zakresie emisji gazów cieplarnianych na podstawie dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz zmieniającego rozporządzenie Komisji (UE) nr 601/2012 (Dz. Urz. UE L 334 z 31.12.2018, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 423 z 15.12.2020, str. 37);
   4) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/1122 z dnia 12 marca 2019 r. uzupełniającego dyrektywę 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do funkcjonowania rejestru Unii (Dz. Urz. UE L 177 z 02.07.2019, str. 3 oraz Dz. Urz. UE L 177 z 02.07.2019, str. 66);
   5) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/1603 z dnia 18 lipca 2019 r. uzupełniającego dyrektywę 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do środków przyjętych przez Organizację Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego w odniesieniu do monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji lotniczych w celu wdrożenia globalnego środka rynkowego (Dz. Urz. UE L 250 z 30.09.2019, str. 10);
   6) rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2019/1842 z dnia 31 października 2019 r. ustanawiającego zasady stosowania dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do dalszych ustaleń dotyczących dostosowań przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji ze względu na zmiany w poziomie działalności (Dz. Urz. UE L 282 z 04.11.2019, str. 20);
   7) rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2020/1001 z dnia 9 lipca 2020 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do funkcjonowania funduszu modernizacyjnego wspierającego inwestycje w modernizację systemów energetycznych oraz poprawę efektywności energetycznej niektórych państw członkowskich (Dz. Urz. UE L 221 z 10.07.2020, str. 107).

3) Niniejszą ustawą zmienia się ustawę z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska oraz ustawę z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji.

a) uchyla się pkt 5,

b) uchyla się pkt 7,

c) w pkt 10 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 11–17 w brzmieniu:

„11) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/842 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie wiążących rocznych redukcji emisji gazów cieplarnianych przez państwa członkowskie od 2021 r. do 2030 r. przyczyniających się do działań na rzecz klimatu w celu wywiązania się z zobowiązań wynikających z Porozumienia paryskiego oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 525/2013 (Dz. Urz. UE L 156 z 19.06.2018, str. 26);

12) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 663/2009 i (WE) nr 715/2009, dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 94/22/WE, 98/70/WE, 2009/31/WE, 2009/73/WE, 2010/31/UE, 2012/27/UE i 2013/30/UE, dyrektyw Rady 2009/119/WE i (EU) 2015/652 oraz uchylenia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 (Dz. Urz. UE L 328 z 21.12.2018, str. 1, Dz. Urz. UE L 85I z 27.03.2019, str. 66 oraz Dz. Urz. UE L 148 z 06.06.2019, str. 37);

13) rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/2066 z dnia 19 grudnia 2018 r. w sprawie monitorowania i raportowania w zakresie emisji gazów cieplarnianych na podstawie dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz zmieniającego rozporządzenie Komisji (UE) nr 601/2012 (Dz. Urz. UE L 334 z 31.12.2018, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 423 z 15.12.2020, str. 37);

14) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/1122 z dnia 12 marca 2019 r. uzupełniającego dyrektywę 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do funkcjonowania rejestru Unii (Dz. Urz. UE L 177 z 02.07.2019, str. 3 oraz Dz. Urz. UE L 177 z 02.07.2019, str. 66);

15) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/1603 z dnia 18 lipca 2019 r. uzupełniającego dyrektywę 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do środków przyjętych przez Organizację Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego w odniesieniu do monitorowania, raportowania i

weryfikacji emisji lotniczych w celu wdrożenia globalnego środka rynkowego (Dz. Urz. UE L 250 z 30.09.2019, str. 10);

16) rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2019/1842 z dnia 31 października 2019 r. ustanawiającego zasady stosowania dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do dalszych ustaleń dotyczących dostosowań przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji ze względu na zmiany w poziomie działalności (Dz. Urz. UE L 282 z 04.11.2019, str. 20);

17) rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2020/1001 z dnia 9 lipca 2020 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do funkcjonowania funduszu modernizacyjnego wspierającego inwestycje w modernizację systemów energetycznych oraz poprawę efektywności energetycznej niektórych państw członkowskich (Dz. Urz. UE L 221 z 10.07.2020, str. 107).”;

2) w art. 2 w pkt 3 w lit. j w tiret pierwsze po wyrazach „roku kalendarzowym” dodaje się wyrazy „, z zastrzeżeniem art. 95a,”;

3) w art. 3:

a) pkt 1–3a otrzymują brzmienie:

„1) biomasie – rozumie się przez to biomasę, o której mowa w art. 3 pkt 21 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/2066 z dnia 19 grudnia 2018 r. w sprawie monitorowania i raportowania w zakresie emisji gazów cieplarnianych na podstawie dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz zmieniającego rozporządzenie Komisji (UE) nr 2012/601 (Dz. Urz. UE L 334 z 31.12.2018, str. 1, z późn. zm.[4)]), zwanego dalej „rozporządzeniem Komisji (UE) 2018/2066”;

2) biopaliwie – rozumie się przez to biopaliwo, o którym mowa w art. 3 pkt 23 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066;

3) biopłynie – rozumie się przez to biopłyn, o którym mowa w art. 3 pkt 22 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066;

3a) eksploatacji instalacji – rozumie się przez to użytkowanie instalacji zarówno w normalnym trybie działalności, jak i przy wydarzeniach nietypowych, o których

---

[4)] Zmiana wymienionego rozporządzenia została ogłoszona w Dz. Urz. UE L 423 z 15.12.2020, str. 37.

mowa w art. 20 ust. 1 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066, a także utrzymywanie w sprawności tej instalacji;”,

b) pkt 8 otrzymuje brzmienie:

„8) instalacji nowej – rozumie się przez to instalację, która po raz pierwszy uzyskała zezwolenie w okresie rozpoczynającym się 3 miesiące przed terminem przedłożenia wykazu, o którym mowa w art. 26d ust. 3, i kończącym się 3 miesiące przed terminem przedłożenia kolejnego wykazu;”,

c) pkt 13 otrzymuje brzmienie:

„13) operacji lotniczej – rozumie się przez to lot statku powietrznego, który rozpoczyna się lub kończy na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej;”,

d) uchyla się pkt 15,

e) pkt 17 otrzymuje brzmienie:

„17) rejestrze Unii – rozumie się przez to rejestr Unii, o którym mowa w art. 4 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/1122 z dnia 12 marca 2019 r. uzupełniającego dyrektywę 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do funkcjonowania rejestru Unii (Dz. Urz. UE L 177 z 02.07.2019, str. 3, z późn. zm.[5)]), zwanego dalej „rozporządzeniem Komisji (UE) 2019/1122”;”,

f) pkt 22 otrzymuje brzmienie:

„22) uprawnieniu do emisji – rozumie się przez to uprawnienie do wprowadzania do powietrza ekwiwalentu, w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, dwutlenku węgla (CO_2) utworzone w ramach:

a) systemu lub

b) systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych Konfederacji Szwajcarskiej

– służące do rozliczenia wielkości emisji w ramach każdego z tych systemów i którym można rozporządzać na zasadach określonych w ustawie;”;

[5)] Zmiana wymienionego rozporządzenia została ogłoszona w Dz. Urz. UE L 177 z 02.07.2019, str. 66.

4) w art. 4:

a) w pkt 1:

– lit. c oraz d otrzymują brzmienie:

„c) rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066,

d) rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1122,”,

– w lit. e dodaje się przecinek i dodaje się lit. f w brzmieniu:

„f) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/1603 z dnia 18 lipca 2019 r. uzupełniającego dyrektywę 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do środków przyjętych przez Organizację Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego w odniesieniu do monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji lotniczych w celu wdrożenia globalnego środka rynkowego (Dz. Urz. UE L 250 z 30.09.2019, str. 10), zwanego dalej „rozporządzeniem Komisji (UE) 2019/1603”,

b) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) prowadzi koordynację, o której mowa w art. 10 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066.”;

5) w art. 8 ust. 1–5 otrzymują brzmienie:

„1. Rejestr Unii działa na zasadach określonych w rozporządzeniu Komisji (UE) 2019/1122.

2. Krajowy ośrodek pełni obowiązki krajowego administratora w rozumieniu art. 3 pkt 2 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1122 i zarządza zbiorem rachunków w rejestrze Unii podlegających jurysdykcji Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Prowadzący instalację jest obowiązany do posiadania w rejestrze Unii rachunku posiadania operatora, o którym mowa w art. 14 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1122.

4. Operator statku powietrznego jest obowiązany do posiadania w rejestrze Unii rachunku posiadania operatora statków powietrznych, o którym mowa w art. 15 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1122.

5. Krajowy ośrodek otwiera w rejestrze Unii rachunki, o których mowa w rozporządzeniu Komisji (UE) 2019/1122, i zarządza nimi na zasadach określonych w tym rozporządzeniu i ustawie.”;

6) w art. 9:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wniosek o otwarcie rachunku w rejestrze Unii odpowiada wymaganiom określonym w art. 13–16 oraz w art. 21 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1122.”,

b) w ust. 2 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Wniosek o otwarcie rachunku obrotowego w rejestrze Unii może złożyć:”,

c) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Przynajmniej jedna osoba wskazana we wniosku o otwarcie rachunku w rejestrze Unii jako upoważniony przedstawiciel, o którym mowa w art. 20 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1122, jest obowiązana posiadać miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

4. Do wniosku o otwarcie rachunku w rejestrze Unii, oprócz dokumentów i informacji określonych w załącznikach III, IV i VI–VIII do rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1122, dołącza się dowód wniesienia opłaty za otwarcie rachunku.”,

d) uchyla się ust. 5,

e) ust. 6 i 7 otrzymują brzmienie:

„6. Wniosek o otwarcie i zamknięcie rachunku w rejestrze Unii składa się na piśmie utrwalonym w postaci papierowej albo w postaci elektronicznej, opatrzonym kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym, na formularzu dostępnym na stronie internetowej Krajowego ośrodka z zachowaniem wymagań, o których mowa w rozporządzeniu Komisji (UE) 2019/1122.

7. Wniosek o aktualizację danych dotyczących rachunku w rejestrze Unii składa się zgodnie z wymaganiami określonymi w art. 22 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1122. Do wniosku o aktualizację stosuje się odpowiednio przepisy ust. 1–3 i 6.”;

7) w art. 10:

a) w ust. 1 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1) odmowie dokonania czynności przez Krajowy ośrodek w zakresie otwierania rachunku, aktualizacji danych dotyczących rachunku, zamykania rachunku w rejestrze Unii oraz zatwierdzania upoważnionego przedstawiciela, o których mowa w art. 19 ust. 2, art. 21 ust. 5, art. 22 ust. 3, art. 25 ust. 2 oraz art. 26 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1122;

2) zawieszeniu dostępu upoważnionego przedstawiciela do rachunku w rejestrze Unii, o którym mowa w art. 30 ust. 1–5 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1122 oraz w art. 92a.”,

b) w ust. 2:

– pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) określenie rodzaju czynności, której dokonania odmówiono, ze wskazaniem jej podstawy prawnej, zgodnie z rozporządzeniem Komisji (UE) 2019/1122;”,

– pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) pouczenie o prawie i terminie wniesienia sprzeciwu od odmowy dokonania czynności, zgodnie z art. 19 ust. 4, art. 21 ust. 6 i art. 22 ust. 3 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1122, przez Krajowy ośrodek.”,

c) w ust. 3 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) pouczenie o prawie i terminie wniesienia sprzeciwu od zawieszenia dostępu, o którym mowa w art. 30 ust. 1–3 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1122, zgodnie z art. 30 ust. 7 tego rozporządzenia.”,

d) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. W przypadku gdy Krajowy ośrodek uzna sprzeciw w całości za uzasadniony, w terminie 14 dni od dnia jego otrzymania, podejmuje czynność, której dokonania odmówił, albo przywraca dostęp upoważnionego przedstawiciela do rachunku w rejestrze Unii lub do procesów z tego rachunku.”;

8) w art. 14 w ust. 2 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„W przypadku niewniesienia opłaty rocznej stosuje się przepis art. 30 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1122.”;

9) w art. 17 ust. 1–4 otrzymują brzmienie:

„1. Uprawnienia do emisji przydzielane instalacjom na podstawie przepisów niniejszej ustawy są uprawnieniami do emisji ogólnych w rozumieniu art. 3 pkt 8 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1122.

2. Wykaz instalacji i liczba uprawnień do emisji przydzielanych na poszczególne okresy, o których mowa w art. 2 pkt 15 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/331, są ustalane na zasadach określonych w przepisach tego rozporządzenia i są ogłaszane na podstawie art. 26e ust. 3, art. 59 ust. 5 i art. 70a ust. 5.

3. Uprawnienia do emisji wydaje się każdej instalacji na dany rok w liczbie określonej w informacji, o której mowa w art. 64b ust. 8.

4. Uprawnienia do emisji wydaje się na rachunek posiadania operatora w rejestrze Unii w terminie do dnia 28 lutego każdego roku. Prowadzącemu instalację, na którym spoczywa obowiązek, o którym mowa w art. 64 ust. 1 lub 2a, uprawnienia do emisji wydaje się po ogłoszeniu informacji, o której mowa w art. 64b ust. 8.”;

10) w art. 18 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Uprawnienia do emisji wydane na rachunek posiadania operatora oraz rachunek posiadania operatora statków powietrznych w rejestrze Unii w liczbie większej niż określona w informacji, o której mowa w:

1) art. 64b ust. 8, lub wynikająca ze zmian tej informacji – w odniesieniu do prowadzącego instalację, albo
2) art. 48 ust. 1 pkt 2 – w odniesieniu do operatora statków powietrznych

– zwane dalej „nadmiarowo wydanymi uprawnieniami do emisji”, podlegają zwrotowi.”;

11) uchyla się rozdział 5;

12) w art. 26c dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Jeżeli wniosek o przydział uprawnień do emisji zawiera braki lub uchybienia, Krajowy ośrodek wzywa prowadzącego instalację do ich usunięcia w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia doręczenia wezwania.”;

13) w art. 26d ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Minister właściwy do spraw klimatu przekazuje Komisji Europejskiej wykaz instalacji, dla których jest planowany przydział uprawnień do emisji na produkcję inną niż produkcja energii elektrycznej, nie później niż przed upływem 15 miesięcy przed rozpoczęciem okresu, na który są przydzielane uprawnienia.”;

14) w art. 26f po ust. 11 dodaje się ust. 11a i 11b w brzmieniu:

„11a. Decyzja zatwierdzająca plan metodyki monitorowania zawiera:

1) imię i nazwisko albo nazwę prowadzącego instalację oraz oznaczenie jego adresu miejsca zamieszkania albo adresu siedziby;
2) adres zakładu, na terenie którego jest położona instalacja;
3) rodzaj działania prowadzonego w instalacji;
4) wskazanie zatwierdzonej wersji planu metodyki monitorowania zgodnie z pkt 1 lit. b załącznika VI do rozporządzenia Komisji (UE) 2019/331 i datę rozpoczęcia stosowania zatwierdzanego planu.

11b. Plan metodyki monitorowania stanowi załącznik do decyzji zatwierdzającej ten plan.”;

15) w art. 26g:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Zatwierdzenie istotnej zmiany planu metodyki monitorowania następuje w drodze zmiany decyzji, o której mowa w art. 26f ust. 11 pkt 1. Przepisy art. 26f ust. 2 i 4–12 stosuje się odpowiednio.”,

b) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Organ właściwy do wydania zezwolenia może, na wniosek prowadzącego instalację lub z urzędu za jego zgodą, wydać nową decyzję zatwierdzającą plan metodyki monitorowania w celu ujednolicenia tekstu obowiązującego planu, z uwzględnieniem wszystkich zmian wprowadzonych do tego planu od dnia jego zatwierdzenia.”;

16) w art. 45 wyrazy „nr 389/2013” zastępuje się wyrazami „2019/1122”;

17) w art. 46 w ust. 4 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) raport dotyczący tonokilometrów pochodzących z wykonywanych operacji lotniczych, o którym mowa w art. 68 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066, oraz sprawozdanie z weryfikacji tego raportu.”;

18) w art. 47 w ust. 7 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) raport dotyczący tonokilometrów pochodzących z wykonywanych operacji lotniczych, o którym mowa w art. 68 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066, oraz sprawozdanie z weryfikacji tego raportu.”;

19) w art. 49:

a) po ust. 2c dodaje się ust. 2d w brzmieniu:

„2d. Środki uzyskane ze sprzedaży w drodze aukcji uprawnień do emisji przekazuje się na wyodrębniony rachunek bankowy Narodowego Funduszu w wysokości:

1) 4 000 000 zł w roku 2021;

2) 6 000 000 zł w roku 2022;

3) 8 000 000 zł rocznie w latach 2023–2030.”,

b) w ust. 6 pkt 10 otrzymuje brzmienie:

„10) pokrywanie wydatków administracyjnych związanych z administrowaniem systemem przez Krajowy ośrodek oraz wydatków administracyjnych

związanych z wykonywaniem przez Narodowy Fundusz zadań, o których mowa w art. 50e ust. 2.”;

20) w art. 50 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Minister właściwy do spraw klimatu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych przygotowuje corocznie sprawozdanie dotyczące wykorzystania w poprzedzającym roku kalendarzowym środków przeznaczonych na cele lub polityki, o których mowa w art. 49 ust. 6 i 7, z zachowaniem wymagań określonych w art. 19 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 663/2009 i (WE) nr 715/2009, dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 94/22/WE, 98/70/WE, 2009/31/WE, 2009/73/WE, 2010/31/UE, 2012/27/UE i 2013/30/UE, dyrektyw Rady 2009/119/WE i (EU) 2015/652 oraz uchylenia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 (Dz. Urz. UE L 328 z 21.12.2018, str. 1, z późn. zm.[6)]).”;

21) po rozdziale 8 dodaje się rozdział 8a w brzmieniu:

„Rozdział 8a

Krajowy system wdrażania Funduszu Modernizacyjnego

Art. 50a. 1. W ramach Krajowego systemu wdrażania Funduszu Modernizacyjnego przeznacza się środki uzyskane z funduszu modernizacyjnego, o którym mowa w art. 10d dyrektywy 2003/87/WE, zwanego dalej „Funduszem Modernizacyjnym”, na dofinansowanie realizacji na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej inwestycji mających na celu modernizację krajowego systemu energetycznego oraz poprawę efektywności energetycznej, przez:

1) wspieranie inwestycji w wytwarzanie i wykorzystywanie energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych lub

2) wspieranie inwestycji w magazynowanie energii i modernizację sieci energetycznych, w tym rurociągów należących do systemów ciepłowniczych lub sieci przesyłu energii elektrycznej, oraz zwiększanie połączeń międzysystemowych między państwami członkowskimi Unii Europejskiej, lub

---

6) Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 85I z 27.03.2019, str. 66 oraz Dz. Urz. UE L 148 z 06.06.2019, str. 37.

3) wspieranie, we współpracy z partnerami społecznymi w regionach uzależnionych od stałych paliw kopalnych, sprawiedliwych przemian mających na celu ułatwienie pracownikom zmiany miejsca zatrudnienia oraz zdobywanie nowych i specjalistycznych umiejętności, wspieranie edukacji oraz inicjatyw zatrudnieniowych, a także nowych inicjatyw gospodarczych działających na zasadzie startup, lub
4) wspieranie inwestycji w efektywność energetyczną, w tym w sektorach transportu, budownictwa, rolnictwa i odpadów.

2. Środki, o których mowa w ust. 1, mogą być również przeznaczane na dofinansowanie realizacji na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej inwestycji innych niż wymienione w ust. 1, mających na celu modernizację krajowego systemu energetycznego oraz poprawę efektywności energetycznej.

3. Co najmniej 70% środków, o których mowa w ust. 1, przeznacza się na realizację inwestycji, o których mowa w ust. 1.

4. Środków, o których mowa w ust. 1, nie przeznacza się na dofinansowanie inwestycji związanych z wytwarzaniem energii przy wykorzystaniu stałych paliw kopalnych.

Art. 50b. Środki, o których mowa w art. 50a ust. 1, są przekazywane na wyodrębniony rachunek bankowy Narodowego Funduszu, zwany dalej „Rachunkiem Funduszu Modernizacyjnego”.

Art. 50c. 1. Inwestycje, o których mowa w art. 50a ust. 1 i 2, są realizowane w ramach programów priorytetowych Narodowego Funduszu.

2. Inwestycje, o których mowa w art. 50a ust. 1, mogą uzyskać dofinansowanie ze środków zgromadzonych na Rachunku Funduszu Modernizacyjnego w wysokości do 100% kosztów realizacji inwestycji kwalifikujących się do dofinasowania, określonych w programie priorytetowym, o którym mowa w ust. 1.

3. Inwestycje, o których mowa w art. 50a ust. 2, mogą uzyskać dofinansowanie ze środków zgromadzonych na Rachunku Funduszu Modernizacyjnego w wysokości do 70% kosztów realizacji inwestycji kwalifikujących się do dofinasowania, określonych w programie priorytetowym, o którym mowa w ust. 1. Pozostałe koszty tych inwestycji nie mogą być finansowane ze środków publicznych.

Art. 50d. 1. Organem doradczym ministra właściwego do spraw klimatu w zakresie funkcjonowania Krajowego systemu wdrażania Funduszu Modernizacyjnego jest Rada Konsultacyjna Funduszu Modernizacyjnego.

2. Do zakresu działania Rady Konsultacyjnej Funduszu Modernizacyjnego należy wyrażanie stanowiska do przedkładanych ministrowi właściwemu do spraw klimatu projektów programów priorytetowych, o których mowa w art. 50c ust. 1. Rada Konsultacyjna wyraża stanowisko w formie uchwały.

3. W skład Rady Konsultacyjnej Funduszu Modernizacyjnego wchodzi po jednym przedstawicielu wyznaczonym przez:

1) ministra właściwego do spraw aktywów państwowych;
2) ministra właściwego do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa;
3) ministra właściwego do spraw energii;
4) ministra właściwego do spraw finansów publicznych;
5) ministra właściwego do spraw gospodarki;
6) ministra właściwego do spraw gospodarki morskiej;
7) ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej;
8) ministra właściwego do spraw klimatu;
9) ministra właściwego do spraw pracy;
10) ministra właściwego do spraw rolnictwa;
11) ministra właściwego do spraw rozwoju regionalnego;
12) ministra właściwego do spraw środowiska;
13) ministra właściwego do spraw transportu;
14) ministra właściwego do spraw żeglugi śródlądowej;
15) Pełnomocnika Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej.

4. W pracach Rady Konsultacyjnej Funduszu Modernizacyjnego bierze udział, w charakterze obserwatora, bez prawa głosu, przedstawiciel Krajowego operatora Funduszu Modernizacyjnego, zwanego dalej „Operatorem Funduszu”.

5. Minister, który kieruje więcej niż jednym działem administracji rządowej wymienionym w ust. 3, wyznacza do udziału w Radzie Konsultacyjnej Funduszu Modernizacyjnego jednego przedstawiciela.

6. Minister właściwy do spraw klimatu określi, w drodze zarządzenia, organizację i tryb działania Rady Konsultacyjnej Funduszu Modernizacyjnego.

7. Wydatki związane z obsługą Rady Konsultacyjnej Funduszu Modernizacyjnego są finansowane ze środków budżetu państwa, z części której dysponentem jest minister właściwy do spraw klimatu.

Art. 50e. 1. Krajowym systemem wdrażania Funduszu Modernizacyjnego zarządza Operator Funduszu.

2. Wykonywanie zadań Operatora Funduszu powierza się Narodowemu Funduszowi.

3. Do zadań Operatora Funduszu działającego przez Radę Nadzorczą Narodowego Funduszu należy:

1) zatwierdzanie list programów priorytetowych, o których mowa w art. 50c ust. 1;
2) ustalanie kryteriów wyboru inwestycji dofinansowywanych ze środków zgromadzonych na Rachunku Funduszu Modernizacyjnego;
3) ustalanie zasad udzielania i umarzania pożyczek oraz trybu i zasad udzielania i rozliczania dotacji, przyznanych ze środków zgromadzonych na Rachunku Funduszu Modernizacyjnego.

4. Do zadań Operatora Funduszu działającego przez Zarząd Narodowego Funduszu należy:

1) przedkładanie ministrowi właściwemu do spraw klimatu wykazu, o którym mowa w art. 50p ust. 1;
2) sporządzanie list programów priorytetowych, o których mowa w art. 50c ust. 1, oraz przedstawianie tych list w celu uzgodnienia ministrowi właściwemu do spraw klimatu;
3) opracowanie, przedkładanie ministrowi właściwemu do spraw klimatu w celu uzgodnienia oraz przyjmowanie programów priorytetowych, o których mowa w art. 50c ust. 1;
4) zatwierdzanie regulaminów naboru wniosków o dofinansowanie inwestycji ze środków zgromadzonych na Rachunku Funduszu Modernizacyjnego;
5) przedstawianie Europejskiemu Bankowi Inwestycyjnemu i komitetowi inwestycyjnemu, o którym mowa w art. 10d ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE, zwanemu dalej „Komitetem Inwestycyjnym”, programów priorytetowych, o których mowa w art. 50c ust. 1;
6) składanie do Europejskiego Banku Inwestycyjnego wniosków o wypłatę środków z Funduszu Modernizacyjnego na dofinansowanie realizacji inwestycji.

5. Do zadań Operatora Funduszu działającego przez Biuro Narodowego Funduszu należy konsultowanie i wdrażanie programów priorytetowych, o których mowa w art. 50c ust. 1, a także prowadzenie działalności promocyjnej i informacyjnej oraz monitorowanie w ramach Krajowego systemu wdrażania Funduszu Modernizacyjnego, w szczególności przez:

1) opracowywanie regulaminu naboru wniosków o dofinansowanie inwestycji ze środków zgromadzonych na Rachunku Funduszu Modernizacyjnego oraz organizowanie naboru i oceny tych wniosków;
2) podejmowanie czynności prowadzących do zawarcia umów o dofinansowanie realizacji inwestycji ze środków zgromadzonych na Rachunku Funduszu Modernizacyjnego;
3) nadzorowanie wdrażania i realizacji inwestycji, dokonywanie oceny uzyskanych przez nie efektów ekologicznych oraz sprawowanie kontroli nad wykorzystaniem środków Funduszu Modernizacyjnego przez podmioty, które zawarły umowę o dofinansowanie realizacji inwestycji ze środków zgromadzonych na Rachunku Funduszu Modernizacyjnego, zwane dalej „beneficjentami”;
4) opracowywanie i przedkładanie ministrowi właściwemu do spraw klimatu projektu sprawozdania, o którym mowa w art. 50m ust. 1;
5) organizowanie pomocy technicznej dla podmiotów zainteresowanych uzyskaniem dofinansowania ze środków zgromadzonych na Rachunku Funduszu Modernizacyjnego;
6) prowadzenie działalności promocyjnej i informacyjnej o Krajowym systemie wdrażania Funduszu Modernizacyjnego;
7) monitorowanie:
   a) osiągniętych efektów związanych z uniknięciem lub redukcją emisji gazów cieplarnianych w ramach Krajowego systemu wdrażania Funduszu Modernizacyjnego,
   b) wydatkowania przez beneficjentów środków uzyskanych z Rachunku Funduszu Modernizacyjnego oraz postępów w realizacji inwestycji dofinansowanych z tych środków;
8) prowadzenie wykazu inwestycji dofinansowanych ze środków zgromadzonych na Rachunku Funduszu Modernizacyjnego;

9) przeprowadzanie konsultacji społecznych projektów programów priorytetowych, o których mowa w art. 50c ust. 1;
10) występowanie do Europejskiego Banku Inwestycyjnego o udzielenie informacji na temat kwoty środków uzyskanych z Funduszu Modernizacyjnego zapisanej na rachunku Europejskiego Banku Inwestycyjnego na dofinansowanie realizacji inwestycji na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
11) przekazywanie Europejskiemu Bankowi Inwestycyjnemu informacji lub dokumentów, o których mowa w załączniku I do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2020/1001 z dnia 9 lipca 2020 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do funkcjonowania funduszu modernizacyjnego wspierającego inwestycje w modernizację systemów energetycznych oraz poprawę efektywności energetycznej niektórych państw członkowskich (Dz. Urz. UE L 221 z 10.07.2020, str. 107), zwanego dalej „rozporządzeniem Komisji (UE) 2020/1001”, niezbędnych do oceny inwestycji, o których mowa w art. 50a ust. 1 i 2;
12) przedstawianie odpowiednio Europejskiemu Bankowi Inwestycyjnemu oraz Komitetowi Inwestycyjnemu dowodów, oświadczeń oraz informacji dotyczących spełnienia warunków, o których mowa w art. 6 ust. 7 i art. 7 ust. 7 rozporządzenia Komisji (UE) 2020/1001;
13) informowanie Komisji Europejskiej o wstrzymanej inwestycji, o której mowa w art. 10 ust. 1 rozporządzenia Komisji (UE) 2020/1001, i występowanie o zmianę decyzji o wypłacie środków na podstawie art. 10 ust. 3 rozporządzenia Komisji (UE) 2020/1001;
14) przechowywanie dokumentów i informacji, o których mowa w art. 16 ust. 5 rozporządzenia Komisji (UE) 2020/1001.

6. Monitorowaniem, o którym mowa w ust. 5 pkt 7 lit. a, obejmuje się okres do 5 lat kalendarzowych następujących po roku, w którym zakończono realizację inwestycji, albo po roku, w którym dokonano ostatniej płatności w odniesieniu do inwestycji, w przypadku gdy płatność ta została dokonana po jej zakończeniu.

Art. 50f. Minister właściwy do spraw klimatu sprawuje nadzór nad wykonywaniem zadań przez Operatora Funduszu.

Art. 50g. 1. Dofinansowania realizacji inwestycji, o których mowa w art. 50a ust. 1 i 2, ze środków zgromadzonych na Rachunku Funduszu Modernizacyjnego dokonuje się

w formach określonych w art. 410c lub art. 411 ust. 1 pkt 1 lub 2, ust. 10 lub 10f ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.

2. W zakresie, w jakim dofinansowanie stanowi pomoc publiczną w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zastosowanie mają szczegółowe warunki udzielania tej pomocy lub pomocy *de minimis*.

Art. 50h. 1. Operator Funduszu organizuje i prowadzi w trybie konkursowym lub ciągłym nabór wniosków o dofinansowanie inwestycji ze środków zgromadzonych na Rachunku Funduszu Modernizacyjnego w ramach Krajowego systemu wdrażania Funduszu Modernizacyjnego.

2. Ogłoszenie o naborze wniosków o dofinansowanie inwestycji ze środków zgromadzonych na Rachunku Funduszu Modernizacyjnego i jego warunkach Operator Funduszu zamieszcza na swojej stronie internetowej.

3. Operator Funduszu ustala regulamin naboru wniosków o dofinansowanie inwestycji ze środków zgromadzonych na Rachunku Funduszu Modernizacyjnego i podaje go do publicznej wiadomości na swojej stronie internetowej.

4. Regulamin naboru wniosków o dofinansowanie inwestycji ze środków zgromadzonych na Rachunku Funduszu Modernizacyjnego zawiera:

1) określenie rodzajów podmiotów mogących ubiegać się o udzielenie dofinansowania;
2) wskazanie, czy nabór jest prowadzony w trybie konkursowym czy ciągłym;
3) procedurę lub procedury wyboru i kryteria oceny wniosków;
4) terminy składania i oceny wniosków;
5) określenie limitu środków przeznaczonego na dofinansowanie;
6) wzory formularzy wniosków;
7) określenie zasad powtórnej oceny wniosków.

5. Operator Funduszu może zmieniać regulamin naboru wniosków o dofinansowanie inwestycji ze środków zgromadzonych na Rachunku Funduszu Modernizacyjnego, jeżeli zmiany nie spowodują pogorszenia warunków naboru lub jeżeli konieczność ich wprowadzenia wynika ze zmian przepisów prawa powszechnie obowiązującego.

Art. 50i. 1. Operator Funduszu przedstawia Europejskiemu Bankowi Inwestycyjnemu i Komitetowi Inwestycyjnemu program priorytetowy, o którym mowa w art. 50c ust. 1, dotyczący inwestycji, o których mowa w art. 50a ust. 1, w trybie i na zasadach określonych w art. 4 rozporządzenia Komisji (UE) 2020/1001, w celu zatwierdzenia tego programu.

2. W przypadku zatwierdzenia przez Europejski Bank Inwestycyjny programu priorytetowego, o którym mowa w art. 50c ust. 1, dotyczącego inwestycji, o których mowa w art. 50a ust. 1, Operator Funduszu przystępuje do realizacji zadań określonych w art. 50e ust. 5 pkt 1, 5 i 6, dotyczących tego programu.

Art. 50j. 1. Operator Funduszu przedstawia Europejskiemu Bankowi Inwestycyjnemu i Komitetowi Inwestycyjnemu program priorytetowy, o którym mowa w art. 50c ust. 1, dotyczący inwestycji, o których mowa w art. 50a ust. 2, w trybie i na zasadach określonych w art. 4 rozporządzenia Komisji (UE) 2020/1001, w celu dokonania oceny tego programu i wydania przez Komitet Inwestycyjny zalecenia dofinansowania.

2. W przypadku wydania przez Komitet Inwestycyjny zalecenia dofinansowania inwestycji, o których mowa w art. 50a ust. 2, objętych programem priorytetowym, o którym mowa w art. 50c ust. 1, Operator Funduszu przystępuje do realizacji zadań określonych w art. 50e ust. 5 pkt 1, 5 i 6, dotyczących tego programu.

Art. 50k. Po podjęciu przez Komisję Europejską decyzji dotyczącej wypłaty środków z Funduszu Modernizacyjnego na realizację programu priorytetowego, o którym mowa w art. 50c ust. 1, Operator Funduszu podejmuje czynności prowadzące do zawarcia umów o dofinansowanie realizacji inwestycji ze środków zgromadzonych na Rachunku Funduszu Modernizacyjnego, objętych tych programem.

Art. 50l. 1. Podstawę dofinansowania realizacji inwestycji stanowi umowa o dofinansowanie realizacji inwestycji ze środków zgromadzonych na Rachunku Funduszu Modernizacyjnego.

2. Operator Funduszu umieszcza na swojej stronie internetowej:

1) wzór umowy, o której mowa w ust. 1;
2) informację o wdrażanych programach priorytetowych, o których mowa w art. 50c ust. 1;
3) informacje o inwestycjach dofinansowanych ze środków zgromadzonych na Rachunku Funduszu Modernizacyjnego, obejmujące numer wniosku o dofinansowanie realizacji inwestycji ze środków zgromadzonych na Rachunku Funduszu Modernizacyjnego, nazwę inwestycji i kwotę udzielonego dofinansowania.

Art. 50m. 1. Operator Funduszu opracowuje i przedkłada ministrowi właściwemu do spraw klimatu w terminie do dnia 15 lutego każdego roku projekt sprawozdania z realizacji inwestycji dofinansowanych ze środków zgromadzonych na Rachunku

Funduszu Modernizacyjnego oraz osiąganych efektów rzeczowych i ekologicznych w roku poprzednim.

2. Projekt sprawozdania, o którym mowa w ust. 1, zawiera informacje i dokumenty, o których mowa w art. 13 rozporządzenia Komisji (UE) 2020/1001.

3. Minister właściwy do spraw klimatu zatwierdza sprawozdanie z realizacji inwestycji dofinansowanych ze środków zgromadzonych na Rachunku Funduszu Modernizacyjnego oraz osiąganych efektów rzeczowych i ekologicznych.

4. Minister właściwy do spraw klimatu przedkłada sprawozdanie, o którym mowa w ust. 3, Komisji Europejskiej w terminie, o którym mowa w art. 13 ust. 1 rozporządzenia Komisji (UE) 2020/1001.

5. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 3, jest ogłaszane w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw klimatu oraz na stronie internetowej Operatora Funduszu.

Art. 50n. 1. Beneficjent jest obowiązany do niezwłocznego zwrotu całości albo części środków wypłaconych ze środków zgromadzonych na Rachunku Funduszu Modernizacyjnego, jeżeli wykorzystał je niezgodnie z warunkami określonymi w umowie, o której mowa w art. 50l ust. 1, w tym pobranych przez niego nienależnie lub w nadmiernej wysokości.

2. Zwrot środków następuje na żądanie Operatora Funduszu na Rachunek Funduszu Modernizacyjnego.

3. W przypadku wskazanym w ust. 1 Operator Funduszu zawiesza kolejne wypłaty środków wynikające z umowy, o której mowa w art. 50l ust. 1.

4. Warunki zawieszenia wypłaty środków, o którym mowa w ust. 3, określa umowa, o której mowa w ust. 50l ust. 1.

5. Do zwrotu środków, o którym mowa w ust. 1, stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 1575, 1578 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 11).

Art. 50o. Koszty związane z wykonywaniem zadań Operatora Funduszu, w tym koszty ponoszone przez wojewódzkie fundusze ochrony środowiska i gospodarki wodnej na wykonywanie czynności składających się na realizację zadań, o których mowa w art. 50e ust. 5, są pokrywane ze środków zgromadzonych na rachunku bankowym, o którym mowa w art. 49 ust. 2d, a w przypadku gdy koszty te nie znajdują pokrycia z tych

środków, są pokrywane w ramach zobowiązania, o którym mowa w art. 401c ust. 5 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.

Art. 50p. 1. Operator Funduszu przedkłada ministrowi właściwemu do spraw klimatu w terminie do dnia 30 września każdego roku wykaz planowanych programów priorytetowych przeznaczonych do dofinansowania ze środków zgromadzonych na Rachunku Funduszu Modernizacyjnego, obejmujący dwa następne lata kalendarzowe, a także aktualne informacje dotyczące planowanych programów priorytetowych objętych wykazem przedłożonym w roku poprzednim.

2. Wykaz, o którym mowa w ust. 1, zawiera informacje, o których mowa w art. 3 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) 2020/1001.

3. Minister właściwy do spraw klimatu, w terminie, o którym mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia Komisji (UE) 2020/1001, przedkłada Europejskiemu Bankowi Inwestycyjnemu i Komitetowi Inwestycyjnemu wykaz, o którym mowa w ust. 1.

Art. 50q. Minister właściwy do spraw klimatu wskazuje przedstawiciela Rzeczypospolitej Polskiej do udziału w pracach Komitetu Inwestycyjnego.”;

22) w art. 53:

a) w ust. 2 pkt 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3) plan monitorowania wielkości emisji, o którym mowa w art. 12 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066, zwany dalej „planem monitorowania wielkości emisji”, wraz z dokumentami uzupełniającymi i informacjami, o których mowa w tym przepisie, na piśmie utrwalonym w postaci papierowej i w postaci elektronicznej;

4) plan poboru próbek w przypadku, o którym mowa w art. 33 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066.”,

b) w ust. 3:

– wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„W przypadku instalacji o niskim poziomie emisji, o której mowa w art. 47 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066, do wniosku o wydanie zezwolenia dołącza się:”,

– pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) dokumenty potwierdzające spełnianie co najmniej jednego z warunków, o których mowa w art. 47 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066;”;

23) w art. 54:

a) w ust. 1 pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) datę, od której ma zastosowanie plan monitorowania wielkości emisji, nie wcześniejszą niż data złożenia wniosku o wydanie zezwolenia, a w przypadkach, o których mowa w art. 16 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066 – datę ustaloną na podstawie okoliczności, o których mowa w tym przepisie.”,

b) w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) plan poboru próbek w przypadku, o którym mowa w art. 33 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066.”,

c) w ust. 8 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„W przypadku zmiany planu monitorowania wielkości emisji z powodu zmian niebędących istotnymi zmianami w rozumieniu art. 15 ust. 3 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066, a także w przypadku zmian, o których mowa w art. 55 ust. 1 pkt 2 i 3, Krajowy ośrodek nie wydaje opinii, o której mowa w ust. 2.”;

24) w art. 55:

a) w ust. 1:

– pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) zmiany w instalacji skutkującej zmianą charakteru lub sposobu funkcjonowania instalacji;”,

– pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) zaistnienia zdarzenia powodującego konieczność zmiany planu monitorowania wielkości emisji, jeżeli zmiana ta ma charakter zmiany istotnej w rozumieniu art. 15 ust. 3 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066.”,

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku zmian lub zdarzeń, o których mowa w ust. 1 pkt 1–4, prowadzący instalację jest obowiązany wystąpić z wnioskiem o zmianę zezwolenia w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia wystąpienia tych zmian lub zdarzeń. W przypadku zdarzenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, prowadzący instalację jest obowiązany wystąpić z wnioskiem o zmianę zezwolenia przed wprowadzeniem planowanych zmian, a jeżeli zmian tych nie dało się zaplanować – niezwłocznie po ich wprowadzeniu.”,

c) uchyla się ust. 2a;

25) w art. 56:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku zmiany pozwolenia zintegrowanego lub pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza organ właściwy do wydania zezwolenia dokonuje analizy tego zezwolenia.”,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Krajowy ośrodek dokonuje analizy planu monitorowania wielkości emisji lub planu poboru próbek oraz informuje organ właściwy do wydania zezwolenia o stwierdzonych nieprawidłowościach i przypadkach niezgodności z przepisami rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066.”,

c) w ust. 5 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Przepisy ust. 3 oraz art. 54 ust. 2–6 stosuje się odpowiednio.”;

26) art. 57 otrzymuje brzmienie:

„Art. 57. W przypadku zmiany, cofnięcia albo wygaśnięcia pozwolenia zintegrowanego lub pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza organ właściwy do wydania zezwolenia dokonuje analizy zezwolenia i, jeżeli w wyniku dokonanych ustaleń stwierdzi ustanie przesłanek uczestnictwa instalacji w systemie, wszczyna z urzędu postępowanie w sprawie wygaśnięcia zezwolenia.”;

27) w art. 58:

a) w ust. 3 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„W dniu, w którym zezwolenie stało się bezprzedmiotowe, wygasa decyzja, o której mowa w art. 26f ust. 11 pkt 1.”,

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. W przypadku wygaśnięcia zezwolenia nie wydaje się uprawnień do emisji przydzielonych na kolejne lata okresu, na który są przydzielane uprawnienia, w rozumieniu art. 2 pkt 15 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/331.”;

28) w art. 60 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jeżeli prowadzący instalację powstałą w wyniku podziału albo łączenia nie jest następcą prawnym prowadzącego instalację ulegającą podziałowi albo łączeniu, prowadzący instalację ulegającą podziałowi albo łączeniu jest obowiązany do przekazania prowadzącemu instalację powstałą w wyniku podziału albo łączenia wszelkich informacji i dokumentów niezbędnych do sporządzenia raportu na temat wielkości emisji, o którym mowa w art. 80 ust. 3, oraz raportu, o którym mowa w art. 64 ust. 1 pkt 1.”;

29) w art. 61 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Zbywca tytułu prawnego do instalacji jest obowiązany do przekazania nabywcy tego tytułu prawnego wszelkich informacji i dokumentów niezbędnych do sporządzenia raportu na temat wielkości emisji, o którym mowa w art. 80 ust. 3, oraz raportu, o którym mowa w art. 64 ust. 1 pkt 1 i ust. 2a.”;

30) w art. 62 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Organ właściwy do wydania zezwolenia przekazuje Krajowemu ośrodkowi i organowi Inspekcji kopie zezwolenia, zmiany zezwolenia, decyzji w sprawie uchylenia zezwolenia lub stwierdzającej wygaśnięcie zezwolenia w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna, a także w postaci elektronicznej zatwierdzony plan monitorowania wielkości emisji oraz plan poboru próbek.”;

31) w art. 64:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Prowadzący instalację, której przydzielono uprawnienia do emisji na zasadach określonych w przepisach rozporządzenia Komisji (UE) 2019/331, przedkłada do Krajowego ośrodka w terminie do dnia 31 marca każdego roku:

1) raport dotyczący poziomu działalności zawierający informacje na temat poziomu działalności w każdej podinstalacji w poprzednim roku kalendarzowym, zgodnie z art. 3 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2019/1842 z dnia 31 października 2019 r. ustanawiającego zasady stosowania dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do dalszych ustaleń dotyczących dostosowań przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji ze względu na zmiany w poziomie działalności (Dz. Urz. UE L 282 z 04.11.2019, str. 20), zwanego dalej „rozporządzeniem Komisji (UE) 2019/1842”, oraz

2) sprawozdanie z weryfikacji raportu dotyczącego poziomu działalności, zgodnie z przepisami rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2067.

2. Raport i sprawozdanie, o których mowa w ust. 1, przedkłada także prowadzący instalację, która powstała w wyniku podziału albo łączenia instalacji, na zasadach określonych w art. 25 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/331.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a i 2b w brzmieniu:

„2a. Prowadzący instalację nową przedkłada do Krajowego ośrodka raport i sprawozdanie z weryfikacji tego raportu, o których mowa w ust. 1, po upływie roku

kalendarzowego następującego po pierwszym dniu działalności. Raport i sprawozdanie z weryfikacji tego raportu, wraz z planem metodyki monitorowania, stanowią wniosek prowadzącego instalację nową o przydział uprawnień do emisji, o którym mowa w art. 5 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/331.

2b. Prowadzący instalację nową, która funkcjonowała przez okres krótszy niż rok kalendarzowy, może przedłożyć raport i sprawozdanie z weryfikacji, o których mowa w ust. 1, w terminie wskazanym w tym przepisie.”,

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Raport, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, wprowadza się do Krajowej bazy o emisjach gazów cieplarnianych i innych substancji, o której mowa w art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, zwanej dalej „Krajową bazą”, przy użyciu dostępnych w niej formularzy, w sposób przewidziany dla raportu, o którym mowa w art. 7 ust. 1 tej ustawy, wskazany w przepisach wydanych na podstawie art. 7 ust. 7 tej ustawy, oraz dołącza się sprawozdanie z weryfikacji, o którym mowa w ust. 1 pkt 2.”,

d) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Sprawozdanie z weryfikacji, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, sporządza się na piśmie utrwalonym w postaci elektronicznej umożliwiającej przetwarzanie zawartych w nim danych, opatrzonym kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym weryfikatora, na formularzu dostępnym na stronie internetowej Krajowego ośrodka.”,

e) uchyla się ust. 5;

32) po art. 64 dodaje się art. 64a i art. 64b w brzmieniu:

„Art. 64a. 1. Krajowy ośrodek ocenia raport, o którym mowa w art. 64 ust. 1 pkt 1, zgodnie z wymogami, o których mowa w art. 7–12 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/331.

2. Krajowy ośrodek dokonuje zachowawczego oszacowania wartości parametrów, o których mowa w art. 3 ust. 4 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1842, w przypadkach wskazanych w tym przepisie. Do czynności zachowawczego oszacowania wartości parametrów nie stosuje się przepisu art. 3 § 2 pkt 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, 2299 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 54 i 159).

3. Podczas dokonywania oszacowania, o którym mowa w ust. 2, Krajowy ośrodek może wezwać:

1) prowadzącego instalację do:
   a) złożenia wyjaśnień lub
   b) przedstawienia informacji i danych potrzebnych do oszacowania parametru, który zgodnie z art. 3 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1842 powinien zawierać raport dotyczący poziomu działalności,
2) weryfikatora do przedłożenia wewnętrznej dokumentacji z weryfikacji, o której mowa w art. 26 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2067

– w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania.

4. Dokonując oszacowania, o którym mowa w ust. 2, Krajowy ośrodek może wziąć pod uwagę dane będące w jego posiadaniu, w szczególności zawarte w:

1) zezwoleniu;
2) raporcie na temat wielkości emisji, o którym mowa w art. 80 ust. 3;
3) sprawozdaniu z weryfikacji raportu, o którym mowa w art. 84 ust. 1;
4) raporcie, o którym mowa w art. 7 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji.

5. Krajowy ośrodek informuje ministra właściwego do spraw klimatu o instalacjach, w odniesieniu do których trwają czynności zmierzające do oszacowania, o którym mowa w ust. 2.

6. Krajowy ośrodek wprowadza do Krajowej bazy oszacowane wartości parametrów, o których mowa w art. 3 ust. 4 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1842.

7. Krajowy ośrodek informuje prowadzącego instalację o oszacowanych wartościach parametrów.

8. Wezwania Krajowego ośrodka, czynności prowadzącego instalację oraz informowanie prowadzącego instalację o oszacowanych wartościach parametrów są dokonywane za pośrednictwem Krajowej bazy.

Art. 64b. 1. Krajowy ośrodek określa średni poziom działalności podinstalacji zgodnie z art. 4 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1842.

2. Krajowy ośrodek każdego roku dokonuje porównania średniego poziomu działalności, o którym mowa w ust. 1, w każdej podinstalacji z historycznym poziomem działalności, o którym mowa w art. 5 ust. 1 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1842, a w przypadkach, o których mowa w art. 5 lub art. 6 tego rozporządzenia – dokonuje

dostosowania przydziału uprawnień do emisji w sposób wskazany w tych przepisach oraz zgodnie z art. 3 ust. 4 tego rozporządzenia.

3. Krajowy ośrodek może wezwać prowadzącego instalację do złożenia wyjaśnień lub przekazania informacji dotyczących przesłanek stosowania dostosowań, o których mowa w ust. 2, w terminie nie dłuższym niż 7 dni od dnia doręczenia wezwania.

4. Jeżeli z wyjaśnień, o których mowa w ust. 3, wynika, że raport, o którym mowa w art. 64 ust. 1 pkt 1, zawiera błędy, Krajowy ośrodek wzywa prowadzącego instalację do jego poprawienia w terminie nie dłuższym niż 7 dni od dnia doręczenia wezwania.

5. Wezwania Krajowego ośrodka oraz czynności prowadzącego instalację, o których mowa w ust. 3 i 4, są dokonywane za pośrednictwem Krajowej bazy.

6. Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw klimatu w odniesieniu do każdej instalacji informację o:

1) ostatecznej rocznej liczbie uprawnień do emisji przydzielonej instalacji albo
2) dostosowanej ostatecznej rocznej liczbie uprawnień do emisji dla instalacji ustalonej w następstwie dostosowania przydziału uprawnień do emisji, o którym mowa w ust. 2, albo
3) ostatecznej albo dostosowanej ostatecznej rocznej liczbie uprawnień do emisji dla instalacji, wynikającej z oszacowania parametrów, o którym mowa w art. 64a ust. 2, albo
4) instalacji, wobec której nie zakończono czynności szacowania parametrów, o której mowa w art. 64a ust. 2.

7. Minister właściwy do spraw klimatu przekazuje Komisji Europejskiej informacje, o których mowa w ust. 6 pkt 1–3.

8. Minister właściwy do spraw klimatu ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra, w odniesieniu do każdej instalacji, informację o:

1) ostatecznej rocznej liczbie uprawnień do emisji przydzielonej instalacji albo
2) dostosowanej ostatecznej rocznej liczbie uprawnień do emisji dla instalacji, ustalonej w następstwie dostosowania przydziału uprawnień do emisji, o którym mowa w ust. 2, albo
3) ostatecznej albo dostosowanej ostatecznej rocznej liczbie uprawnień do emisji dla instalacji, wynikającej z oszacowania parametrów, o którym mowa w art. 64a ust. 2, albo

4) wstrzymaniu wydania ostatecznej albo dostosowanej ostatecznej rocznej liczby uprawnień do emisji dla instalacji, wobec której nie zakończono czynności szacowania parametrów, o której mowa w art. 64a ust. 2.

9. W przypadku zakończenia czynności szacowania parametrów, o której mowa w art. 64a ust. 2, wobec instalacji, której wstrzymano wydanie ostatecznej rocznej liczby uprawnień do emisji albo dostosowanej ostatecznej rocznej liczby uprawnień do emisji, przepisy ust. 1, 2 i 6–8 stosuje się odpowiednio.

10. Jeżeli z raportu lub sprawozdania z weryfikacji, o których mowa w art. 64 ust. 1, wynika, że informacja, o której mowa w art. 64b ust. 6 pkt 1, 2 lub 3, została ustalona na podstawie niepoprawnych danych, w wyniku czego liczba uprawnień do emisji wydanych instalacji na dany rok była nieprawidłowa, Krajowy ośrodek dokonuje zmiany tej informacji. Przepisy ust. 1–9 i art. 64a stosuje się odpowiednio.”;

33) uchyla się art. 65 i art. 66;

34) w art. 67 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Prowadzący instalację nową przedkłada do Krajowego ośrodka wniosek o przydział uprawnień do emisji, o którym mowa w art. 64 ust. 2a, na zasadach i w trybie określonych w tym przepisie oraz zgodnie z art. 5 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/331. Przepisy art. 26c stosuje się odpowiednio.”;

35) uchyla się art. 68–70;

36) po rozdziale 10 dodaje się rozdział 10a w brzmieniu:

„Rozdział 10a

Zmiana przydzielonej liczby uprawnień do emisji

Art. 70a. 1. Prowadzący instalację informuje Krajowy ośrodek o:

1) wszelkich zmianach związanych z działaniem instalacji, które mają wpływ na liczbę przydzielonych uprawnień do emisji dla instalacji, wraz z informacjami i danymi uzasadniającymi zmianę tego przydziału – w terminie do dnia 31 marca następnego roku po wystąpieniu tych zmian,

2) zrzeczeniu się przydzielonych uprawnień do emisji w odniesieniu do wszystkich lub niektórych podinstalacji, ze wskazaniem ich liczby oraz okresu, na który zostały przydzielone, zgodnie z art. 24 ust. 1 i 2 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/331

– za pośrednictwem elektronicznego formularza udostępnionego na stronie internetowej Krajowego ośrodka.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, Krajowy ośrodek może wezwać prowadzącego instalację do złożenia wyjaśnień lub przedstawienia informacji i danych uzasadniających zmianę liczby przydzielonych uprawnień do emisji.

3. Po dokonaniu oceny, o której mowa w art. 23 ust. 2 lub art. 24 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/331, Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw klimatu informację o zmienionej ostatecznej liczbie uprawnień do emisji.

4. Minister właściwy do spraw klimatu informuje Komisję Europejską o zmienionej ostatecznej liczbie uprawnień do emisji.

5. Po wydaniu przez Komisję Europejską decyzji, o której mowa w art. 23 ust. 4 lub art. 24 ust. 3 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/331, minister właściwy do spraw klimatu ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra informację o zmienionej ostatecznej rocznej liczbie przydzielonych uprawnień do emisji.

6. Jeżeli z informacji, o której mowa w ust. 5, wynika, że zachodzą przesłanki do zmiany liczby uprawnień do emisji wydanych instalacji w latach przed wydaniem decyzji, o której mowa w ust. 5, Krajowy ośrodek występuje do prowadzącego instalację o przedłożenie raportu i sprawozdania z weryfikacji, o których mowa w art. 64 ust. 1, za lata, do których ma zastosowanie informacja o zmienionej ostatecznej rocznej liczbie przydzielonych uprawnień do emisji. Przepisy art. 64a i art. 64b stosuje się odpowiednio.

Art. 70b. 1. Jeżeli z raportu, o którym mowa w art. 64 ust. 1 pkt 1, wynika, że w instalacji zawieszono działalność, Krajowy ośrodek wzywa prowadzącego instalację do złożenia wyjaśnień w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania.

2. Jeżeli prowadzący instalację nie wykaże, że instalacja wznowiła działalność, Krajowy ośrodek zawiadamia o tym ministra właściwego do spraw klimatu.

3. Minister właściwy do spraw klimatu, w drodze decyzji, wstrzymuje wydanie uprawnień do emisji instalacji, w której zawieszono działalność. Decyzji nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności.

4. Kopię decyzji, o której mowa w ust. 3, minister właściwy do spraw klimatu przekazuje Krajowemu ośrodkowi.

5. Jeżeli z raportu, o którym mowa w art. 64 ust. 1 pkt 1, wynika, że w instalacji wznowiono działalność, decyzja, o której mowa w ust. 3, wygasa z dniem, w którym minister właściwy do spraw klimatu ogłosi informację o ostatecznej rocznej liczbie

uprawnień do emisji przydzielonej instalacji albo dostosowanej ostatecznej rocznej liczbie uprawnień do emisji dla tej instalacji. Przepisy art. 64b stosuje się odpowiednio.

6. Instalacji, w której wznowiono działalność, wydaje się uprawnienia do emisji, począwszy od roku następującego po roku, w którym instalacja wznowiła działalność.”;

37) uchyla się rozdział 11;

38) art. 74 otrzymuje brzmienie:

„Art. 74. 1. Operator statku powietrznego, z wyjątkiem operatora statku powietrznego wymienionego w ust. 2, sporządza plan monitorowania w zakresie emisji z operacji lotniczych, o którym mowa w art. 12 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066, zwany dalej „planem monitorowania emisji z operacji lotniczych”, wraz z dokumentami uzupełniającymi i informacjami, o których mowa w tym przepisie.

2. Operator statku powietrznego spełniający warunki określone w art. 55 ust. 1 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066 sporządza plan monitorowania w zakresie emisji z operacji lotniczych w sposób uproszczony określony w art. 55 ust. 3 tego rozporządzenia, bez zachowania wymogu przedkładania dokumentów uzupełniających, o których mowa w art. 12 tego rozporządzenia, zwany dalej „uproszczonym planem monitorowania emisji z operacji lotniczych”.

3. W przypadku ubiegania się przez operatora statku powietrznego, o którym mowa w ust. 1 i 2, o przydział uprawnień do emisji, operator statku powietrznego sporządza również plan monitorowania odnoszący się do monitorowania i raportowania w zakresie danych dotyczących tonokilometrów, o którym mowa w art. 52 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066, zwany dalej „planem monitorowania tonokilometrów”.”;

39) w art. 75:

a) w ust. 3:

– w pkt 1 lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) dokumenty uzupełniające i informacje, o których mowa w art. 12 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066;”,

– w pkt 2 lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) dokumenty potwierdzające, że operator statku powietrznego spełnia przesłanki, o których mowa w art. 55 ust. 1 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066;”,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Plany monitorowania, zmiany tych planów oraz dokumenty uzupełniające i informacje, o których mowa w art. 12 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066, sporządza się przy użyciu elektronicznego formularza udostępnionego na stronie internetowej Krajowego ośrodka, opracowanego na podstawie formularzy i wytycznych ogłaszanych przez Komisję Europejską.”;

40) w art. 76 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli zmiana planu monitorowania emisji z operacji lotniczych, uproszczonego planu monitorowania emisji z operacji lotniczych lub planu monitorowania tonokilometrów ma charakter zmiany istotnej w rozumieniu art. 15 ust. 4 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066, operator statku powietrznego składa do ministra właściwego do spraw klimatu wniosek o zatwierdzenie tej zmiany, przy czym przepisy art. 75 stosuje się odpowiednio.”;

41) w art. 77 w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) zmianę planu monitorowania emisji z operacji lotniczych, uproszczonego planu monitorowania emisji z operacji lotniczych i planu monitorowania tonokilometrów – jeżeli zmiana ta ma charakter zmiany istotnej w rozumieniu art. 15 ust. 4 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066.”;

42) art. 78 otrzymuje brzmienie:

„Art. 78. 1. Prowadzący instalację, z wyjątkiem prowadzącego instalację o niskim poziomie emisji, o której mowa w art. 47 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066, sporządza plan monitorowania wielkości emisji, wraz z wymaganymi dokumentami uzupełniającymi i informacjami, o których mowa w art. 12 tego rozporządzenia, oraz plan poboru próbek.

2. Prowadzący instalację o niskim poziomie emisji, o której mowa w art. 47 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066, sporządza plan monitorowania wielkości emisji z uwzględnieniem odstępstw, o których mowa w art. 47 ust. 3–8 tego rozporządzenia, a także plan poboru próbek.

3. Plany monitorowania wielkości emisji, zmiany tych planów, dokumenty uzupełniające i informacje, o których mowa w art. 12 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066, oraz plany poboru próbek sporządza się przy użyciu elektronicznego formularza udostępnionego na stronie internetowej Krajowego ośrodka, opracowanego na podstawie formularzy i wytycznych ogłaszanych przez Komisję Europejską.

4. Prowadzący instalację, o którym mowa w ust. 1 i 2, jest obowiązany do zgłoszenia organowi właściwemu do wydania zezwolenia wszelkich propozycji zmian planu monitorowania wielkości emisji oraz zmian planu poboru próbek.”;

43) w art. 79 w ust. 1 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1) raport w zakresie udoskonaleń w metodyce monitorowania, zgodnie z wymaganiami określonymi w art. 69 ust. 1 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066,

2) raport w zakresie udoskonaleń w metodyce monitorowania, o którym mowa w art. 69 ust. 4 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066”;

44) art. 83 otrzymuje brzmienie:

„Art. 83. Sposób monitorowania wielkości emisji pochodzących z instalacji i z operacji lotniczych oraz sposób monitorowania liczby tonokilometrów pochodzących z wykonywanych operacji lotniczych określają przepisy rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066.”;

45) w art. 86:

a) w ust. 1 zdanie trzecie otrzymuje brzmienie:

„W tym samym terminie prowadzący instalację albo operator statku powietrznego przekazuje kopię raportu i kopię sprawozdania odpowiednio organowi właściwemu do wydania zezwolenia albo ministrowi właściwemu do spraw klimatu.”,

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Krajowy ośrodek przeprowadza ocenę raportu na temat wielkości emisji w zakresie kompletności zawartych w nim danych, poprawności przeprowadzonych obliczeń oraz zgodności zawartych w nim ustaleń z przepisami rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066 i z zatwierdzonym odpowiednim planem monitorowania emisji z operacji lotniczych albo uproszczonym planem monitorowania emisji z operacji lotniczych, albo planem monitorowania wielkości emisji, z uwzględnieniem sprawozdania z weryfikacji, o którym mowa w art. 84 ust. 1.”;

46) w art. 91 w ust. 4 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Wprowadzone do rejestru Unii zatwierdzone wielkości emisji z danej instalacji albo z operacji lotniczych w odniesieniu do danego operatora statku powietrznego sumuje się oraz stosuje się do nich czynnik korekty zgodnie z art. 33 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1122.”;

47) w art. 92 dodaje się ust. 8 w brzmieniu:

„8. Operator statku powietrznego dokonuje umorzenia uprawnień do emisji na poczet emisji z operacji lotniczych rozpoczynających się na terytoriom Konfederacji Szwajcarskiej przed dokonaniem umorzenia uprawnień do emisji na poczet emisji z pozostałych operacji lotniczych, z zachowaniem zasady wskazanej w ust. 7.”;

48) po art. 92 dodaje się art. 92a w brzmieniu:

„Art. 92a. 1. Krajowy ośrodek zawiesza upoważnionym przedstawicielom dostęp do rachunku posiadania operatora lub rachunku posiadania operatora statków powietrznych w rejestrze Unii, jeżeli na tym rachunku pozostaje nierozliczona wielkość emisji, która powinna zostać rozliczona zgodnie z art. 92 ust. 1 lub 5.

2. W trakcie zawieszenia, o którym mowa w ust. 1, prowadzący instalację lub operator statku powietrznego, w celu dokonania umorzenia uprawnień do emisji, przedkłada Krajowemu ośrodkowi wniosek, o którym mowa w art. 30 ust. 10 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1122.

3. Krajowy ośrodek niezwłocznie przywraca dostęp do rachunku posiadania operatora lub rachunku posiadania operatora statków powietrznych w rejestrze Unii upoważnionym przedstawicielom, jeżeli nastąpiło rozliczenie wielkości emisji, o którym mowa w art. 92 ust. 1 lub 5.”;

49) uchyla się art. 93;

50) w art. 95 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Minister właściwy do spraw klimatu sporządza wykaz operatorów statków powietrznych, którzy nie posiadają zatwierdzonego planu monitorowania emisji z operacji lotniczych albo uproszczonego planu monitorowania emisji z operacji lotniczych, zgodnego z przepisami rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2066.

2. Minister właściwy do spraw klimatu przekazuje wykaz, o którym mowa w ust. 1, organom Inspekcji oraz Krajowemu ośrodkowi w terminie do dnia 15 kwietnia każdego roku.”;

51) po art. 95 dodaje się art. 95a w brzmieniu:

„Art. 95a. Do operatorów statków powietrznych, o których mowa w art. 1 ust. 1 lub art. 2 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1603, w zakresie lotów statków powietrznych wskazanych w art. 2 ust. 1 tego rozporządzenia, stosuje się przepisy art. 74–77, art. 79, art. 80 ust. 1 i 3, art. 82–84, art. 86–90, art. 94 ust. 1 pkt 1 i ust. 4 oraz art. 95.”;

52) uchyla się rozdział 13;

53) w art. 99 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Wymiana, o której mowa w ust. 1, może zostać dokonana w terminie do dnia 30 kwietnia 2021 r., w przypadku gdy:

1) jednostki redukcji emisji lub jednostki poświadczonej redukcji emisji zostały wydane w związku z realizacją projektów zarejestrowanych przed rokiem 2013 za redukcje emisji osiągnięte od roku 2013;
2) jednostki poświadczonej redukcji emisji zostały wydane w związku z realizacją projektów w krajach najsłabiej rozwiniętych rozpoczętych od roku 2013 za redukcje emisji osiągnięte od roku 2013.”;

54) w art. 103:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Administracyjnej karze pieniężnej w wysokości 50 000 zł podlega:

1) operator statku powietrznego,
2) operator statku powietrznego, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lub art. 2 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1603, w zakresie lotów statków powietrznych wskazanych w art. 2 ust. 1 tego rozporządzenia

– który prowadzi operacje lotnicze bez zatwierdzonych planów monitorowania, o których mowa w art. 74.

2. Administracyjnej karze pieniężnej w wysokości 10 000 zł podlega:

1) operator statku powietrznego,
2) operator statku powietrznego, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lub art. 2 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1603, w zakresie lotów statków powietrznych wskazanych w art. 2 ust. 1 tego rozporządzenia

– który nie wystąpił z wnioskiem, o którym mowa w art. 76 ust. 2.”,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Na wniosek prowadzącego instalację, operatora statku powietrznego albo operatora statku powietrznego, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lub art. 2 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1603, w zakresie lotów statków powietrznych wskazanych w art. 2 ust. 1 tego rozporządzenia, organ Inspekcji może odstąpić od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, jeżeli toczy się postępowanie odpowiednio w sprawie zmiany zezwolenia w zakresie zatwierdzenia zmiany planu monitorowania wielkości emisji albo zatwierdzenia planu monitorowania emisji z operacji lotniczych albo uproszczonego planu monitorowania emisji z operacji lotniczych lub zatwierdzenia istotnych zmian tych planów, a w przypadku planu

monitorowania tonokilometrów – zatwierdzenia istotnej zmiany planu monitorowania tonokilometrów.”;

55) w art. 105:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Administracyjnej karze pieniężnej w wysokości 50 000 zł podlega:

1) prowadzący instalację,

2) operator statku powietrznego,

3) operator statku powietrznego, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lub art. 2 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1603, w zakresie lotów statków powietrznych wskazanych w art. 2 ust. 1 tego rozporządzenia

– który nie dostarczył w terminie określonym w art. 86 ust. 1 Krajowemu ośrodkowi raportu, o którym mowa w art. 80 ust. 3, lub sprawozdania z weryfikacji, o którym mowa w art. 84 ust. 1.

2. W przypadku dostarczenia Krajowemu ośrodkowi raportu, o którym mowa w art. 80 ust. 3, i sprawozdania z weryfikacji, o którym mowa w art. 84 ust. 1, w terminie do dnia 15 kwietnia administracyjną karę pieniężną wymierza się w wysokości 10% kary, o której mowa w ust. 1.”,

b) uchyla się ust. 3;

56) w art. 141 po ust. 1a dodaje się ust. 1b–1d w brzmieniu:

„1b. Przepisów ust. 1a nie stosuje się do lotów statków powietrznych rozpoczynających się lub kończących się na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Europejskiego Porozumienia o Wolnych Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, wykonywanych do i z lotnisk znajdujących się na terytorium Konfederacji Szwajcarskiej w okresie od dnia 1 stycznia 2020 r. do dnia 31 grudnia 2023 r.

1c. Przepisów rozdziału 12 w zakresie raportowania wielkości emisji, o których mowa w art. 86, oraz rozliczania wielkości emisji, o którym mowa w art. 92, nie stosuje się do lotów statków powietrznych rozpoczynających się lub kończących się na lotniskach znajdujących się na terytorium Konfederacji Szwajcarskiej, wykonywanych do lub z lotnisk znajdujących się na terytorium innych państw spoza Europejskiego Obszaru Gospodarczego lub lotnisk znajdujących się w regionie najbardziej oddalonym w rozumieniu art. 349 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w okresie od dnia 1 stycznia 2020 r. do dnia 31 grudnia 2023 r.

1d. Przepisu ust. 1a w zakresie wyłączenia obowiązku raportowania wielkości emisji, o którym mowa w art. 86, nie stosuje się do operatorów statków powietrznych, o których mowa w art. 1 ust. 1 lub art. 2 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1603 z dnia 18 lipca 2019 r. uzupełniającego dyrektywę 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do środków przyjętych przez Organizację Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego w odniesieniu do monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji lotniczych w celu wdrożenia globalnego środka rynkowego (Dz. Urz. UE L 250 z 30.09.2019, str. 10), w zakresie lotów statków powietrznych wskazanych w art. 2 ust. 1 tego rozporządzenia.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2020 r. poz. 1219, 1378, 1565, 2127 i 2338) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 286 w ust. 3 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) informacji, o której mowa w art. 64b ust. 8 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, z uwzględnieniem zmian tej informacji, lub informacji, o której mowa w art. 48 ust. 1 pkt 2 tej ustawy, lub”;

2) w art. 400b:

a) ust. 3–5 otrzymują brzmienie:

„3. Narodowy Fundusz wykonuje zadania Krajowego operatora systemu zielonych inwestycji określone w ustawie z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji oraz Krajowego operatora Funduszu Modernizacyjnego określone w ustawie z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych.

4. Krajowy operator systemu zielonych inwestycji oraz Krajowy operator Funduszu Modernizacyjnego może powierzać wojewódzkim funduszom, na podstawie porozumień, wykonywanie czynności składających się na realizację zadań, o których mowa odpowiednio w art. 25 ust. 2 pkt 7a i 9 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji oraz w art. 50e ust. 5 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, ponosząc odpowiedzialność za ich czynności jak za swoje własne.

5. Porozumienia, o których mowa w ust. 4, określają w szczególności zakres czynności wykonywanych przez wojewódzkie fundusze oraz sposób pokrywania

przez Krajowego operatora systemu zielonych inwestycji oraz Krajowego operatora Funduszu Modernizacyjnego kosztów ponoszonych przez wojewódzkie fundusze na wykonywanie tych czynności.”,

b) dodaje się ust. 10 w brzmieniu:

„10. Narodowy Fundusz może pełnić rolę podmiotu wdrażającego środki finansowe Unii Europejskiej metodą zarządzania pośredniego, o której mowa w art. 62 ust. 1 akapit pierwszy lit. c rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniającego rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylającego rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz. Urz. UE L 193 z 30.07.2018, str. 1), w tym poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, po powierzeniu Narodowemu Funduszowi przez Komisję Europejską zadań związanych z wdrażaniem tych środków.”;

3) w art. 401c w ust. 5 dodaje się pkt 10 w brzmieniu:

„10) wykonywania zadań Krajowego operatora Funduszu Modernizacyjnego określonych w ustawie z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych przez pokrywanie kosztów związanych z tymi zadaniami, w przypadku gdy koszty te nie znajdują pokrycia ze środków zgromadzonych na rachunku bankowym, o którym mowa w art. 49 ust. 2d tej ustawy.”;

4) po art. 401d dodaje się art. 401e w brzmieniu:

„Art. 401e. 1. Przychodami Narodowego Funduszu są także środki uzyskane:

1) z funduszu modernizacyjnego, o których mowa w art. 50a ust. 1 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych;

2) ze sprzedaży uprawnień do emisji, o których mowa w art. 49 ust. 2d ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych.

2. Środki, o których mowa w ust. 1 pkt 1, przeznacza się na dofinansowanie realizacji inwestycji, o których mowa w art. 50a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych.

3. Środki, o których mowa w ust. 1 pkt 2, przeznacza się na finansowanie kosztów związanych z wykonywaniem zadań Krajowego operatora Funduszu Modernizacyjnego.”;

5) w art. 410e dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Za zgodą ministra właściwego do spraw klimatu Narodowy Fundusz może pełnić funkcję wykonawczą, zarządzającą lub wspomagającą przy międzynarodowej organizacji, instytucji, programie lub funduszu, zapewniających funkcjonowanie mechanizmów finansowych służących realizacji celów Konwencji Klimatycznej, w tym funkcję podmiotu akredytowanego przy Zielonym Funduszu Klimatycznym.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. z 2020 r. poz. 1077 i 2320) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 pkt 14a otrzymuje brzmienie:

„14a) jednostce rocznych limitów emisji – rozumie się jednostkę rocznych limitów emisji w rozumieniu art. 3 pkt 24 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/1122 z dnia 12 marca 2019 r. uzupełniającego dyrektywę 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do funkcjonowania rejestru Unii (Dz. Urz. UE L 177 z 02.07.2019, str. 3, z późn. zm.[7)]);”;

2) w art. 3:

a) w ust. 2 w pkt 10:

– lit. a otrzymuje brzmienie:

„a) prowadzenie, w postaci elektronicznej, bazy danych zawierającej informacje o instalacjach, z których emisja gazów cieplarnianych jest objęta systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, niezbędne do opracowania projektu wykazu, o którym mowa w art. 26d ust. 1 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, oraz opracowania informacji, o których mowa w art. 64b ust. 6 i art. 70a ust. 3 tej ustawy, a także monitorowanie sposobu wywiązania się przez prowadzących instalacje z obowiązków związanych z systemem,”,

– lit. m otrzymuje brzmienie:

[7)] Zmiana wymienionego rozporządzenia została ogłoszona w Dz. Urz. UE L 177 z 02.07.2019, str. 66.

„m) przeprowadzanie oceny raportów na temat wielkości emisji w zakresie kompletności zawartych w nich danych, poprawności przeprowadzonych obliczeń oraz zgodności zawartych w nich ustaleń z przepisami rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/2066 z dnia 19 grudnia 2018 r. w sprawie monitorowania i raportowania w zakresie emisji gazów cieplarnianych na podstawie dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz zmieniającego rozporządzenie Komisji (UE) nr 601/2012 (Dz. Urz. UE L 334 z 31.12.2018, str. 1, z późn. zm.[8)]) i z zatwierdzonym planem monitorowania,”,

b) w ust. 3 uchyla się pkt 4;

3) w art. 5 uchyla się ust. 5;

4) w art. 6 w ust. 2 pkt 11 otrzymuje brzmienie:

„11) poziomach działalności dla każdej podinstalacji w instalacji oraz inne dane zawarte w raportach dotyczących poziomu działalności, o których mowa w art. 3 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2019/1842 z dnia 31 października 2019 r. ustanawiającego zasady stosowania dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do dalszych ustaleń dotyczących dostosowań przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji ze względu na zmiany w poziomie działalności (Dz. Urz. UE L 282 z 04.11.2019, str. 20), oraz w sprawozdaniach z weryfikacji tych raportów sporządzonych zgodnie z przepisami rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/2067 z dnia 19 grudnia 2018 r. w sprawie weryfikacji danych oraz akredytacji weryfikatorów na podstawie dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 334 z 31.12.2018, str. 94, z późn. zm.[9)]);”;

5) art. 6a otrzymuje brzmienie:

„Art. 6a. Informacje jednostkowe zawarte w:

1) raporcie, o którym mowa w art. 7 ust. 1,

2) raporcie, o którym mowa w art. 64 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, oraz w sprawozdaniu z weryfikacji tego raportu,

---

8) Zmiana wymienionego rozporządzenia została ogłoszona w Dz. Urz. UE L 423 z 15.12.2020, str. 37.

9) Zmiana wymienionego rozporządzenia została ogłoszona w Dz. Urz. UE L 423 z 15.12.2020, str. 37.

3) raporcie, o którym mowa w art. 5 ust. 2 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/331 z dnia 19 grudnia 2018 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na podstawie art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 59 z 27.02.2019, str. 8), oraz w sprawozdaniu z weryfikacji tego raportu,

4) zestawieniach informacji i raportach, o których mowa w art. 3 ust. 3–5

– nie są informacjami publicznymi w rozumieniu przepisów o dostępie do informacji publicznej.”;

6) w art. 7:

a) po ust. 1a dodaje się ust. 1b w brzmieniu:

„1b. Podmiot korzystający ze środowiska prowadzący działania ratownicze nie wprowadza do raportu, o którym mowa w ust. 1, informacji dotyczących podjętych działań ratowniczych.”,

b) po ust. 2c dodaje się ust. 2d i 2e w brzmieniu:

„2d. W okresie, o którym mowa w ust. 2c, podmiot korzystający ze środowiska ma bezpośredni dostęp do informacji zawartych w raporcie. Dostęp do informacji jest realizowany w trybie bezpośredniego połączenia z systemem Krajowej bazy.

2e. Po upływie okresu, o którym mowa w ust. 2c, informacje i dane wprowadzone w raporcie, o którym mowa w ust. 1, przez podmiot korzystający ze środowiska, są udostępniane temu podmiotowi na jego pisemny wniosek skierowany do Krajowego ośrodka. We wniosku wskazuje się raport, którego wniosek dotyczy, oraz zakres informacji i danych, które mają zostać udostępnione.”;

7) w art. 7a:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Informacje i dane zawarte w raportach, o których mowa w art. 7 ust. 1, udostępnia się:

1) Głównemu Inspektorowi Ochrony Środowiska;

2) wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska właściwemu ze względu na miejsce korzystania ze środowiska;

3) marszałkowi województwa właściwemu ze względu na miejsce korzystania ze środowiska przez podmioty korzystające ze środowiska lub marszałkowi

województwa właściwemu ze względu na miejsce rejestracji podmiotu w zakresie informacji dotyczących eksploatacji urządzeń.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. W okresie, o którym mowa w art. 7 ust. 2c, informacje i dane zawarte w raportach, o których mowa w art. 7 ust. 1, udostępnia się organom, o których mowa w ust. 1, w trybie bezpośredniego połączenia z systemem Krajowej bazy, po zalogowaniu się do konta w Krajowej bazie, za pomocą identyfikatora i hasła dostępu.”,

c) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Identyfikator i hasło dostępu są nadawane przez Krajowy ośrodek na wniosek organów, o których mowa w ust. 1.

3. Realizacja dostępu, o którym mowa w ust. 1a, następuje z wykorzystaniem bezpiecznej transmisji danych w sposób gwarantujący ich nienaruszalność.”;

8) w art. 8 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Krajowy ośrodek przeprowadza analizę informacji zawartych w raportach, o których mowa w art. 7 ust. 1, wprowadzonych przez podmiot korzystający ze środowiska do Krajowej bazy.”;

9) w art. 9:

a) w ust. 1 w pkt 18 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 19 i 20 w brzmieniu:

„19) gospodarki odpadami;

20) gospodarki wodno-ściekowej.”,

b) w ust. 1e po wyrazach „prognoz wielkości emisji” dodaje się wyrazy „lub pochłaniania”,

c) w ust. 5 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) w przypadku braku informacji i danych dla roku odniesienia dopuszcza się wykorzystanie informacji i danych dla roku poprzedzającego rok odniesienia, a – w razie ich braku – najpóźniejszego roku, dla którego dostępne są te informacje i dane, pod warunkiem zamieszczenia w prognozie informacji o roku, którego dotyczą te dane.”;

10) uchyla się art. 11a;

11) w art. 11b:

a) ust. 1–2 otrzymują brzmienie:

„1. Krajowy ośrodek przygotowuje projekty raportów w zakresie wypełniania zobowiązań dotyczących ochrony klimatu lub powietrza wynikających z prawa Unii Europejskiej lub prawa międzynarodowego zgodnie z wymogami zawartymi w wytycznych określonych w przepisach prawa Unii Europejskiej lub umowach międzynarodowych.

1a. Krajowy ośrodek przygotowuje i przekazuje ministrowi właściwemu do spraw klimatu projekty raportów dotyczących ochrony klimatu, o których mowa w ust. 1, na 60 dni przed terminami wynikającymi z przepisów:

1) prawa Unii Europejskiej – w zakresie raportów dotyczących polityk i środków lub grup środków;
2) umów międzynarodowych – w zakresie raportów rządowych i raportów dwuletnich, o których mowa w Konwencji Klimatycznej oraz odpowiednich decyzjach Konferencji Stron Konwencji Klimatycznej, Protokołu z Kioto lub Porozumienia paryskiego.

1b. Krajowy ośrodek przygotowuje i przekazuje ministrowi właściwemu do spraw klimatu, na 30 dni przed terminami wskazanymi w załączniku nr 2 do ustawy, raport metodyczny IIR, dotyczący ochrony powietrza, o którym mowa w ust. 1, zgodnie z metodami określonymi w tym załączniku.

2. Sporządzając projekty raportów, o których mowa w ust. 1–1b, Krajowy ośrodek może posłużyć się w szczególności informacjami, danymi i analizami przekazywanymi przez organy administracji publicznej, informacjami i danymi zawartymi w Krajowej bazie, informacjami zawartymi w prognozach, o których mowa w art. 9 ust. 1 i 1b, oraz innymi informacjami i danymi udostępnianymi przez organizacje samorządu gospodarczego i organizacje pracodawców, a także fundusze ochrony środowiska i gospodarki wodnej.”,

b) ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4. Organy administracji publicznej przekazują na wniosek Krajowego ośrodka dane, informacje lub analizy niezbędne do sporządzenia projektów raportów, o których mowa w ust. 1–1b.

5. Krajowy ośrodek może występować do organizacji samorządu gospodarczego, organizacji pracodawców lub funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej o udostępnienie danych, informacji lub analiz niezbędnych do sporządzenia projektów raportów, o których mowa w ust. 1–1b.”,

c) dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. Minister właściwy do spraw klimatu przekazuje właściwym organom raporty, o których mowa w ust. 1–1b, w terminach określonych w przepisach prawa Unii Europejskiej lub umów międzynarodowych.”;

12) w art. 12:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Krajowy ośrodek opracowuje prognozy wielkości emisji i pochłaniania w celu realizacji zadań wynikających z przepisów prawa Unii Europejskiej lub umów międzynarodowych z zakresu ochrony środowiska oraz polityki ekologicznej państwa i przekazuje je ministrowi właściwemu do spraw klimatu na 60 dni przed wymaganym terminem.”,

b) w ust. 2 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Przy opracowywaniu prognoz wielkości emisji i pochłaniania pod uwagę bierze się w szczególności:”,

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Prognozy wielkości emisji i pochłaniania obejmują okres 20 lat i są aktualizowane po upływie 5 lat.”;

13) w art. 16e w ust. 1:

a) po pkt 4 dodaje się pkt 4a w brzmieniu:

„4a) gospodarki złożami kopalin,”,

b) po pkt 5 dodaje się pkt 5a w brzmieniu:

„5a) środowiska,”;

14) art. 21a i art. 21b otrzymują brzmienie:

„Art. 21a. 1. Minister właściwy do spraw klimatu realizuje uprawnienia i obowiązki państwa członkowskiego, o których mowa w art. 5, art. 7, art. 8 i art. 11 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/842 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie wiążących rocznych redukcji emisji gazów cieplarnianych przez państwa członkowskie od 2021 r. do 2030 r. przyczyniających się do działań na rzecz klimatu w celu wywiązania się z zobowiązań wynikających z Porozumienia paryskiego oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 525/2013 (Dz. Urz. UE L 156 z 19.06.2018, str. 26), zwanego dalej „rozporządzeniem (UE) 2018/842”, kierując się strategią zarządzania krajowym limitem emisji gazów cieplarnianych.

2. Strategia zarządzania krajowym limitem emisji gazów cieplarnianych zawiera w szczególności założenia i wytyczne metodyki rozliczania i prognozowania emisji gazów cieplarnianych nieobjętych systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, z uwzględnieniem:

1) rzeczywistych emisji gazów cieplarnianych nieobjętych systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w danym roku w Rzeczypospolitej Polskiej i innych państwach członkowskich Unii Europejskiej;
2) prognozowanych w kolejnych latach krajowych emisji gazów cieplarnianych nieobjętych systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w Rzeczypospolitej Polskiej i innych państwach członkowskich Unii Europejskiej;
3) ceny jednostek rocznych limitów emisji, o ile będzie ona znana;
4) wielkości popytu i podaży jednostek rocznych limitów emisji na rynku unijnym;
5) tendencji w zakresie przemieszczania emisji gazów cieplarnianych objętych systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych poza ten system.

3. Strategię zarządzania krajowym limitem emisji gazów cieplarnianych opracowuje minister właściwy do spraw klimatu i uzgadnia ją z członkami Rady Ministrów.

4. Rada Ministrów przyjmuje strategię zarządzania krajowym limitem emisji gazów cieplarnianych w drodze uchwały.

5. Do strategii zarządzania krajowym limitem emisji gazów cieplarnianych nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. z 2019 r. poz. 1295 i 2020 oraz z 2020 r. poz. 1378 i 2327).

6. Rozliczanie emisji gazów cieplarnianych nieobjętych systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych polega na równoważeniu krajowej rocznej emisji gazów cieplarnianych nieobjętych tym systemem jednostkami rocznych limitów emisji, jednostkami, o których mowa w art. 21b, lub jednostkami, o których mowa w art. 14 ust. 1 pkt 4.

Art. 21b. Minister właściwy do spraw klimatu może nabyć jednostki rocznych limitów emisji od innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, z uwzględnieniem ograniczeń, o których mowa w art. 5 rozporządzenia (UE) 2018/842, kierując się ważnym gospodarczym interesem państwa.”;

15) uchyla się art. 21c i art. 21d;
16) w art. 21e:
    a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Wpływy ze zbycia jednostek rocznych limitów emisji stanowią dochód budżetu państwa.

2. Nabycie jednostek rocznych limitów emisji następuje ze środków budżetu państwa.”,

b) uchyla się ust. 3;

17) w art. 21f:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Minister właściwy do spraw klimatu w terminie 7 dni od dnia otrzymania oceny Komisji Europejskiej na temat braku wystarczających postępów w wypełnianiu obowiązków, o której mowa w art. 8 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/842, poleca Krajowemu ośrodkowi opracowanie planu działań korygujących, o którym mowa w tym przepisie.” ,

b) uchyla się ust. 2,

c) uchyla się ust. 7,

d) w ust. 8 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Krajowy ośrodek opracowuje projekt planu działań korygujących w terminie 2 miesięcy od dnia wydania polecenia, o którym mowa w ust. 1, i przekazuje go ministrowi właściwemu do spraw klimatu.”,

e) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Rada Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw klimatu, przyjmuje plan działań korygujących w drodze uchwały.”,

f) dodaje się ust. 10 w brzmieniu:

„10. Minister właściwy do spraw klimatu przekazuje plan działań korygujących Komisji Europejskiej w terminie wynikającym z art. 8 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/842.”.

Art. 4. Do uprawnień do emisji na okres rozliczeniowy trwający od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2020 r. i postępowań dotyczących tego okresu stosuje się przepisy rozdziału 5 i 11 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 5. 1. Do uprawnień do emisji dla instalacji nowej w rozumieniu art. 3 pkt 8 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym na okres rozliczeniowy trwający od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2020 r. stosuje się przepisy rozdziału 10 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym.

2. Do przekazanej Komisji Europejskiej przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy wstępnej całkowitej rocznej liczby uprawnień do emisji, o której mowa w art. 70 ust. 8 ustawy zmienianej w art. 1, stosuje się przepisy art. 70 ust. 10–12 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 6. Do postępowań dotyczących wniosków o otwarcie rachunku w rejestrze Unii, o których mowa w art. 9 ustawy zmienianej w art. 1, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy art. 9 i art. 10 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 7. W roku 2021 uprawnienia do emisji wydaje się na zasadach określonych w art. 17 ust. 4 zdanie drugie ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, po zatwierdzeniu przez Komisję Europejską wykazu, o którym mowa w art. 26d ust. 3 ustawy zmienianej w art. 1, przekazanego przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 8. 1. Uprawnienia do emisji wydane na rachunek posiadania operatora w rejestrze Unii w okresie rozliczeniowym trwającym od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2020 r. w liczbie większej niż ustalona w przepisach wydanych na podstawie art. 25 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym albo stosownie do informacji, o której mowa w art. 26 ust. 4, art. 59 ust. 5, art. 70 ust. 12 lub art. 71 ust. 11, albo w art. 73 ust. 10 tej ustawy, podlegają zwrotowi.

2. Krajowy ośrodek bilansowania i zarządzania emisjami występuje z wnioskiem o zwrot uprawnień do emisji, o których mowa w ust. 1, do prowadzącego instalację. Prowadzący instalację zwraca uprawnienia do emisji, o których mowa w ust. 1, w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku o ich zwrot.

3. Jeżeli prowadzący instalację nie dokona zwrotu w terminie, o którym mowa w ust. 2, Krajowy ośrodek bilansowania i zarządzania emisjami przekazuje ministrowi właściwemu do spraw klimatu informację o prowadzącym instalację, który nie dopełnił tego obowiązku.

4. Informacja, o której mowa w ust. 3, zawiera:

1) imię i nazwisko albo nazwę prowadzącego instalację, adres miejsca zamieszkania albo adres siedziby;
2) liczbę uprawnień do emisji, o których mowa w ust. 1, które nie zostały zwrócone.

5. Minister właściwy do spraw klimatu wydaje decyzję w sprawie zwrotu równowartości uprawnień do emisji, o których mowa w ust. 1, określając kwotę podlegającą zwrotowi oraz termin jej uiszczenia.

6. Przy obliczaniu kwoty podlegającej zwrotowi przyjmuje się jednostkową cenę uprawnienia do emisji, która odpowiada średniej cenie uprawnienia do emisji notowanej na giełdach ICE/ECX i EEX na rynku wtórnym spot w ostatnim dniu, w którym był realizowany obrót uprawnieniami do emisji, poprzedzającym dzień wydania decyzji, w przeliczeniu na złote według średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski w dniu poprzedzającym dzień wydania decyzji.

7. Do kwoty, o której mowa w ust. 5, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2020 r. poz. 1325, 1423, 2122, 2123 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 72).

8. Kwota, o której mowa w ust. 5, podlega egzekucji administracyjnej w trybie przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2020 r. poz. 1427, 1492 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 11 i 41).

9. Należności wnoszone w związku z obowiązkiem zwrotu kwoty, o której mowa w ust. 5, stanowią dochód budżetu państwa.

Art. 9. Do spraw o wydanie i o zmianę decyzji zezwalającej na emisję gazów cieplarnianych z instalacji wszczętych i niezakończonych decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy art. 53–58 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 10. 1. Do wykazów, o których mowa w art. 286 ust. 1 pkt 1 lit. b oraz pkt 2 ustawy zmienianej w art. 2, sporządzanych i przedkładanych za rok 2020, stosuje się przepis art. 286 ust. 3 pkt 2 ustawy zmienianej w art. 2 w brzmieniu dotychczasowym.

2. Do wykazów, o których mowa w art. 286 ust. 1 pkt 1 lit. b oraz pkt 2 ustawy zmienianej w art. 2, w zakresie wydanych uprawnień do emisji na okres rozliczeniowy trwający od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2020 r., stosuje się przepis art. 286 ust. 3 pkt 2 ustawy zmienianej w art. 2 w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 11. Do raportu, o którym mowa w art. 7 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 3, składanego za rok 2020 przez podmiot korzystający ze środowiska prowadzący działania ratownicze nie stosuje się przepisu art. 7 ust. 1b tej ustawy.

Art. 12. Do rozliczeń emisji objętych krajowym limitem emisji gazów cieplarnianych za okres rozliczeniowy trwający od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2020 r. stosuje się przepisy art. 11a i art. 21a–21f ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 13. 1. Raport dotyczący poziomu działalności wraz ze sprawozdaniem z weryfikacji tego raportu, o których mowa w art. 3 ust. 1 i 3 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2019/1842 z dnia 31 października 2019 r. ustanawiającego zasady stosowania dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do dalszych ustaleń dotyczących dostosowań przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji ze względu na zmiany w poziomie działalności (Dz. Urz. UE L 282 z 04.11.2019, str. 20), złożony do Krajowego ośrodka bilansowania i zarządzania emisjami lub ministra właściwego do spraw klimatu do dnia 31 marca 2021 r. uznaje się za raport dotyczący poziomu działalności oraz sprawozdanie z weryfikacji tego raportu, o których mowa w art. 64 ust. 1 i 2b ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. Minister właściwy do spraw klimatu przekazuje Krajowemu ośrodkowi bilansowania i zarządzania emisjami raporty oraz sprawozdania, o których mowa w ust. 1, które zostały mu złożone w terminie, o którym mowa w tym przepisie.

Art. 14. 1. Raport i sprawozdanie z weryfikacji tego raportu, o których mowa w art. 5 ust. 2 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/331 z dnia 19 grudnia 2018 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na podstawie art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 59 z 27.02.2019, str. 8), złożone do Krajowego ośrodka bilansowania i zarządzania emisjami lub ministra właściwego do spraw klimatu do dnia 31 marca 2021 r. uznaje się za raport i sprawozdanie z weryfikacji tego raportu, o których mowa w art. 64 ust. 2a ustawy zmienianej w art. 1.

2. Minister właściwy do spraw klimatu przekazuje Krajowemu ośrodkowi bilansowania i zarządzania emisjami raporty oraz sprawozdania, o których mowa w ust. 1, które zostały mu złożone w terminie, o którym mowa w tym przepisie.

Art. 15. 1. Decyzje zatwierdzające plany metodyki monitorowania, o których mowa w art. 26f ust. 11 ustawy zmienianej w art. 1, lub decyzje dotyczące zmiany tych planów, o których mowa w art. 26g tej ustawy, wydane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy zachowują moc.

2. Do spraw o zatwierdzenie planu metodyki monitorowania lub jego zmiany wszczętych i niezakończonych decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy art. 26f i art. 26g ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 16. 1. Złożone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy przez operatora statku powietrznego, o którym mowa w art. 2 ust. 2 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/1603 z dnia 18 lipca 2019 r. uzupełniającego dyrektywę 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do środków przyjętych przez Organizację Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego w odniesieniu do monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji lotniczych w celu wdrożenia globalnego środka rynkowego (Dz. Urz. UE L 250 z 30.09.2019, str. 10), w zakresie lotów statków powietrznych wskazanych w art. 2 ust. 1 tego rozporządzenia:

1) plan monitorowania emisji z operacji lotniczych, uproszczony plan monitorowania emisji z operacji lotniczych lub plan monitorowania tonokilometrów i zmiany do tych planów,
2) raport na temat wielkości emisji i sprawozdanie z weryfikacji tego raportu

– uznaje się za złożone zgodnie z art. 95a ustawy zmienianej w art. 1.

2. Decyzje zatwierdzające plany, o których mowa w ust. 1 pkt 1, i zmiany do tych planów, wydane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, zachowują moc.

3. Operator statku powietrznego, o którym mowa w art. 2 ust. 2 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/1603 z dnia 18 lipca 2019 r. uzupełniającego dyrektywę 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do środków przyjętych przez Organizację Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego w odniesieniu do monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji lotniczych w celu wdrożenia globalnego środka rynkowego, w zakresie lotów statków powietrznych wskazanych w art. 2 ust. 1 tego rozporządzenia, który nie złożył planu, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, lub raportu i sprawozdania, o których mowa w ust. 1 pkt 2, składa:

1) plan monitorowania emisji z operacji lotniczych lub uproszczony plan monitorowania emisji z operacji lotniczych – w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy;
2) raport na temat wielkości emisji i sprawozdanie z weryfikacji tego raportu za rok 2019 i 2020 – w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja zatwierdzająca plan, o którym mowa w pkt 1, stała się ostateczna.

Art. 17. 1. W terminie 4 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego przepisu prowadzący instalację, w tym prowadzący instalację o niskim poziomie emisji, w stosunku do której zatwierdzono plan monitorowania wielkości emisji lub plan poboru próbek zgodnie z przepisami rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012 z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie monitorowania i raportowania w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 181 z 12.07.2012, str. 30, z

późn. zm.[10)]), składa do organu właściwego do wydania decyzji zezwalającej na emisję gazów cieplarnianych z instalacji wniosek o zmianę tej decyzji i przedkłada do zatwierdzenia plan monitorowania wielkości emisji i plan poboru próbek, opracowane zgodnie z wymaganiami rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/2066 z dnia 19 grudnia 2018 r. w sprawie monitorowania i raportowania w zakresie emisji gazów cieplarnianych na podstawie dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz zmieniającego rozporządzenie Komisji (UE) nr 601/2012 (Dz. Urz. UE L 334 z 31.12.2018, str. 1, z późn. zm.[11)]).

2. Plan poboru próbek, o którym mowa w ust. 1, prowadzący instalację, w tym prowadzący instalację o niskim poziomie emisji, dołącza do wniosku, o którym mowa w tym przepisie, jeżeli taki obowiązek wynika z przepisów rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/2066 z dnia 19 grudnia 2018 r. w sprawie monitorowania i raportowania w zakresie emisji gazów cieplarnianych na podstawie dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz zmieniającego rozporządzenie Komisji (UE) nr 601/2012.

3. Organ właściwy do wydania decyzji zezwalającej na emisję gazów cieplarnianych z instalacji zatwierdza w tej decyzji plan monitorowania wielkości emisji lub plan poboru próbek, o których mowa w ust. 1, z mocą od dnia 1 stycznia 2021 r.

4. Jeżeli przed dniem wejścia w życie niniejszego przepisu został złożony wniosek, o którym mowa w ust. 1:

1) wniosek ten podlega rozpatrzeniu zgodnie z ust. 1–3;
2) i została wydana ostateczna decyzja zatwierdzająca plan monitorowania wielkości emisji lub plan poboru próbek, w której nie został zatwierdzony plan monitorowania wielkości emisji lub plan poboru próbek z mocą od dnia 1 stycznia 2021 r., decyzja ta podlega w tym zakresie zmianie z urzędu.

5. Do wniosków, o których mowa w ust. 1 i 4, stosuje się przepisy art. 52, art. 53 oraz art. 54 ust. 2–6 ustawy zmienianej w art. 1, z tym że Krajowy ośrodek bilansowania i zarządzania emisjami wydaje opinię, o której mowa w art. 54 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 1, w terminie 60 dni od dnia otrzymania kompletnego wniosku, o którym mowa w ust. 1 albo 4.

Art. 18. 1. W terminie 4 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego przepisu operator statku powietrznego, w stosunku do którego zatwierdzono plan monitorowania emisji z

---

[10)] Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 65 z 05.03.2014, str. 27 oraz Dz. Urz. UE L 201 z 10.07.2014, str. 1.

[11)] Zmiana wymienionego rozporządzenia została ogłoszona w Dz. Urz. UE L 423 z 15.12.2020, str. 37.

operacji lotniczych lub uproszczony plan monitorowania emisji z operacji lotniczych zgodnie z przepisami rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012 z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie monitorowania i raportowania w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, składa do ministra właściwego do spraw klimatu wniosek o zatwierdzenie odpowiednio planu monitorowania emisji z operacji lotniczych lub uproszczonego planu monitorowania emisji z operacji lotniczych, zgodnie z wymaganiami rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/2066 z dnia 19 grudnia 2018 r. w sprawie monitorowania i raportowania w zakresie emisji gazów cieplarnianych na podstawie dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz zmieniającego rozporządzenie Komisji (UE) nr 601/2012.

2. Minister właściwy do spraw klimatu zatwierdza w drodze decyzji plan monitorowania emisji z operacji lotniczych lub uproszczony plan monitorowania emisji z operacji lotniczych z mocą od dnia 1 stycznia 2021 r.

3. Jeżeli przed dniem wejścia w życie niniejszego przepisu został złożony wniosek, o którym mowa w ust. 1:

1) wniosek ten podlega rozpatrzeniu zgodnie z ust. 1 i 2;
2) i została wydana ostateczna decyzja zatwierdzająca plan monitorowania emisji z operacji lotniczych lub uproszczony plan monitorowania emisji z operacji lotniczych , w której nie został zatwierdzony plan monitorowania emisji z operacji lotniczych lub uproszczony plan monitorowania emisji z operacji lotniczych z mocą od dnia 1 stycznia 2021 r., decyzja ta podlega w tym zakresie zmianie z urzędu.

4. Do wniosków, o których mowa w ust. 1 i 3, stosuje się przepisy art. 77 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 19. W roku 2021 uprawnienia do emisji wydaje się na zasadach określonych w art. 17 ust. 4 zdanie drugie ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, po zatwierdzeniu przez Komisję Europejską wykazu, o którym mowa w art. 26d ust. 3 ustawy zmienianej w art. 1, przekazanego przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 20. Uprawnienia do emisji utworzone w ramach systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych Konfederacji Szwajcarskiej, które przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy zostały umorzone w celu wykonania obowiązku rozliczenia wielkości emisji, zalicza się na poczet rozliczenia emisji, o którym mowa w art. 92 ustawy zmienianej w art. 1.

Art. 21. Wykaz, o którym mowa w art. 95 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, minister właściwy do spraw klimatu przekazuje po raz pierwszy w roku 2022.

Art. 22. 1. Tworzy się Krajowy system wdrażania Funduszu Modernizacyjnego.

2. Tworzy się Radę Konsultacyjną Funduszu Modernizacyjnego.

3. W terminie 7 dni od dnia wejścia w życie niniejszego przepisu właściwi ministrowie wyznaczą swoich przedstawicieli do udziału w Radzie Konsultacyjnej Funduszu Modernizacyjnego.

Art. 23. Wskazany przez ministra właściwego do spraw klimatu przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy przedstawiciel Rzeczypospolitej Polskiej do udziału w pracach komitetu inwestycyjnego, o którym mowa w art. 10d ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz. Urz. UE L 275 z 25.10.2003, str. 32, z późn. zm.[12)] – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 7, str. 631), jest przedstawicielem, o którym mowa w art. 50q ustawy zmienianej w art. 1.

Art. 24. 1. W latach 2021–2030 maksymalny limit wydatków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej przeznaczony na finansowanie zadań Krajowego Operatora Funduszu Modernizacyjnego będący skutkiem finansowym wejścia w życie ustawy wynosi 187 600 000 zł, w tym w:

1) 2021 r. – 18 760 000 zł;
2) 2022 r. – 18 760 000 zł;
3) 2023 r. – 18 760 000 zł;
4) 2024 r. – 18 760 000 zł;
5) 2025 r. – 18 760 000 zł;
6) 2026 r. – 18 760 000 zł;
7) 2027 r. – 18 760 000 zł;
8) 2028 r. – 18 760 000 zł;

[12)] Zmiany wymienionej dyrektywy zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 338 z 13.11.2004, str. 18, Dz. Urz. UE L 8 z 13.01.2009, str. 3, Dz. Urz. UE L 87 z 31.03.2009, str. 109, Dz. Urz. UE L 140 z 05.06.2009, str. 63, Dz. Urz. UE L 112 z 24.04.2012, str. 21, Dz. Urz. UE L 113 z 25.04.2013, str. 1, Dz. Urz. UE L 343 z 19.12.2013, str. 1, Dz. Urz. UE L 129 z 30.04.2014, str. 1, Dz. Urz. UE L 264 z 09.10.2015, str. 1, Dz. Urz. UE L 280 z 24.10.2015, str. 39/2, Dz. Urz. UE L 350 z 29.12.2017, str. 7 oraz Dz. Urz. UE L 76 z 19.03.2018, str. 3.

9) 2029 r. – 18 760 000 zł;

10) 2030 r. – 18 760 000 zł.

2. Minister właściwy do spraw klimatu monitoruje wykorzystanie limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, oraz wdraża mechanizmy korygujące, o których mowa w ust. 3.

3. W przypadku gdy wielkość wydatków po pierwszym półroczu danego roku budżetowego wyniesie więcej niż 65% limitu wydatków przewidzianych na dany rok, obniża się wielkość środków przeznaczonych na wydatki w drugim półroczu o kwotę stanowiącą różnicę między wielkością tego limitu a kwotą przekroczenia wydatków.

Art. 25. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem:

1) art. 1 pkt 3 lit. b i f, pkt 19, 21, 28 i 29, pkt 31 lit. a, b, d oraz e, pkt 32 w zakresie art. 64a ust. 1–5 i 7 oraz art. 64b ust. 1–4 i 6–10, pkt 33–37 i 53, art. 2 pkt 2–5, art. 4, art. 5, art. 13, art. 14, art. 17, art. 18, art. 20 i art. 22–24, które wchodzą w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia;

2) art. 1 pkt 52, który wchodzi w życie z dniem 1 maja 2021 r.;

3) art. 1 pkt 31 lit. c i pkt 32 w zakresie art. 64a ust. 6 i 8 oraz art. 64b ust. 5 oraz art. 3 pkt 7 lit. a w zakresie art. 7a ust. 1 pkt 3, które wchodzą w życie z dniem 1 stycznia 2022 r.;

4) art. 3 pkt 9, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2023 r.

UZASADNIENIE

Celem nowelizacji jest dopełnienie transpozycji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/410 z dnia 14 marca 2018 r. zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE w celu wzmocnienia efektywnych pod względem kosztów redukcji emisji oraz inwestycji niskoemisyjnych oraz decyzję (UE) 2015/1814 (Dz. Urz. UE L 76 z 19.03.2018, str. 3), zwanej dalej „Dyrektywą 2018/410".

Jedną z bardziej doniosłych zmian wprowadzonych przez Dyrektywę 2018/410 jest powołanie do życia tzw. Funduszu Modernizacyjnego, zwanego dalej „Funduszem". Działalność Funduszu została zaplanowana na lata 2021–2030. Jego najważniejszym celem jest wsparcie wykonania ustalonego na forum Unii Europejskiej, zwanej dalej „UE", celu redukcji gazów cieplarnianych o 40% w 2030 r. w porównaniu do 1990 r. Fundusz powstał z myślą o państwach członkowskich, których PKB *per capita* było w 2013 r. niższe niż 60% średniej UE. Korzystać z niego będzie dziesięć państw z Europy Środkowo-Wschodniej, w tym Polska. Środki Funduszu zostaną przeznaczone na modernizację systemu energetycznego i poprawę efektywności energetycznej w państwach członkowskich UE. Zgodnie z Dyrektywą 2018/410 ze środków Funduszu powinny być realizowane również projekty inwestycyjne na małą skalę, co oznacza możliwość uzyskania wsparcia polegającego na finansowaniu modernizacji dużych obiektów energetycznych, ale również np. takich inwestycji, jak termomodernizacja istniejących budynków jednorodzinnych, modernizacja źródeł i sieci ciepłowniczych, rozwój niskoemisyjnej energetyki rozproszonej itp. Kluczowym jednak ograniczeniem, jeżeli chodzi o rodzaj przedsięwzięć w ramach projektów priorytetowych, które mogą uzyskać wsparcie ze środków Funduszu, jest wyłączenie możliwości finansowania obiektów wytwarzających energię przy wykorzystaniu stałych paliw kopalnych.

Fundusz zasilą środki pochodzące ze sprzedaży przez Komisję Europejską uprawnień do emisji stanowiących 2% całkowitej puli unijnej. Kwota, jaką będzie dysponował Fundusz, zależy od rynkowej ceny uprawnień do emisji w systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, zwanym dalej „systemem ETS". Im wyższa będzie cena uprawnień do emisji, tym więcej środków będzie można przeznaczyć na inwestycje. Każde państwo członkowskie będące beneficjentem Funduszu ma swój odpowiednio zdefiniowany udział w puli środków

Funduszu.[1)] Zgodnie ze wstępnymi szacunkami Ministerstwa Klimatu i Środowiska, Polsce zostaną przydzielone środki pochodzące ze sprzedaży ok. 135 mln uprawnień do emisji. Ich wartość w zależności od popytu na uprawnienia i ich cen rynkowych, sięgnie od 2–4,8 mld euro. Całkowita pula środków Funduszu, które wygeneruje sprzedaż uprawnień do emisji, będzie znana dopiero pod koniec 2030 r. Wysokość tych środków będzie zależna od ceny uprawnień do emisji, jakie będą notowane na aukcjach.

Europejski Bank Inwestycyjny, zwany dalej „EBI", zapewnia, aby uprawnienia do emisji były sprzedawane na aukcji na wspólnej platformie aukcyjnej, zgodnie z art. 10 ust. 4 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz. Urz. UE L 275 z 25.10.2003, str. 32, z późn. zm. – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 7, str. 631), zwanej dalej „Dyrektywą 2003/87/WE", i odpowiada za zarządzanie przychodami, alokację i przekazywanie ich państwom członkowskim będącym beneficjentami Funduszu.

Fundusz będzie zarządzany przez państwa członkowskie – beneficjentów Funduszu przy udziale EBI, który będzie brał udział w wyborze projektów.

Zarządzanie Funduszem zapewni również Komitet Inwestycyjny składający się z przedstawicieli dziesięciu państw członkowskich będących beneficjentami Funduszu, trzech państw członkowskich niebędących beneficjentami, EBI i przedstawiciela Komisji Europejskiej. Pracami komitetu będzie kierował przedstawiciel Komisji Europejskiej.

Aby sfinansować inwestycję z Funduszu, państwo członkowskie będące beneficjentem musi przedstawić ją EBI i Komitetowi Inwestycyjnemu. EBI potwierdza, czy każda inwestycja, która znajduje się na liście obszarów priorytetowych Funduszu określonych w Dyrektywie 2018/410, ma na celu:

- wspieranie inwestycji w wytwarzanie i użytkowanie energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych,
- wspieranie inwestycji w magazynowanie energii i modernizację sieci energetycznych, w tym rurociągów należących do systemów ciepłowniczych lub sieci przesyłu energii

[1)] Udział przypadający Polsce wynosi 43,41%, z kolei udziały innych państw beneficjantów Funduszu przedstawiają się następująco: Republiki Czeskiej – 15,59%, Rumunii – 11,98%, Węgier – 7,12%, Słowacji – 6,13%, Bułgarii – 5,84%, Chorwacji – 3,14%, Estonii – 2,78%, Litwy – 2,57%, a Łotwy – 1,44%.

elektrycznej, oraz zwiększanie połączeń międzysystemowych między państwami członkowskimi UE,

- wspieranie, we współpracy z partnerami społecznymi, w regionach uzależnionych od stałych paliw kopalnych, sprawiedliwych przemian mających na celu ułatwienie pracownikom zmiany miejsca zatrudnienia oraz zdobywanie nowych i specjalistycznych umiejętności, wspieranie edukacji oraz inicjatyw zatrudnieniowych, a także nowych inicjatyw gospodarczych działających na zasadzie start up lub
- wspieranie inwestycji w efektywność energetyczną, w tym w sektorach transportu, budownictwa, rolnictwa i odpadów.

Co najmniej 70% środków finansowych z Funduszu przeznacza się na inwestycje znajdujące się na liście obszarów priorytetowych, a maksymalnie 30% na inwestycje spoza tej listy (zasada 70/30).

Ze środków Funduszu można uzyskać dofinansowanie do 70% kosztów kwalifikowanych realizacji inwestycji nienależącej do kategorii priorytetowej, pod warunkiem jednak, że pozostałe koszty kwalifikowane są finansowane ze środków prywatnych. W przypadku inwestycji należących do kategorii priorytetowych ze środków Funduszu można uzyskać dofinansowanie do 100% kosztów kwalifikowanych realizacji inwestycji.

Finansowanie inwestycji ze środków Funduszu podlega ocenie z punktu widzenia warunków dopuszczalności pomocy państwa. Można jednak wnioskować, że dofinansowania niektórych przedsięwzięć ze środków Funduszu nie będą stanowiły pomocy państwa, np. niektóre rodzaje inwestycji infrastrukturalnych lub środki stanowiące wsparcie sprawiedliwych przemian w regionach uzależnionych od węgla, jeżeli będą przyznawane bezpośrednio osobom fizycznym.

Jeżeli inwestycja zostanie potwierdzona jako należąca do jednego z obszarów priorytetowych, skorzysta z prostszej ścieżki dofinansowania. W ścieżce tej, jeżeli EBI potwierdzi, że inwestycja należy do obszarów priorytetowych, Komisja Europejska może podjąć decyzję o wypłacie środków na realizację tej inwestycji. Komitet Inwestycyjny jest tylko informowany o potwierdzeniu inwestycji przez EBI i nie jest już zaangażowany w ocenę wniosków o finansowanie inwestycji.

Inwestycje, które nie należą do obszarów priorytetowych, muszą zostać poddane ściślejszej kontroli, w tym ocenie przez Komitet Inwestycyjny i EBI ich technicznej wykonalności i finansowej rentowności oraz osiągniętych przez nie redukcji emisji.

W procedurze oceny wniosków inwestycyjnych EBI przeprowadza szczegółową ocenę i przedstawia ją Komitetowi Inwestycyjnemu. EBI przy tym dokona szczegółowej oceny technicznej i ekonomicznej przedsięwzięcia, a także biznesowego uzasadnienia inwestycji, w tym propozycji źródeł finansowania. W razie potrzeby EBI zwróci się o dodatkowe informacje do państwa członkowskiego składającego wniosek inwestycyjny.

Na podstawie oceny EBI, Komitet Inwestycyjny oceni techniczną i finansową opłacalność tej inwestycji, w tym planowane do osiągnięcia redukcje emisji, i wyda zalecenie dotyczące finansowania inwestycji z Funduszu.

Zgodnie z Dyrektywą 218/410 Komisja Europejska jest odpowiedzialna za podejmowanie decyzji o wypłacie środków. Na podstawie tej decyzji EBI przekaże środki państwu członkowskiemu będącemu beneficjentem.

EBI będzie odpowiedzialny za zarządzanie przychodami i płatnościami na rzecz państw członkowskich, przy czym każde państwo członkowskie będzie miało w Funduszu pulę środków możliwych do wykorzystania.

Państwa członkowskie będące beneficjentami będą odpowiedzialne za monitorowanie realizacji inwestycji finansowanych ze środków Funduszu.

Szczegółowe zasady korzystania z Funduszu, w tym wymogi formalne dotyczące składania wniosków przez państwa członkowskie dotyczące dofinansowania inwestycji, oceny wniosków, wymogi dotyczące sprawozdawczości na poziomie państw członkowskich, zostały określone w rozporządzeniu wykonawczym Komisji (UE) 2020/1001 z dnia 9 lipca 2020 r. ustanawiającym szczegółowe zasady stosowania dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do funkcjonowania funduszu modernizacyjnego wspierającego inwestycje w modernizację systemów energetycznych oraz poprawę efektywności energetycznej niektórych państw członkowskich (Dz. Urz. UE L 221 z 10.07.2020, str. 107), zwanym dalej „rozporządzeniem 2020/1001".

Przyjęto, że mechanizm funkcjonowania Funduszu zostanie implementowany do ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz.U z 2021 r. poz. 332), zwanej dalej „ustawą ETS". Do ustawy ETS proponuje się dodanie nowego rozdziału 8a pn. Krajowy system wdrażania Funduszu Modernizacyjnego. Dodany rozdział obejmuje przede wszystkim obowiązki uczestników procesu w zakresie zarządzania systemem wdrażania Funduszu, w tym Krajowego operatora Funduszu, ministra właściwego do spraw klimatu oraz Rady Konsultacyjnej Funduszu.

Funkcję Krajowego operatora Funduszu będzie pełnił Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, zwany dalej „NFOŚiGW" lub „Operatorem funduszu". NFOŚiGW od 30 lat stanowi najważniejszy element polskiego systemu finansowania ochrony środowiska i gospodarki wodnej, dysponując największym potencjałem finansowym w tym obszarze. W okresie 1989–2016 NFOŚiGW zawarł ponad 28 tys. umów o dofinansowanie projektów, wypłacając ze środków krajowych ok. 9,8 mld euro. W tym okresie dofinansowano również przedsięwzięcia ekologiczne kwotą ok. 6,4 mld euro ze środków europejskich obsługiwanych przez NFOŚiGW. NFOŚiGW zapewniał i zapewnia wykorzystanie funduszy zagranicznych przeznaczonych na ochronę środowiska, m.in. z Funduszu PHARE, Funduszu ISPA, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Programu LIFE+, Norweskiego Mechanizmu Finansowego i Mechanizmu Finansowego Europejskiego Obszaru Gospodarczego. Efektem wieloletnich doświadczeń NFOŚiGW w obsłudze środków UE było przede wszystkim powierzenie mu roli Instytucji Wdrażającej dla pięciu priorytetów Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko 2007–2013 oraz dwóch priorytetów PO IiŚ 2014–2020 (zmniejszenie emisyjności gospodarki oraz ochrona środowiska, w tym adaptacja do zmian klimatu). Wpływy uzyskane przez Polskę w międzynarodowych transakcjach sprzedaży uprawnień do emisji dwutlenku węgla w ramach Protokołu z Kioto zasilają System Zielonych Inwestycji (GIS – Green Investment Scheme), który wspiera inwestycje z zakresu ochrony klimatu i redukcji emisji gazów cieplarnianych. Obsługę tych środków od kilku lat zapewnia NFOŚiGW. Wieloletnie doświadczenie NFOŚiGW, wysoko wykwalifikowana kadra oraz sprawdzone procedury dofinansowania projektów ze środków zagranicznych uzasadniają powierzenie NFOŚiGW zadań związanych z obsługą Funduszu.

Finansowanie inwestycji ze środków Funduszu będzie odbywało się w ramach przyjętych programów priorytetowych NFOŚiGW. Nabór wniosków o dofinasowanie inwestycji/zadania z zakresu ochrony środowiska i gospodarki wodnej, które finansuje NFOŚIGW w chwili obecnej odbywa się w ramach przyjętych przez Zarząd NFOŚIGW programów priorytetowych. Mechanizm ten funkcjonuje od lat, dlatego przyjęto, że finansowanie inwestycji z Funduszu będzie odbywało się na podobnych zasadach, z pewnymi odstępstwami. Lista programów priorytetowych finansowanych ze środków Funduszu przypadających Polsce będzie zatwierdzana przez Radę Nadzorczą po uprzednim uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw klimatu. Powyższy mechanizm nie będzie odbiegał od regulacji zawartych w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2020 r. poz. 1219, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą POŚ". Odpowiedzialnym za opracowanie programów

priorytetowych będzie Zarząd NFOŚiGW. Swoistym *novum* w stosunku do regulacji zawartych w ustawie POŚ będzie obowiązek zasięgnięcia przez ministra właściwego do spraw klimatu opinii Rady Konsultacyjnej w zakresie każdego programu priorytetowego, który ma być finansowany ze środków Funduszu. Rada Konsultacyjna Funduszu będzie organem doradczym ministra właściwego do spraw klimatu w zakresie funkcjonowania Krajowego systemu wdrażania Funduszu. Rada Konsultacyjna Funduszu będzie działała na podstawie regulaminu przyjętego przez ministra właściwego do spraw klimatu. Rada Konsultacyjna Funduszu będzie wydawała stanowisko w formie uchwały.

W skład Rady Konsultacyjnej wchodzi po jednym przedstawicielu wyznaczonym przez:

1) ministra właściwego do spraw klimatu;
2) ministra właściwego do spraw gospodarki;
3) ministra właściwego do spraw pracy;
4) ministra właściwego do spraw energii;
5) ministra właściwego do spraw środowiska;
6) ministra właściwego do spraw rozwoju regionalnego;
7) ministra właściwego do spraw finansów publicznych;
8) ministra właściwego do spraw rolnictwa;
9) ministra właściwego do spraw transportu;
10) ministra właściwego do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa;
11) ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej;
12) ministra właściwego do spraw aktywów państwowych;
13) ministra właściwego do spraw gospodarki morskiej;
14) ministra właściwego do spraw żeglugi śródlądowej;
15) Pełnomocnika Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej.

W pracach Rady Konsultacyjnej Funduszu będzie brał udział, w charakterze obserwatora bez prawa głosu, przedstawiciel Operatora funduszu.

Zaproponowany sposób przyjmowania programów priorytetowych w postaci zasięgnięcia opinii ciała kolegialnego jest niezbędny z uwagi na zainteresowanie wielu resortów rodzajami projektów, które mogą uzyskać dofinansowanie ze środków Funduszu. Zasadnym jest, aby w ocenie programów priorytetowych w tych obszarach słyszalny był głos przedstawicieli właściwych ministerstw. Biorąc pod uwagę stanowisko Rady Konsultacyjnej Funduszu,

minister właściwy do spraw klimatu będzie wyrażał zgodę na każdy planowany program priorytetowy, w ramach którego planowane jest dofinansowanie inwestycji ze środków zgromadzonych na Rachunku Funduszu. Przyjęcie programu priorytetowego zakończy krajowy etap procesu dotyczący wskazania kierunków finansowania inwestycji na terenie Rzeczypospolitej Polskiej. Kolejnym etapem procesu będzie etap uzgodnień na poziomie EBI i Komisji Europejskiej. Operator funduszu będzie zobowiązany do przekazania programu priorytetowego w obszarze priorytetowym zawierającego informacje zgodnie z wymogami rozporządzenia 2020/1001 do EBI, w celu jego zatwierdzenia. W przypadku gdy program priorytetowy przyjęty przez NFOŚiGW będzie dotyczył inwestycji w obszarach niepriorytetowych, Operator funduszu przekaże go także Komitetowi Inwestycyjnemu, celem wydania rekomendacji co do zgodności z celami Dyrektywy 2018/410. Warunkiem ogłoszenia przez Operatora funduszu naboru wniosków o dofinansowanie ze środków Funduszu (w trybie konkursowym lub ciągłym), rozpoczęcia działań promocyjnych i udzielania potencjalnym beneficjentom wsparcia technicznego będzie:

1) w przypadku inwestycji należących do obszarów priorytetowych – potwierdzenie EBI, że przedsięwzięcia, które mogą zostać dofinansowane, należą do tych obszarów (zatwierdzenie programu);
2) w przypadku inwestycji należących do obszarów niepriorytetowych – uzyskanie rekomendacji Komitetu Inwestycyjnego o możliwości finansowania inwestycji ze środków Funduszu.[2)]

Podmiotem odpowiedzialnym za wypłatę środków państwom członkowskim będzie EBI. Jednakże EBI będzie przekazywał państwom członkowskim środki na finansowanie inwestycji tylko po wydaniu decyzji o wypłacie środków przez Komisję Europejską. Decyzja o wypłacie środków będzie warunkiem koniecznym do rozpoczęcia procesu zawierania umów z beneficjentami, którzy zostali zakwalifikowani do uzyskania dofinasowania w ramach przyjętych programów. Zwrot środków będzie następował w trybie cywilnoprawnym, a nie administracyjnym. Z uwagi na powyższe przyjęto, że do zwrotu środków będą stosowanie

[2)] Komitet Inwestycyjny wydaje rekomendację po dokonaniu oceny opłacalności technicznej i finansowej takiej inwestycji, która to ocena obejmuje także redukcję emisji gazów cieplarnianych możliwą do osiągnięcia w wyniku realizacji inwestycji. W przypadku inwestycji dotyczących sieci ciepłowniczych warunkiem wydania rekomendacji jest istotna poprawa efektywności energetycznej i przyczynianie się do redukcji emisji, osiągnięcie na koniec realizacji projektu statusu efektywnego systemu ciepłowniczego. W ramach rekomendacji Komitet może formułować sugestie dotyczące odpowiednich instrumentów finansowania.

przepisy Kodeksu postępowania cywilnego, w szczególności w zakresie wytaczania powództw przed sądem cywilnym oraz przepisów dotyczących egzekucji roszczeń pieniężnych.

Środki na dofinansowanie inwestycji w ramach zatwierdzonych programów priorytetowych będą przekazywane bezpośrednio z EBI na wyodrębniony rachunek bankowy w NFOŚiGW (Rachunek Funduszu).

Przyjęto, zgodnie z regulacjami Dyrektywy 2018/410, że co najmniej 70% środków uzyskanych z puli Funduszu przypadającej Polsce zostanie przeznaczone na inwestycje w obszarach priorytetowych.

Wykorzystanie środków Funduszu będzie również objęte obowiązkiem sprawozdawczym państwa członkowskiego. Minister właściwy do spraw klimatu corocznie będzie przekazywał Komisji Europejskiej sprawozdanie zawierające informacje o przedsięwzięciach realizowanych przy pomocy wsparcia ze środków Funduszu i ich finansowaniu oraz ocenę efektów modernizacji systemów energetycznych i zwiększenia efektywności energetycznej osiągniętych dzięki tym przedsięwzięciom. Projekt sprawozdania będzie opracowywał NFOŚiGW. W celu wykonania przepisów rozporządzenia 2020/1001 na ministra właściwego do spraw klimatu nałożono obowiązek przekazywania corocznie do EBI wykazu planowanych programów priorytetowych, w ramach których inwestycje będą finansowane ze środków zgromadzonych na Rachunku Funduszu, obejmującego dwa następne lata kalendarzowe. Wykaz ten minister będzie przekazywał na podstawie danych przekazanych przez Operatora funduszu.

Projektowana ustawa zawiera także regulacje nakładające na beneficjenta obowiązek zwrotu środków lub zawieszenie wypłat, w przypadku wykorzystywania środków Funduszu niezgodnie z warunkami określonymi w umowie o dofinansowaniu. Mechanizmy zabezpieczające zwrot środków będą szczegółowo określone w umowie o dofinansowanie inwestycji. Zwrot środków będzie następował na Rachunek Funduszu.

Projektowana ustawa przewiduje finansowanie zadań Operatora funduszu z części wpływów z aukcji uprawnień do emisji. W związku z powyższym przewiduje się przekazanie części tych wpływów na wyodrębniony rachunek NFOŚIGW, tj.

– 4 000 000 zł w roku 2021,

– 6 000 000 zł w roku 2022,

– 8 000 000 zł rocznie w latach 2023–2030.

Ze środków tych będą pokrywane koszty związane z wykonywaniem zadań Operatora funduszu, w tym koszty ponoszone przez wojewódzkie fundusze ochrony środowiska i gospodarki wodnej, na wykonywanie czynności powierzonych w drodze porozumień.
Wobec znacznie wyższych kalkulacji kosztów obsługi Funduszu Modernizacyjnego, dodatkowe koszty będą pokrywane ze środków NFOŚiGW w ramach zobowiązania wieloletniego „OZE i efektywność energetyczna", o którym mowa w art. 401c ust. 5 ustawy POŚ. Rozwiązanie to ma charakter przejściowy i wynika ze znaczącego ograniczenia (w stosunku do pierwotnie zakładanego) wysokości kosztów związanych z wykonywaniem zadań Operatora funduszu, pokrywanych ze środków uzyskanych ze sprzedaży uprawnień do emisji gazów cieplarnianych, z uwagi na możliwości budżetowe. Jednocześnie w projekcie ustawy, który będzie ustanawiał Fundusz Transformacji Energetyki (zasilany pulą środków uzyskiwanych ze sprzedaży w drodze aukcji 40% rocznego wolumenu uprawnień do emisji w poszczególnych latach IV okresu rozliczeniowego EU ETS 2021–2030) zostaną zawarte zapisy, iż środki budżetowe na administrowanie Funduszem będą pochodziły z puli zasilającej Fundusz Transformacji Energetyki.

Ponadto, w ramach planowanego przeglądu Dyrektywy 2003/87/WE, Polska zawnioskuje o powrót do dyskusji na temat finansowania kosztów zarządzania Funduszu na poziomie kraju członkowskiego bezpośrednio ze środków Funduszu. Wobec podobnego stanowiska wszystkich pozostałych państw beneficjentów Funduszu, wprowadzenie takiego rozwiązania wydaje się bardzo prawdopodobne.
Zgodnie z projektem przedstawiciela Rzeczypospolitej Polskiej do udziału w pracach Komitetu Inwestycyjnego, o którym mowa w art. 10d ust. 5 Dyrektywy 2003/87/WE, będzie wskazywał minister właściwy do spraw klimatu. Jednocześnie zawarto przepis przejściowy, który zobowiązuje właściwych ministrów do wskazania swoich przedstawicieli do udziału w Radzie Konsultacyjnej Funduszu, w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie tego przepisu.

Projektowana ustawa wykonuje również pozostałe postanowienia Dyrektywy 2003/87/WE, a mianowicie wprowadza definicję „instalacji nowej" zgodną z art. 1 pkt 7 Dyrektywy 2018/410 oraz zastępuje obowiązek przeprowadzania co pięć lat analiz wydanych zezwoleń, który spoczywa na organie właściwym do wydania zezwolenia (zniesiony przez art. 1 pkt 10 Dyrektywy 2018/410), możliwością dokonania tego w wybranym przez organ momencie.

Z pełną implementacją Dyrektywy 2018/410 wiąże się również wprowadzenie do ustawy ETS niewykonanych jeszcze przepisów rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/331 z

dnia 19 grudnia 2018 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na podstawie art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE. L 59 z 27.02.2019, str. 8), zwanego dalej „rozporządzeniem Komisji (UE) 2019/331", tj. przepisów o zmianie ostatecznej rocznej liczby uprawnień do emisji ze względu na zmiany związane z działaniem instalacji oraz o zrzeczeniu się przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji.

Zaproponowane przepisy przewidują możliwość powiadamiania Krajowego ośrodka bilansowania i zarządzania emisjami, zwanego dalej „Krajowym ośrodkiem", o zmianach w działaniu instalacji oraz o zrzeczeniu się uprawnień do emisji, dokonania oceny przez Krajowy ośrodek przekazanych przez prowadzącego instalację informacji oraz kompetencję ministra właściwego do spraw klimatu do ogłoszenia zmienionej ostatecznej rocznej liczby uprawnień do emisji po wydaniu przez Komisję Europejską decyzji, o których mowa w art. 23 ust. 4 lub art. 24 ust. 3 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/331.

Nowe przepisy przewidują również procedurę stwierdzania na podstawie raportów o poziomie działalności, że instalacja zawiesiła działalność oraz o wstrzymaniu, w drodze decyzji ministra właściwego do spraw klimatu, wydawania uprawnień do emisji dla takich instalacji.

Wejście w życie rozporządzenia Komisji (UE) 2019/331 spowodowało również konieczność uchylenia art. 68–70 oraz rozdziału 11 ustawy ETS, ze względu na przejęcie tej materii przez przepisy ww. rozporządzenia. Kolejnym celem przedmiotowej nowelizacji jest wykonanie rozporządzenia Komisji nr 2019/1842 z dnia 31 października 2019 r. ustanawiającego zasady stosowania dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do dalszych ustaleń dotyczących dostosowań przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji ze względu na zmiany w poziomie działalności (Dz. Urz. UE L 282 z 04.11.2019, str. 20), zwanego dalej „rozporządzeniem 2019/1842". Rozporządzenie 2019/1842 ustanawia jednolite w całej UE kryteria i zasady przeprowadzania dostosowania przydziałów uprawnień do emisji w okresie rozliczeniowym 2021–2030. Istotne znaczenie z perspektywy realizacji celów Dyrektywy 2003/87/WE ma także postulat, aby przydział uprawnień był dostosowany do zmieniającej się sytuacji w poszczególnych instalacjach i aby odzwierciedlał rzeczywisty poziom eksploatacji instalacji. Zmiany te są następstwem zmian poziomów działalności w instalacji. Z tego powodu mechanizm przydziału uprawnień do emisji jest ściśle powiązany z bieżącym analizowaniem sytuacji w instalacjach, w odniesieniu do których istnieje obowiązek dostarczania szczegółowych danych podlegających niezależnej weryfikacji. Na podstawie tych

danych organy państwa mają podejmować decyzje, czy zachodzi potrzeba dostosowania przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji.

Przepisy rozporządzenia 2019/1842 ustanawiają nie tylko szczegółowe wymagania dotyczące raportowania w zakresie poziomów działalności na poziomie każdej podinstalacji wyodrębnionej w ramach instalacji objętej systemem ETS, ale także wskazują na możliwość nałożenia na prowadzących instalacje obowiązku posługiwania się szablonami elektronicznymi lub określonymi formatami plików, aby zapewnić jednolite i spójne zasady przekazywania tych informacji (art. 3 ust. 3 akapit piąty). Podkreślenia wymaga, że obowiązki sprawozdawcze odnoszą się wyłącznie do prowadzących instalacje, które uzyskują przydział darmowych uprawnień do emisji, i mają one na celu, jak wspomniano, dostarczenie informacji niezbędnych do ustalenia, jaki przydział uprawnień do emisji powinien uzyskać w danym roku prowadzący instalację.

Projektowana ustawa zakłada, że raporty o zmianach w poziomach działalności będą przedkładane do Krajowego ośrodka, który już obecnie realizuje zadania związane z przyjmowaniem i oceną wniosków o przydział uprawnień do emisji, jak również opiniowaniem planów metodyki monitorowania danych, zasadniczo więc weryfikuje proces gromadzenia danych na potrzeby ustalenia przydziału uprawnień do emisji na etapie zatwierdzania planów metodyki, a także gromadzi dane wynikowe z tego procesu. W konsekwencji zatem zasadne jest, aby Krajowy ośrodek przyjmował raporty o zmianach w poziomach działalności, które realizowane są w oparciu o zatwierdzone plany metodyki monitorowania danych.

Proponuje się, aby raporty o zmianach w poziomie działalności były wprowadzane do Krajowej bazy o emisjach gazów cieplarnianych i innych substancji, o której mowa w przepisach ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. z 2020 r. poz. 1077, z późn. zm.), zwanej dalej „Krajową bazą".

Już na gruncie obowiązujących przepisów dotychczasowe informacje o rzeczywistych lub planowanych zmianach zdolności produkcyjnej, zmianach w poziomie działalności oraz o zmianach w działaniach instalacji w danym roku w podziale na podinstalacje albo o braku takich zmian, o których mowa w art. 64 ust. 1 ustawy ETS, przedkładane są w taki sposób, tj. za pośrednictwem Krajowej bazy, stąd proponuje się przyjęcie analogicznego rozwiązania w odniesieniu do raportów o zmianach w poziomach działalności.

Raport będzie wprowadzany do Krajowej bazy na elektronicznych formularzach dostępnych w systemie informatycznym tej bazy w trybie bezpośredniego połączenia z siecią. W tym zakresie

proponuje się utrzymanie istniejącego rozwiązania, niemniej zakres i sposób realizacji tego obowiązku sprawozdawczego ulegnie zasadniczym zmianom. Proponuje się również, aby na wypadek braku dostępności w Krajowej bazie w pełni działającej infrastruktury informatycznej do wykonywania obowiązku raportowania w roku, kiedy po raz pierwszy obowiązek ten będzie realizowany, tj. w pierwszym kwartale 2021 r., możliwe było przedkładanie raportów w postaci elektronicznej umożliwiającej przetwarzanie zawartych w nim danych i w postaci papierowej albo w postaci elektronicznej umożliwiającej przetwarzanie zawartych w nim danych, opatrzonej podpisem zaufanym, podpisem elektronicznym lub podpisem osobistym. Projekt zawiera propozycję przepisów przejściowych w tym zakresie.

Jednocześnie zakres informacji przekazywanych w rocznych raportach będzie wzorował się na szablonach formularzy raportów, które opracuje Komisja Europejska. Obecnie trwają prace zmierzające do ustalenia wzoru formularza raportu, w których uczestniczą przedstawiciele państw członkowskich UE i Komisji Europejskiej.

Zgodnie z rozporządzeniem 2019/1842 dane zebrane od prowadzących instalację powinny odzwierciedlać rzeczywiste informacje na temat eksploatacji instalacji. Kluczowe znaczenie ma tu kryterium rzetelności przekazywanych danych, które zapewnia nie tylko poddanie ich niezależnej weryfikacji, ale również mechanizmy kontroli, które mają zapewnić organy państwa członkowskiego UE.

W pierwszej kolejności podnieść należy, że rozporządzenie 2019/1842 wymaga poddania corocznie przekazywanych raportów o zmianach w poziomach działalności obowiązkowi weryfikacji na zasadach określonych w rozporządzeniu wykonawczym Komisji (UE) 2018/2067 z dnia 19 grudnia 2018 r. w sprawie weryfikacji danych oraz akredytacji weryfikatorów na podstawie dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 334 z 31.12.2018, str. 94), zwanym dalej „rozporządzeniu wykonawczym Komisji 2018/2067”. Oznacza to, że każdy raport będzie musiał zostać poddany ocenie weryfikatora, który w opracowywanym sprawozdaniu z weryfikacji musi ocenić zgodność przedstawionych informacji z wymaganiami planu metodyki monitorowania, a także wymaganiami rozporządzenia Komisji (UE) 2019/331 oraz rozporządzenia 2019/1842.

Sprawozdania z weryfikacji raportów dotyczących zmian w poziomach działalności będą przedkładane w taki sam sposób jak raporty, tj. przez dedykowany moduł sprawozdawczości utworzony w Krajowej bazie.

Dodatkowo, w przypadkach wskazanych w art. 3 ust. 4 rozporządzenia 2019/1842, właściwy organ państwa członkowskiego zobowiązany jest do zachowawczego oszacowania wartości parametrów dotyczących danych podstawowych w odniesieniu do poszczególnych podinstalacji, którym przydzielono uprawnienia. Projektowana ustawa przewiduje powierzenie tego zadania Krajowemu ośrodkowi. W celu uzyskania informacji i danych niezbędnych do przeprowadzenia oszacowania parametrów dotyczących danych podstawowych Krajowy ośrodek będzie mógł wystąpić do prowadzącego instalację o złożenie wyjaśnień lub przedstawienie informacji i danych potrzebnych do oszacowania parametru, który zgodnie z art. 3 ust. 2 rozporządzenia 2019/1842 powinien zawierać raport o poziomach działalności.

Dokonując oszacowania wartości parametrów dotyczących danych podstawowych poszczególnych podinstalacji, Krajowy ośrodek będzie mógł również wziąć pod uwagę informacje i dane będące w jego posiadaniu, w szczególności zawarte w:

1) zezwoleniu na emisję gazów cieplarnianych;

2) raporcie na temat wielkości emisji i sprawozdaniu z weryfikacji tego raportu;

3) raporcie, o którym mowa w art. 7 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji), zwanej dalej „ustawą SZE".

Dodatkowo, ponieważ czynności związane z oceną raportu prowadzącego instalację dotyczą również sprawozdania z weryfikacji, Krajowy ośrodek będzie upoważniony do wystąpienia do weryfikatora, który sporządził sprawozdanie z weryfikacji raportu o zmianach w poziomie działalności, o przedłożenie wewnętrznej dokumentacji z weryfikacji, o której mowa w art. 26 rozporządzenia wykonawczego Komisji 2018/2067.

Oszacowane wartości parametrów dotyczące danych podstawowych w odniesieniu do każdej podinstalacji Krajowy ośrodek wprowadzi do Krajowej bazy. Jednakże, z uwagi na funkcjonalność Krajowej bazy, moduł wprowadzania danych w tym zakresie będzie obowiązywał dopiero od 2022 r.

Ponieważ zgodne z Dyrektywą 2018/410 zmiany przydziałów do emisji mają być realizowane w sposób jednolity i niedyskryminujący, z uwzględnieniem odpowiednich wzrostów i spadków produkcji, dostosowanie przydziałów uprawnień w okresie 2021–2030 będzie następowało z zachowaniem określonych Dyrektywą 2018/410 progów (+/- 15%), w oparciu o średnią kroczącą z okresu dwóch ostatnich lat. W konsekwencji ocenę przesłanek przeprowadzenia dostosowań przydziałów uprawnień do emisji będzie corocznie rozpoczynało wyznaczenie średniego poziomu działalności w każdej podinstalacji w okresie ostatnich dwóch lat.

Wyznaczenie średniej kroczącej nastąpi na podstawie informacji przekazywanych w raportach o zmianach w poziomach działalności. Średni poziom działalności każdej podinstalacji będzie wyznaczał Krajowy ośrodek. Potrzeba uzyskania informacji na temat średniego poziomu działalności (średniej kroczącej) w odniesieniu do dwóch lat poprzedzających pierwsze wydanie uprawnień do emisji w nowym okresie rozliczeniowym, tj. w 2021 r., uzasadnia potrzebę pozyskania informacji o zmianach w poziomie działalności w odniesieniu do roku 2019 i 2020. Z tego powodu w terminie do dnia 28 lutego 2021 r. prowadzący instalacje, którym przydzielono uprawnienia do emisji w kolejnym okresie 2021–2025, zobowiązani są przedłożyć raporty o zmianach w poziomie działalności według wymagań przewidzianych w rozporządzeniu 2019/1842 za lata 2019 i 2020.

W oparciu o informacje zawarte w raportach na temat zmian w poziomach działalności Krajowy ośrodek, każdego roku, będzie dokonywał porównania średniego poziomu działalności w każdej podinstalacji z historycznym poziomem działalności przyjętym do określenia początkowego przydziału uprawnień do emisji, na zasadach określonych w rozporządzeniu Komisji (UE) 2019/331. Jeżeli z porównania wyniknie uzasadnienie zastosowania dostosowania przydziału uprawnień do emisji na zasadach określonych w art. 5 i art. 6 rozporządzenia 2019/1842, Krajowy ośrodek dokona dostosowania przydziału uprawnień do emisji w sposób wskazany w tych przepisach.

Propozycja wyłączenia w stosunku do prowadzących instalacje możliwości składania skarg do sądów administracyjnych na czynność zachowawczego oszacowania wartości parametrów, w wielu przypadkach konieczną do obliczania ostatecznej liczby uprawnień do emisji jest konsekwencją przede wszystkim mechanizmów dotyczących przydziału uprawnień do emisji przyjętych w przepisach prawa UE.

Gdyby doszło do zakwestionowania przez prowadzącego instalację przed sądem administracyjnym zachowawczego szacowania wartości parametrów, w wyniku którego została określona ostateczna roczna liczba uprawnień do emisji, należałoby zastosować jedną z dwóch możliwych dróg dalszego postępowania: wydać prowadzącemu instalację liczbę uprawnień do emisji wynikającą z zachowawczego oszacowania i ewentualnie korygować tę liczbę po uprawomocnieniu się wyroku (o ile wykonanie wyroku sądu administracyjnego pociągałoby za sobą taki skutek) albo wstrzymać procedurę wydawania uprawnień do emisji do czasu uprawomocnienia się wyroku w sprawie.

Pierwsza możliwość, która wydawałaby się najbardziej optymalna, nie ma odzwierciedlenia w przepisach prawa UE. Zgodnie z regulacją art. 48 ust. 1 i 2 rozporządzenia delegowanego

Komisji (UE) 2019/1122 z dnia 12 marca 2019 r. uzupełniającego dyrektywę 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do funkcjonowania rejestru Unii (Dz. Urz. UE L 177 z 02.07.2019, str. 3, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem Komisji (UE) 2019/1122", centralny administrator (tj. Komisja Europejska) ma obowiązek dopilnować, aby rejestr UE automatycznie przekazywał uprawnienia do emisji z unijnego rachunku przydziału uprawnień do emisji na odpowiedni rachunek posiadania – zgodnie z odpowiednią tabelą krajowego rozdziału uprawnień przedstawioną wcześniej przez krajowego administratora. Temu momentowi odpowiada etap, w którym minister właściwy do spraw klimatu przekazuje Komisji Europejskiej informację, o której mowa w projektowanym art. 64b ust. 7 ustawy ETS. System automatycznego wydawania uprawnień, określony w art. 48 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1122, nie przewiduje sytuacji, w której prowadzący instalację, w wyniku skutecznego zakwestionowania przez niego przed krajowym organem jakiejkolwiek czynności, mógłby doprowadzić do późniejszego wydania mu brakujących uprawnień do emisji, tj. po przekazaniu uprawnień przez centralnego administratora. Przepis art. 48 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1122 przewiduje jedynie sytuację odwrotną – zwrot nadwyżki wydanych uprawnień do emisji.

Należy również mieć na uwadze, że zgodnie z art. 146 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, z późn. zm.) sąd administracyjny, uwzględniając skargę na czynność, jaką jest zachowawcze szacowanie, byłby zobowiązany stwierdzić bezskuteczność czynności, co samo w sobie powodowałoby znaczące trudności w określeniu skutków takiego wyroku w kontekście wydanej już liczby uprawnień (które w dużej liczbie zostałyby do tego czasu umorzone).

Drugą rozpatrywaną drogę należy uznać za zdecydowanie niekorzystną dla prowadzących instalacje, bowiem nie wydaje się możliwe, aby mogli oni sobie pozwolić na to, aby wydawanie uprawnień zostało wstrzymane na czas potrzebny do prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy przez sąd administracyjny. Z kolei dopiero od tego momentu Krajowy ośrodek będzie mógł mieć pewność, że wydanie uprawnień w liczbie określonej na podstawie zaskarżonego szacowania jest zgodne z prawem i nie zostanie ona zmieniona (ten stan utrzymywałby się do czasu wydania prawomocnego wyroku, czyli najprawdopodobniej kilka lat).

Ponadto zarówno w pierwszym przypadku, jak i drugim, doszłoby w kolejnych latach do poważnego problemu praktycznego, który będzie rzutować na możliwość ustalenia liczby uprawnień do emisji w odniesieniu do danej instalacji na kolejne lata okresu rozliczeniowego. Zaskarżane parametry byłby wykorzystywane do obliczenia uprawnień w kolejnym roku

(wynika to z faktu, że poziom działalności z dwóch lat jest podstawą do określania średniego poziomu działalności, na podstawie którego oblicza się ostateczną roczną liczbę uprawnień do emisji), co podważałoby możliwości dalszego wydawania uprawnień do emisji.

Z powyższego wynika, że na gruncie prawa unijnego nie ma żadnych podstaw proceduralnych, aby zrealizować ewentualne rozstrzygnięcia krajowych sądów skutkujące zwiększeniem przydziału uprawnień do emisji, bowiem nie mogą mieć one wpływu na zachowania i rozstrzygnięcia w tej sprawie instytucji unijnych (Komisji Europejskiej, Centralnego administratora), które nie są związane orzeczeniami polskich sądów.

Krajowy ośrodek uzyska dodatkowo upoważnienie do kierowania wystąpień do prowadzącego instalację dotyczących złożenia wyjaśnień lub przekazania informacji dotyczących przesłanek stosowania dostosowań. Z rozporządzenia 2019/1842 wynika, że w trakcie oceny przesłanek stosowania dostosowań należy wziąć pod uwagę zmiany w poziomie działalności, które są następstwem stosowania energooszczędnych technologii, zmiany w zakresie dostaw ciepła, odzyskiwania energii gazów odlotowych itd. Dlatego też na gruncie rozporządzenia 2019/1842 właściwy organ został upoważniony do wykorzystywania w trakcie oceny przesłanek stosowania dostosowań również innych informacji, o których przedłożenie zwrócił się do prowadzącego instalację. W konsekwencji upoważnienie to zostało przypisane Krajowemu ośrodkowi.

Projekt przewiduje przy tym, że wezwania Krajowego ośrodka oraz czynności prowadzącego instalację w toku procedury oceny rocznych raportów na temat zmian w poziomach działalności, a także dokonywanie wyjaśnień i przedstawianie informacji w trakcie badania przesłanek stosowania dostosowań przydziałów uprawnień do emisji będą realizowane za pośrednictwem Krajowej bazy. Przyjęcie takiego rozwiązania jest podyktowane potrzebą zapewnienia szybkiej komunikacji z prowadzącym instalację przy wyjaśnianiu wątpliwości i pozyskiwaniu niezbędnych informacji. Zgodnie bowiem z rozporządzeniem 2019/1842 dopóki właściwy organ nie ustali, że nie ma wymogu dostosowania przydziału uprawnień do emisji (co może nastąpić dopiero po przedłożeniu zweryfikowanego raportu rocznego na temat zmian w poziomach działalności, ustaleniu, że nie występują przesłanki do oszacowania wartości parametrów dotyczących danych podstawowych i nie zachodzi podstawa dostosowania początkowego przydziału uprawnień do emisji na zasadach określonych w art. 5 i art. 6 rozporządzenia 2019/1842), organ państwa członkowskiego UE wstrzymuje wydanie uprawnień do emisji. W związku z tym ustawa o ETS przewiduje mechanizm wstrzymania przez ministra właściwego do spraw klimatu wydania całkowitej albo dostoswanej całkowitej

rocznej liczbie uprawnień do emisji dla instalacji, wobec których nie zakończono czynności szacowania parametrów.

Aby zatem skrócić czas potrzebny do przeprowadzenia ww. czynności wyjaśniających i sprawdzających, przed ustaleniem, jaki przydział uprawnień do emisji powinien w danym roku otrzymać prowadzący instalację, projekt ustawy zakłada wykorzystanie infrastruktury modułu sprawozdawczego Krajowej bazy również jako platformy komunikacji z prowadzącym instalację. Moduł w tym zakresie zostanie uruchomiony od dnia 1 stycznia 2022 r. W roku 2021 wezwania Krajowego ośrodka i przekazywanie wyjaśnień przez prowadzącego instalację będą odbywały się w formie tradycyjnej.

W wyniku porównania średniego poziomu działalności w podinstalacji z historycznym poziomem działalności przyjętym do określenia początkowego przydziału uprawnień do emisji oraz dokonanego w jego następstwie dostosowania przydziału uprawnień do emisji na zasadach określonych w art. 5 i art. 6 rozporządzenia 2019/1842, zostanie opracowana informacja o całkowitej rocznej liczbie uprawnień do emisji przydzielonej instalacji lub dostosowanej liczbie uprawnień do emisji, którą minister właściwy do spraw klimatu przekaże Komisji Europejskiej.

Minister właściwy do spraw klimatu zostanie upoważniony do ogłoszenia w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra informacji o ostatecznej rocznej liczbie uprawnień do emisji przydzielonej instalacji i dostosowanej rocznej liczbie uprawnień do emisji dla instalacji.

Rozporządzenie 2019/1842 obliguje również państwa członkowskie do wyegzekwowania zwrotu uprawnień do emisji, jeżeli w danym roku prowadzącemu instalację wydano na rachunek w rejestrze UE uprawnienia do emisji w liczbie większej niż jest to wskazane w informacji zamieszczonej w Biuletynie Informacji Publicznej. Zwrot nadmiarowo wydanych uprawnień do emisji będzie zasadniczo realizowany na podstawie procedury uregulowanej art. 18 i art. 19 ustawy ETS. Stosowne zmiany w tym zakresie, w szczególności w art. 17 (ogólne zasady przydziału uprawnień instalacjom) oraz w art. 18 ust. 1 (definicja nadmiarowo wydanych uprawnień) zawarto w projekcie ustawy, natomiast przepisy przejściowe przewidują dotychczasowe zasady dla uprawnień do emisji wydanych na rachunek posiadania operatora w rejestrze UE w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2020 r.

Powyższe zmiany pociągają za sobą również konieczność dokonania zmiany w ustawie SZE w zakresie dodania do katalogu informacji objętej Krajowym system bilansowania i prognozowania emisji (zawartym w Krajowej bazie), informacji o poziomach działalności na

poziomie podinstalacji oraz innych danych zawartych w raportach dotyczących poziomów działalności, o których mowa w art. 3 ust. 2 rozporządzenia 2019/1842.

Zmiana w art. 26d ust. 3 ustawy ETS ma na celu doprecyzowanie rozróżnienia między projektem wykazu instalacji, dla których planowany jest przydział uprawnień do emisji (przygotowywanego przez Krajowy ośrodek na podstawie ust. 1), od wykazu instalacji, dla których planowany jest przydział uprawnień do emisji (przekazywanego Komisji Europejskiej przez ministra właściwego do spraw klimatu na podstawie ust. 3) oraz precyzuje termin, w którym minister ma przekazać ten wykaz – zgodnie z art. 11 ust. 1 akapit 2 Dyrektywy 2003/87/WE.

Ze względu na różnorodną praktykę organów wprowadzono przepisy określające zawartość decyzji zatwierdzającej plan metodyki monitorowania (art. 26f ust. 11a ustawy ETS) oraz określono decyzję jako formę prawną zatwierdzania istotnych zmian planu metodyki monitorowania (art. 26g ust. 4 ustawy ETS). Zmiany te mają na celu ujednolicenie praktyki organów w tym zakresie.

Ponadto zaproponowano przepisy dotyczące określenia początkowej daty obowiązywania planu monitorowania wielkości emisji. Zmiana w art. 54 ust. 1 pkt 6 ustawy ETS ma na celu dostosowanie tego przepisu do art. 16 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/2066 z dnia 19 grudnia 2018 r. w sprawie monitorowania i raportowania w zakresie emisji gazów cieplarnianych na podstawie dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz zmieniającego rozporządzenie Komisji (UE) nr 2012/601 (Dz. Urz. UE L 334 z 31.12.2018, str. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 2018/2066". Aktualne brzmienie art. 54 ust. 1 pkt 6 ustawy ETS, ograniczając datę, od której ma zastosowanie plan monitorowania wielkości emisji do daty złożenia wniosku, nie do końca precyzyjnie oddaje intencję art. 16 ust. 1 rozporządzenia 2018/2066, który przewiduje możliwość prowadzenia monitorowania i raportowania emisji przy zastosowaniu zmodyfikowanego planu monitorowania przed jego zatwierdzeniem, jeżeli prowadzący instalację może w sposób uzasadniony założyć, że proponowane zmiany nie są istotne lub monitorowanie prowadzone zgodnie z pierwotnym planem monitorowania skutkowałoby pozyskaniem niekompletnych danych dotyczących emisji. Przepis ten nie wiąże daty początkowej monitorowania z dniem złożenia wniosku, dlatego dotychczasowe brzmienie art. 54 ust. 1 pkt 6 ustawy ETS należy zmodyfikować. Nowe brzmienie art. 54 ust. 1 pkt 6 ww. ustawy daje możliwość stosowania zmodyfikowanego planu monitorowania przed jego zatwierdzeniem przy zachowaniu warunków wskazanych w art. 16 ust. 1 akapit pierwszy

rozporządzenia 2018/2066. Przepisy rozporządzenia 2018/2066 zostały skonstruowane w ten sposób, aby trwające procedury administracyjne związane z oceną charakteru zmian wprowadzanych w planie i ich zatwierdzaniem nie stały na przeszkodzie obowiązkowi monitorowania emisji w sposób zapewniający m.in. ujęcie wszystkich źródeł emisji znajdujących się w granicach instalacji (kompletność, dokładność, rzetelność metodyki monitorowania). Jednocześnie przepis rozporządzenia 2018/2066 (art. 16 ust. 1 akapit drugi) przewiduje odpowiednie gwarancje, które umożliwiają prowadzącemu instalację ustalenie jego sytuacji prawnej, jeżeli kompetentny organ odmówi zatwierdzenia zmian, o których wprowadzenie w planie ubiegał się prowadzący instalację (prowadzenie monitorowania wielkości emisji równolegle w oparciu o dotychczasowy i zmodyfikowany plan monitorowania). Po zatwierdzeniu zmian w planie prowadzący instalację zobligowany jest prowadzić monitorowanie wielkości emisji na podstawie nowego planu.

Ponadto zgodnie z art. 77 ust. 2 rozporządzenia 2018/2066 przepisy rozporządzenia (UE) nr 601/2012 z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie monitorowania i raportowania w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 181 z 12.07.2012, str. 30, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem (UE) nr 601/2002”, mogą mieć zastosowanie jedynie do monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji, które miały miejsce przed dniem 1 stycznia 2021 r. W związku z powyższym plany monitorowania wielkości emisji, sporządzone i zatwierdzone na podstawie przepisów rozporządzenia (UE) nr 601/2012 należy zastąpić planami monitorowania wielkości emisji sporządzonymi na podstawie rozporządzenia 2018/2066 od dnia 1 stycznia 2021 r.

W tym celu niezbędna jest regulacja przejściowa zobowiązująca prowadzących instalację do przedłożenia nowych planów monitorowania wielkości emisji oraz norma kompetencyjna dla organów właściwych do wydania zezwolenia do zatwierdzenia tych planów z mocą od dnia 1 stycznia 2021 r.

Przewidziano termin 4-miesięczny dla prowadzących instalacje na złożenie wniosków o zmianę zezwolenia w zakresie zmiany planu monitorowania. Wraz z wnioskiem o zatwierdzenie nowego planu monitorowania wielkości emisji prowadzący instalację będzie zobowiązany do przedłożenia do zatwierdzenia nowego planu poboru próbek, co ma zagwarantować spójność treści obu dokumentów (które mają być razem zatwierdzone od dnia 1 stycznia 2021 r.) oraz zapewnić ich zgodność z przepisami rozporządzenia 2018/2066. Projektowana ustawa przewiduje dłuższy – 60-dniowy termin na wydanie opinii przez Krajowy ośrodek w przedmiocie ww. planów, ze względu na przewidywaną dużą liczbę wniosków.

W przypadku prowadzących instalację, którzy zdecydowali się złożyć nowe plany monitorowania wielkości emisji wraz z planami poboru próbek przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy, bezpośrednio na podstawie rozporządzenia 2018/2066 z uwagi na dyspozycję art. 77 tego rozporządzenia, przewidziany jest przepis umożliwiający zatwierdzenie planów, począwszy od dnia 1 stycznia 2021 r.

Analogiczną procedurę przewidziano również w zakresie dostosowywania planów monitorowania emisji w odniesieniu do operatorów statków powietrznych. Wnioski złożone w powyższym trybie będą rozpatrywane analogicznie do obecnej procedury zatwierdzania planów monitorowania emisji z operacji lotniczych lub uproszczonych planów monitorowania emisji z operacji lotniczych, jednak również w tym przypadku będą zatwierdzane przez ministra właściwego do spraw klimatu z mocą od dnia 1 stycznia 2021 r.

Zmiana art. 58 ust. 3 wprowadza normę, na podstawie której w sytuacji gdy zezwolenie udzielone instalacji stanie się bezprzedmiotowe, wygasa również decyzja zatwierdzająca plan metodyki monitorowania, o której mowa w art. 26f ust. 11 pkt 1, udzielona tej samej instalacji. Wprowadzenie tego przepisu jest konieczne z uwagi na potrzebę eliminowania z obrotu prawnego decyzji powiązanych z instalacją, która przestaje być objęta systemem, a które materialnie były następstwem uczestnictwa instalacji w systemie.

W treści art. 86 ust. 1 doprecyzowano obowiązek przekazywania kopii raportów na temat wielkości emisji i sprawozdań z weryfikacji tych raportów ministrowi właściwemu do spraw klimatu, w sytuacji gdy obowiązek ten realizuje operator statku powietrznego. *Ratio legis* takiego rozwiązania związane jest m.in. z tym, że to ww. minister, będący jednocześnie organem upoważnionym do zatwierdzania planów monitorowania wielkości emisji, zgodnie z art. 79 ust. 1 zatwierdza raport z udoskonaleń metodyki monitorowania. Raport w zakresie udoskonaleń sporządza się m.in. na podstawie zaleceń weryfikatora, które zawarte są w sprawozdaniach z weryfikacji raportów na temat wielkości emisji. Bez sprawozdania z weryfikacji minister właściwy do spraw klimatu nie będzie mógł sam zweryfikować, czy operator powinien przedstawić do zatwierdzenia raport w zakresie udoskonaleń. Do ustawy ETS wprowadzono także art. 92a. Przepis ten wprowadza upoważnienie do wprowadzenia blokady rachunku w rejestrze UE posiadaczowi rachunku, który nie rozliczył zaległych emisji. Rozwiązanie to służy zapewnieniu większej skuteczności systemowi handlu uprawnieniami, którego celem jest to, aby emisje zawsze były rozliczone. Blokada będzie polegała na zawieszeniu dostępu do rachunku wszystkim ustanowionym przez posiadacza rachunku upoważnionym przedstawicielom. Mechanizm „zawieszenia dostępu" będzie umożliwiał

posiadaczowi rachunku wykonanie obowiązku rozliczenie emisji. Umarzanie uprawnień w wykonaniu obowiązku rozliczenia emisji będzie następowało na podstawie wniosku skierowanego do administratora rejestru, o którym mowa w art. 30 ust. 10 rozporządzenia Komisji (UE) nr 2019/1122. Należy mieć na uwadze, że propozycja znajduje oparcie w art. 30 ust. 3 lit. b rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1122, który określa przypadek zawieszenia rachunku na podstawie „przepisów prawa krajowego, które służą zasadnemu celowi, i zgodnie z nimi".

Zmiana w art. 10 ust. 1 pkt 2 ma charakter porządkowy. Usunięto z przepisu fragment „lub do procesów, do których upoważniony przedstawiciel miałby w przeciwnym przypadku dostęp", ponieważ zawieszenie dostępu do rachunku oznacza brak możliwości wykonywania na nim jakichkolwiek procesów. Ponadto proponuje się uchylenie art. 93 ustawy ETS ze względu na brak w rozporządzeniu Komisji (UE) 2019/1122 odpowiednika art. 67 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013 z dnia 2 maja 2013 r. ustanawiającego rejestr Unii zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, decyzjami nr 280/2004/WE i nr 406/2009/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającego rozporządzenia Komisji (UE) nr 920/2010 i nr 1193/2011 (Dz. Urz. UE L 122 z 03.05.2013, str. 1), zwanego dalej „rozporządzeniem Komisji (UE) nr 389/2013" („Uprawnienia do emisji lotniczych mogą umarzać tylko operatorzy statków powietrznych"). Ponadto należy zwrócić uwagę, że możliwość rozliczania emisji przez prowadzących instalacje uprawnieniami lotniczymi dopuszcza art. 12 ust. 3 zdanie drugie Dyrektywy 2003/87/WE, który dla okresu od dnia 1 stycznia 2021 r. w swoim literalnym brzmieniu pomija dla nich wyłączenie możliwości umarzania uprawnień lotniczych (w przeciwieństwie do analogicznej regulacji przewidzianej dla okresu przed 31 grudnia 2020 r. – art. 12 ust. 3 zdanie pierwsze Dyrektywy 2003/87/WE).

Zaproponowano również zmiany w art. 95 ust. 1 i 2 ustawy ETS, które dotyczą obowiązku przekazywania organom Inspekcji Ochrony Środowiska wykazów operatorów statków powietrznych, którzy nie posiadają zatwierdzonego planu monitorowania emisji z operacji lotniczych albo uproszczonego planu monitorowania emisji z operacji lotniczych. Nowa regulacja przenosi ten obowiązek z Krajowego ośrodka na ministra właściwego do spraw klimatu oraz wydłuża termin jego realizacji do dnia 15 kwietnia każdego roku. Minister właściwy do spraw klimatu przekazywałby ten wykaz również Krajowemu ośrodkowi.

Niniejsza propozycja wynika z tego, że Krajowy ośrodek, na którym aktualnie spoczywa obowiązek sporządzania wykazu, nie dysponuje pełnymi informacjami o operatorach, którzy nie posiadają zatwierdzanego planu monitorowania emisji z operacji lotniczych, ponieważ

operator sam zgłasza do ministra właściwego do spraw klimatu np. wniosek o zatwierdzenie planu tonokilometrów lub planu monitorowania emisji, a Krajowy ośrodek otrzymuje taki plan do zaopiniowania. W związku z tym to minister właściwy do spraw klimatu posiada odpowiednie informacje, aby stworzyć taką listę. Lista operatorów statków powietrznych przypisanych poszczególnym administrującym państwom członkowskim tworzona przez Komisję Europejską sporządzana jest na przełomie stycznia i lutego, więc konieczne jest wydłużenie terminu sporządzenia wykazu, o którym mowa w art. 95, żeby jego podstawą były aktualne dane o operatorach przypisanych do Polski jako państwa administrującego.

Dyrektywa 2003/87/WE przewiduje możliwość zawierania przez UE umów z państwami trzecimi dotyczących wzajemnego uznawania uprawnień między EU ETS a zgodnymi z nim obowiązującymi systemami handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych. W dniu 23 listopada 2017 r. została zawarta umowa między Unią Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie powiązania ich systemów handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych. Państwa członkowskie UE nie są stronami tej umowy, jednak związanie państw członkowskich umowami zawieranymi przez UE z państwami trzecimi wynika z art. 216 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (umowy zawarte przez UE wiążą instytucje UE i państwa członkowskie). Umowa weszła w życie w dniu 1 stycznia 2020 r. po wymianie dokumentów ratyfikacyjnych przez strony. Na dzień sporządzenia niniejszej propozycji legislacyjnej umowa była zmieniana decyzją Wspólnego Komitetu, o którym mowa w rozdziale VI umowy (art. 13–14). Wskazana decyzja zmienia załączniki I i II umowy, przy czym przewiduje się kolejne zmiany załączników w celu ich dostosowania do kolejnego okresu rozliczeniowego w latach 2021–2030 i zmian, które są przedmiotem procedury legislacyjnej w Szwajcarii.

Celem umowy jest powiązanie unijnego i szwajcarskiego ETS (dalej odpowiednio jako „EU ETS" i „CH ETS"), z tego względu określono minimalne warunki, jakie powinny spełniać oba systemy, aby możliwe było wzajemne uznawanie rozliczeń dokonywanych przez podmioty objęte zakresem Dyrektywy 2003/87/WE i odpowiadających im regulacji szwajcarskich oraz monitorowanie i raportowanie wielkości emisji w ramach obu systemów. Integracja systemów ETS obejmuje zarówno prowadzących instalacje, jak i sektor lotniczy.

Umowa zakłada w art. 4 ust. 1 wzajemne uznawanie uprawnień wydawanych w EU ETS i CH ETS do celów rozliczania wielkości emisji. W tym celu przewidziano nową definicję uprawnień do emisji, poszerzoną o uprawnienia wydane w ramach CH ETS.

Integracja systemów zakłada, w odniesieniu do działań lotniczych, konieczność dodatkowego rozliczania przez operatorów statków powietrznych wielkości emisji pochodzących z lotów wewnątrz Szwajcarii oraz między lotniskami (Europejskiego Obszaru Gospodarczego (EOG) i Szwajcarii)[3)]. Operatorzy w dalszym ciągu będą przypisani do jednego państwa administrującego. Loty rozpoczynające się w EOG i kończące się w Szwajcarii będą przypisane do EU ETS, natomiast loty rozpoczynające się w Szwajcarii a kończące się w EOG oraz rozpoczynające się i kończące w Szwajcarii będą przypisane do CH ETS. Należy mieć na uwadze, że Szwajcaria nie jest stroną Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym . Stronami tego porozumienia są wszystkie państwa członkowskie UE oraz Norwegia, Islandia i Lichtenstein. Projekt zakłada również, że loty między krajami trzecimi a EOG lub Szwajcarią będą wyłączone. Taki stan ma się utrzymywać najkrócej do końca 2023 r.

W projekcie ustawy zaproponowano zmianę definicji operacji lotniczej, która ma na celu zapewnienie stosowania obowiązków wynikających z ustawy ETS dla lotów objętych CH ETS.

Należy mieć na uwadze, że ta zmiana oczywiście nie powoduje objęcia EU ETS lotów ze Szwajcarii do państwa członkowskiego EOG ani lotów wewnątrz Szwajcarii, a jedynie umożliwia polskim operatorom wykonywanie obowiązków wynikających z CH ETS na podstawie ustawy polskiej (analogicznych do obowiązków wynikających z EU ETS). Ustawa będzie służyła teraz wykonywaniu obowiązków zarówno w ramach EU ETS, jak i CH ETS. Zgodnie z załącznikiem I lit. B do umowy „właściwe organy państw członkowskich UE (EOG) są odpowiedzialne za wszystkie zadania związane z administrowaniem operatorami statków powietrznych, którzy zostali im przypisani, w tym również za zadania związane ze ETS Szwajcarii (na przykład przyjmowanie sprawozdań dotyczących zweryfikowanych emisji uwzględniających zarówno unijne, jak i szwajcarskie działania lotnicze, przydział, wydawanie i przekazywanie uprawnień, zgodność i egzekwowanie prawa itd.).”. Propozycja opiera się na założeniu, że regulacje szwajcarskie będą analogiczne do europejskich. Zgodnie ze zmienionym decyzją nr 2/2019 Wspólnego Komitetu załącznikiem do umowy na operatorach lotniczych przypisanych państwom członkowskim UE, wykonujących loty w ramach CH ETS, będą spoczywać dodatkowe obowiązki związane z monitorowaniem i raportowaniem wielkości emisji objętych reżimem tego systemu, przy czym ani umowa, ani dotychczasowe unijne akty prawne nie przewidują, aby operatorzy mieli obowiązek przedkładania dodatkowych,

[3)] Zakresem CH ETS objęte są loty, które rozpoczynają się lub kończą na terytorium Szwajcarii, z wyłączeniem lotów rozpoczynających się w EOG i kończących się na lotnisku położonym w Szwajcarii (które są objęte EU ETS).

obejmujących CH ETS planów monitorowania i raportów o wielkości emisji. Mając zatem na uwadze dostępne aktualnie informacje oraz konieczność zrealizowania celu umowy, należy przyjąć, że wykonywanie obowiązków związanych z monitorowaniem i sporządzaniem raportów z wielkości emisji z lotów objętych CH ETS będzie się odbywało na zasadach ustalonych w EU ETS (czemu w Polsce będzie miała służyć ustawa ETS), ale na zmienionych formularzach, uwzględniających loty w ramach obu systemów.

Operator statku będzie przypisany do jednego państwa administrującego należącego do EOG lub do Szwajcarii (co do zasady tak jak dotychczas). Podobnie każdy operator będzie posiadał jeden rachunek operatora statków powietrznych – albo w rejestrze UE, albo w rejestrze Szwajcarii. Operatorzy administrowani przez państwa członkowskie będą posiadali rachunek w rejestrze UE, natomiast operatorzy administrowani przez Szwajcarię – rachunek w rejestrze Szwajcarii. Pomiędzy rejestrami będą się odbywały transfery uprawnień do emisji.

Szwajcaria będzie odpowiedzialna za realizację wszystkich obowiązków operatorów, dla których ma być państwem administrującym (obowiązki zarówno w CH ETS, jak i EU ETS), obejmujących m.in. przydział uprawnień, weryfikację raportów z wielkości emisji, umarzanie uprawnień, egzekucję itd. Pomiędzy Szwajcarią a Komisją Europejską mają być poczynione dodatkowe ustalenia dotyczące wzajemnej wymiany informacji i dokumentów.

Zasadą jest, że jeden lot jest przyporządkowany do jednego systemu – albo do EU ETS albo do CH ETS. Wynika to z tego, że jak wskazuje Komisja Europejska, zakresy działań lotniczych EU ETS i CH ETS nie są do końca kompatybilne i występują między nimi nieznaczne różnice, chociaż umowa zakłada w art. 6 zdanie drugie, że „Włączenie działań lotniczych do ETS Szwajcarii odbywa się na takich samych zasadach jak włączenie ich do ETS UE, w szczególności w zakresie przepisów dotyczących zakresu, pułapu i przydziału.”. Dodatkowo w EU ETS w pierwszej kolejności rozliczane będą emisje pochodzące z działań objętych CH ETS, natomiast w CH ETS w pierwszej kolejności rozliczane będą emisje pochodzące z działań objętych EU ETS, co ma ograniczyć sytuacje niespełniania przez operatorów obowiązków wynikających z systemu, który nie jest obsługiwany przez administrujące je państwo. A zatem operator posiadający rachunek w polskiej części rejestru UE najpierw rozliczy swoje emisje z lotów wewnątrz Szwajcarii oraz rozpoczynających się z lotniska w Szwajcarii i kończących się na lotniskach EOG, tak aby ograniczyć konieczność egzekwowania przez Polskę obowiązków wynikających z przynależności tego operatora do CH ETS. Państwo administrujące będzie zatem odpowiedzialne za weryfikację wszystkich obowiązków wynikających z wykonywania działań lotniczych przez operatorów zarówno w odniesieniu do EU ETS, jak i CH ETS. Dlatego

w art. 93 ustawy ETS przewidziano zmianę mającą na celu zapewnienie, aby operatorzy statków powietrznych podlegający ustawie ETS w pierwszej kolejności rozliczali loty objęte CH ETS.

Włączenie do zakresu ustawy ETS lotów objętych CH ETS wymaga zamiany zakresu geograficznego państw, których nie dotyczy derogacja określona w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2392 z dnia 13 grudnia 2017 r. zmieniającym dyrektywę 2003/87/WE w celu utrzymania obecnych ograniczeń zakresu zastosowania w odniesieniu do działań lotniczych i w celu przygotowania wdrożenia globalnego środka rynkowego po 2021 r. (Dz. Urz. UE L 350 z 29.12.2017, str. 7). W chwili obecnej derogacja ma zastosowanie do państw niebędących członkami EOG. Aby skutecznie wyłączyć Szwajcarię spoza zbioru państw trzecich, których dotyczy derogacja, należy w art. 141, dla okresu 1 stycznia 2020 r. – 31 grudnia 2023 r., wprowadzić nowy przepis przesądzający, że przepisów dotyczących raportowania wielkości emisji oraz rozliczania wielkości emisji, o którym mowa w art. 92, nie stosuje się do operacji lotniczych rozpoczynających się lub kończących się na lotniskach znajdujących się na terytorium Szwajcarii wykonywanych w okresie od dnia 1 stycznia 2020 r. do dnia 31 grudnia 2023 r. Propozycja przepisów może wymagać dalszej aktualizacji w związku ze wspomnianymi wyżej przewidywanymi zmianami umowy. Należy mieć na uwadze, że w dniu 21 lipca 2020 r. weszła w życie decyzja delegowana Komisji (UE) 2020/1071 z dnia 18 maja 2020 r. zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do wyłączenia lotów ze Szwajcarii z unijnego systemu handlu uprawnieniami do (Dz. Urz. UE L 234 z 21.07.2020, str. 16), jednak spowodowane przez nią zmiany w Dyrektywie 2003/87/WE nie powinny mieć wpływu na zmianę art. 2 ustawy ETS. Decyzja wyłącza z EU ETS loty z lotnisk znajdujących się w Szwajcarii do lotnisk znajdujących się w EOG, jednakże, jak wyżej wspomniano, ustawa ETS będzie miała na celu wykonywanie nie tylko obowiązków z zakresu EU ETS, ale również CH ETS.

Projektowana ustawa zawiera także przepisy wykonujące rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2019/1603 z dnia 18 lipca 2019 r. uzupełniające dyrektywę 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do środków przyjętych przez Organizację Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego w odniesieniu do monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji lotniczych w celu wdrożenia globalnego środka rynkowego (Dz. Urz. UE L 250 z 30.09.2019, str. 10), które ma przygotować państwa członkowskie do zintegrowania z EU ETS oraz wdrożenia opracowanego w ramach ICAO Mechanizmu Kompensacjii Redukcji CO_2 dla Lotnictwa Międzynarodowego (ang. CORSIA – *Carbon Offsetting Reduction Scheme*

for International Aviation) szczegółowo opisanego w załączniku 16 tom 4 do Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym. Wskazane rozporządzenie wprowadza nowe obowiązki dla operatorów statków powietrznych, wychodzące poza zakres działań lotniczych ujętych w załączniku I do Dyrektywy 2003/87/WE. Na mocy ww. rozporządzenia operatorzy przypisani do Polski jako administrującego państwa członkowskiego są zobowiązani do realizacji dodatkowych obowiązków sprawozdawczych, przede wszystkim w odniesieniu do lotów między państwami członkowskimi a państwami trzecimi, które są wyłączone spod obowiązku monitorowania i sprawozdawczości w ramach systemu ETS. Wprawdzie rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2019/1603 jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich, konieczne jest jednak dostosowanie obowiązujących przepisów ustawy ETS i ustanowienie odpowiadających nowym zadaniom norm kompetencyjnych. W tym zakresie zmiany wymaga art. 4 ustawy ETS przez ustanowienie ministra właściwego do spraw klimatu organem właściwym w sprawach związanych ze stosowaniem rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/1603. Dodatkowo zmian wymagają przepisy dotyczące administracyjnych kar pieniężnych przez objęcie sankcjami określonymi w art. 103 i art. 105 naruszeń obowiązków związanych z monitorowaniem i raportowaniem emisji lotniczych z działań wymienionych w art. 2 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/1603. Dodatkowo nowymi obowiązkami objęci są również operatorzy wykonujący zarobkowe przewozy lotnicze obsługujący mniej niż 243 loty w każdym z kolejnych trzech czteromiesięcznych okresów, które rozpoczynają się lub kończą na terytorium państwa członkowskiego. W odniesieniu do tych operatorów dodaje się art. 95a do ustawy ETS, w celu dostosowania ich działalności do obowiązków sprawozdawczych państw-stron Konwencji o Międzynarodowym Lotnictwie Cywilnym. Z uwagi na to, że rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2019/1603 obejmuje swoim zakresem tylko obowiązek monitorowania emisji i raportowania wielkości emisji, dodano do art. 141 ustawy ETS normę, która wyłącza z derogacji zawartej w ust. 1a obowiązek raportowania.

Projektowana ustawa aktualizuje również odesłania do rozporządzeń europejskich przez zastąpienie odesłań do rozporządzenia (UE) nr 601/2012 oraz rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013 odesłaniami odpowiednio do rozporządzenia 2018/2066 oraz do rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1122, które są ich odpowiednikami. Wprowadzono również drobne korekty wynikające z nowego brzmienia przepisów unijnych (w szczególności skreślono wszystkie odwołania do dodatkowych upoważnionych przedstawicieli w rejestrze UE ze względu na niewystępowanie ich w rozporządzeniu Komisji (UE) 2019/1122). W art. 9 ust. 4 i 5 ustawy

ETS wprowadzono przepisy dotyczące rezygnacji z obowiązku składania oświadczeń po rygorem odpowiedzialności karnej przez podmiot ubiegający się o otwarcie rachunku w rejestrze UE o niekaralności lub prowadzonym dochodzenie w zakresie udziału w oszustwie obejmującym uprawnienia lub jednostki Kioto, w praniu pieniędzy, finansowaniu terroryzmu lub w innych poważnych przestępstwach, w których rachunek mógłby stanowić narzędzie, jest wynikiem wprowadzonych zmian na gruncie nowego rozporządzenia Komisji (UE) nr 2019/1122. Przedmiotowe rozporządzenie w art. 19 ust. 2 wskazuje, że ustalenia o toczących się postępowaniach w sprawie udziału w oszustwie obejmującym uprawnienia, w praniu pieniędzy, finansowaniu terroryzmu lub w innych poważnych przestępstwach nie są dokonywane przez administratora Rejestru, natomiast ich źródłem są inne instytucje i organy, np. organy egzekwowania prawa, które mają administratorowi Rejestru przekazać stosowne informacje. Rozporządzenie we wskazanym przepisie uzależnia odmowę otwarcia rachunku od przekazania Krajowemu administratorowi Rejestru przez właściwy organ informacji, że wobec potencjalnego posiadacza rachunku lub – jeżeli jest on osobą prawną – wobec dowolnego członka zarządu potencjalnego posiadacza rachunku prowadzone jest dochodzenie w sprawie ww. przestępstw lub został wydany wyrok skazujący. W związku z powyższym, wobec przyjęcia na gruncie aktu prawa unijnego, że źródłem informacji, na podstawie których mają zostać zweryfikowane przesłanki otwarcia rachunku, są m.in. organy powołane do prowadzenia czynności w sprawie popełnienia ww. przestępstw lub prowadzonych postępowań przygotowawczych w ww. zakresie, zrezygnowano z obowiązku składania oświadczeń przez wnioskodawców i w konsekwencji zrezygnowano z penalizacji w powyższym zakresie.

Projekt ustawy przewiduje również uchylenie rozdziału 13 ustawy ETS z uwagi na fakt, że uregulowany tam mechanizm wymiany jednostek redukcji emisji i jednostek poświadczonej redukcji emisji na uprawnienia do emisji, wynikający z rozporządzenia Komisji (UE) 1123/2013 w sprawie określania uprawnień do międzynarodowych jednostek emisji zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 299 z 09.11.2013, str. 32), nie będzie obowiązywał po okresie rozliczeniowym 2013–2020.

Ponadto dodano ustęp do art. 67 ustawy ETS, który zawiera wytyczną dla prowadzących instalację nową w zakresie składania wniosku o przydział uprawnień dla instalacji nowych na zasadach określonych w rozporządzeniu Komisji (UE) 2019/331.

Projekt ustawy zawiera również korekty redakcyjno-legislacyjne, w szczególności w art. 26c ust. 1 i 2 oraz w art. 56 ust. 5 ustawy ETS.

W związku z wejściem w życie w dniu 9 lipca 2018 r. rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/842 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie wiążących rocznych redukcji emisji gazów cieplarnianych przez państwa członkowskie od 2021 r. do 2030 r. przyczyniających się do działań na rzecz klimatu w celu wywiązania się z zobowiązań wynikających z Porozumienia paryskiego oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 525/2013 (Dz. Urz. UE L 156 z 19.06.2018, str. 26), zwanego dalej „rozporządzeniem ESR", dostosowaniu do tego aktu powinny ulec przepisy ustawy SZE.

Rozporządzenie ESR dotyczy okresu 2021–2030 i zastąpi dotychczas obowiązującą decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 406/2009/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wysiłków podjętych przez państwa członkowskie, zmierzających do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych w celu realizacji do roku 2020 zobowiązań Wspólnoty dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych (Dz. Urz. UE L 140 z 05.06.2009, str. 136), zwaną dalej „decyzją ESD". W związku z powyższym, zmianie bądź uchyleniu ulegną przepisy ustawy SZE dotyczące tej decyzji. Przy czym z uwagi na fakt, że – w przeciwieństwie do decyzji ESD – rozporządzenie ESR jest aktem wiążącym w całości i bezpośrednio stosowalnym, zakres zagadnień z tego obszaru regulowanych w ustawie SZE ulegnie zmniejszeniu, stąd uchylenie wielu przepisów dotyczących decyzji ESD.

Odnosząc powyższe uwagi do konkretnych przepisów, należy wskazać na następujące zmiany.

W związku ze zmianami w prawie UE dotyczącym ograniczania emisji gazów cieplarnianych pochodzących z kategorii źródeł IPCC, obejmujących energię, procesy przemysłowe i użytkowanie produktów, rolnictwo oraz odpady (z wyłączeniem emisji gazów cieplarnianych pochodzących z działań objętych systemem ETS), w nowym okresie 2021–2030, uaktualniono definicję jednostek rocznych limitów emisji służącą do rozliczania przez państwa członkowskie dozwolonego limitu emisji z obszarów objętych rozporządzeniem ESR.

Uchylono art. 11a ustawy SZE z uwagi na fakt, że w kolejnym okresie będą obowiązywały odmienne reguły dotyczące sprawozdawczości z ww. sektorów. Będzie ona zintegrowana ze sprawozdawczością z innych obszarów unijnej polityki energetyczno-klimatycznej w ramach rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 663/2009 i (WE) nr 715/2009, dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 94/22/WE, 98/70/WE, 2009/31/WE, 2009/73/WE, 2010/31/UE, 2012/27/UE i 2013/30/UE, dyrektyw Rady 2009/119/WE i (EU) 2015/652 oraz

uchylenia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 (Dz. Urz. UE L 328 z 21.12.2018, str. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 2018/1999".

Nowe brzmienie zostało nadane przepisom art. 21a–21c ustawy SZE. W art. 21a został wskazany minister właściwy do spraw klimatu jako organ realizujący uprawnienia i obowiązki Polski jako państwa członkowskiego określone w art. 5, art. 7, art. 8 i art. 11 rozporządzenia ESR. Utrzymano zasadę, że minister właściwy do spraw klimatu przy wykonywaniu tych zadań będzie się kierować strategią zarządzania krajowym limitem, jako krajowym dokumentem określającym założenia i wytyczne metodyki rozliczania i prognozowania emisji gazów cieplarnianych nieobjętych systemem ETS. Regulacja dotycząca formy strategii oraz jej zawartości została przeniesiona z art. 21d do art. 21a w nowym brzmieniu, przy czym uległa ona zmianom wynikającym z ewolucji prawa unijnego. Zmiana w art. 21b dotyczącym nabywania jednostek rocznych limitów emisji od innego państwa członkowskiego UE polega na zmianie odwołania zamieszczonego w tym przepisie z odwołania do odpowiedniego przepisu decyzji ESD na odwołanie do odpowiedniego przepisu rozporządzenia ESR, przy utrzymaniu zasady, że właściwy minister może nabyć jednostki rocznych limitów emisji (w celu rozliczenia ewentualnej nadwyżki emisji ponad poziomy wynikające z rozporządzenia ESR), kierując się ważnym interesem państwa. Kolejną zmianą wynikającą wprost z nowych zasad obowiązujących w rozporządzeniu ESR jest zmiana art. 21c określającego, jakie jednostki mogą być wykorzystywane do rozliczenia emisji gazów cieplarnianych objętych tych rozporządzeniem.

Wprowadzono także nieliczne zmiany w art. 21f określającym procedurę przygotowania planu działań korygujących, którego konieczność przygotowania może wystąpić w okolicznościach określonych w art. 8 ust. 1 rozporządzenia ESR. Tutaj również utrzymano zasady obowiązujące na gruncie decyzji ESD, tj. że przygotowanie planu działań korygujących jest zadaniem Krajowego ośrodka wykonywanym na polecenie ministra właściwego do spraw klimatu (ust. 1). Plan działań korygujących podlega akceptacji przez Radę Ministrów i po uzyskaniu tej akceptacji jest przekazywany Komisji Europejskiej (ust. 9).

Z uwagi na fakt, że rozporządzenie ESR dotyczy emisji gazów cieplarnianych w sektorach nieobjętych systemem ETS w okresie 2021–2030, natomiast w odniesieniu do emisji za rok 2020 stosuje się regulacje wynikające z decyzji ESD, projekt ustawy zawiera odpowiednie przepisy przejściowe (umożliwiające rozliczenie emisji za okres 2013–2020 na dotychczasowych zasadach).

W ustawie SZE zaproponowano również zmiany w art. 9 i art. 11b. Zaproponowane zmiany w art. 9 wynikają z potrzeby doprecyzowania zakresu prognoz zmian aktywności zgodnie z obowiązującymi wytycznymi IPCC, tj. dopisanie sektora „Waste", który obejmuje gospodarkę odpadami i ściekami. Dlatego wymagane są prognozy zmian aktywności, które opracowuje Krajowy ośrodek, również dla gospodarki odpadami i dla gospodarki wodno-ściekowej.

Druga zmiana w art. 9 ustawy SZE polega na modyfikacji ust. 5 pkt 4, która ma umożliwić wykorzystanie innych wiarygodnych danych niż dla roku poprzedzającego rok odniesienia, co zapewni możliwość wykorzystania najbardziej wiarygodnych dostępnych danych, w przypadku gdy w okresie opracowywania prognoz zmian aktywności oficjalne dane z roku poprzedzającego rok odniesienia nie będą jeszcze dostępne. Tak może się zdarzyć np. przy opracowywaniu pierwszej serii prognoz zmian aktywności w 2021 r., kiedy to rokiem odniesienia powinien być 2020, ale dane dla niego będą jeszcze niedostępne, a część danych dla 2019 r. też może jeszcze nie być ostateczna lub oficjalna i wtedy trzeba będzie skorzystać z danych dla 2018 r.

Zmiany w art. 11b dotyczą przede wszystkim wykonania rozporządzenia 2018/1999. W ust. 1 wprowadzono doprecyzowanie wyjaśniające, na gruncie jakiego prawa opracowywane są projekty przedmiotowych raportów, tj. prawo UE lub umowy międzynarodowe. Dodatkowo doprecyzowano, że chodzi o przepisy w obszarze ochrony klimatu i powietrza, ponieważ dotychczasowe brzmienie miało bardzo szeroki zakres. W ust. 1a wprowadzono doprecyzowanie mające na celu wskazanie, projekty jakich raportów są opracowywane przez Krajowy ośrodek w obszarze ochrony klimatu. Na gruncie prawa UE jest to raport dotyczący polityk i środków wynikający z art. 13 rozporządzenia 525/2013, a od 2021 r. z art. 18 ust. 1 lit. a rozporządzenia 2018/1999. Natomiast w zakresie umów międzynarodowych w tym obszarze są to raporty opracowywane na mocy Konwencji klimatycznej, Protokołu z Kioto i Porozumienia paryskiego oraz decyzji przyjętych przez ich strony:

– raporty rządowe (na mocy Konwencji klimatycznej i decyzji m.in. 4/CP.5, 9/CP.16 oraz Protokołu z Kioto i decyzji 15/CMP.1),

– raporty dwuletnie (na mocy Konwencji klimatycznej i decyzji 2/CP.17, 19/CP.18, 9/CP.21 oraz Porozumienia paryskiego i decyzji 18/CMA.1).

W ust. 1b dla uzyskania spójności z nowym brzmieniem ust. 1 dodano doprecyzowanie, że mowa tu o obszarze ochrony powietrza (w przeciwieństwie do ww. ust. 1a dotyczącego ochrony

klimatu). Do powyższych zmian dostosowano ust. 4 dotyczący współpracy Krajowego ośrodka z organami administracji publicznej przy sporządzaniu projektów raportów.

Zaproponowano również dodanie ust. 6, który wskazuje organ odpowiedzialny za przekazywanie ww. raportów do właściwych organów UE, jak i międzynarodowych. Przepis ten jest zgodny z aktualnie stosowaną praktyką.

Powyższe zmiany w art. 11b nie zmieniają dotychczasowego zakresu zadań wykonywanych przez Krajowy ośrodek (i ministra właściwego do spraw klimatu), a jedynie zwiększają przejrzystość dotychczasowych przepisów ustawy SZE opisujących zadania Krajowego ośrodka.

Zmiana w art. 12 ust. 1 ustawy SZE wynika z faktu, że obecne, literalne brzmienie tego przepisu uwzględnia jedynie prognozy emisji, mimo że Krajowy ośrodek przeprowadza również prognozy pochłaniania w sektorze związanym z użytkowaniem gruntów, zmianą użytkowania gruntów i leśnictwem (LULUCF). Obowiązek przeprowadzania prognoz pochłaniania wynika z UNFCCC, art. 14 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie mechanizmu monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych oraz zgłaszania innych informacji na poziomie krajowym i unijnym, mających znaczenie dla zmiany klimatu, oraz uchylającego decyzję 280/2004/WE (Dz. Urz. UE L 165 z 18.06.2013, str. 13, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 525/2013", a od dnia 1 stycznia 2021 r. z art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2018/1999. Ponadto należy zwrócić uwagę, że w aktualnym brzmieniu art. 9 ust. 1 ustawy SZE sektor leśnictwa jest uwzględniony w przygotowaniu prognoz aktywności. Prognozy pochłaniania dotyczą wyłącznie CO_2.

Projektowane zmiany do ustawy SZE obejmują także kwestie dotyczące raportowania przez podmioty korzystające ze środowiska do Krajowej bazy. Zgodnie z art. 2 ust. 2 pkt 2 ustawy POŚ, przepisów ustawy nie stosuje się w zakresie ponoszenia opłat w razie prowadzenia działań ratowniczych. W związku z powyższym zwolnione z opłat za korzystanie ze środowiska będzie np. wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza powstałe w trakcie prowadzenia działań ratowniczych. Wyłączenie, o którym mowa w ww. przepisie, powoduje, że w wykazach za korzystanie ze środowiska nie będą ujęte emisje powstające w trakcie takich działań. Ponieważ zgodnie z art. 285 ust. 3 ustawy POŚ opłatę za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza ustala się na podstawie wielkości rocznej rzeczywistej emisji, określonej w raporcie, o którym mowa w art. 7 ust. 1 ustawy SZE, niezbędne jest zapewnienie spójności w podejściu do działań ratowniczych w systemie opłat (wykazach opłatowych) i raportowaniu do Krajowej bazy i zapewnienie marszałkowi województwa dostępu do informacji zawartych w tych raportach w

celu weryfikacji prawidłowości naliczonej przez podmiot opłaty za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza. Ze względu na konieczność wykonania prac technicznych związanych z udostępnieniem zasobów Krajowej bazy dodatkowym użytkownikom, przyjęto, że dostęp dla urzędów marszałkowskich ma być zapewniony od dnia 1 stycznia 2022 r.

W projektowanych przepisach wprowadzono ograniczenia dostępu do Krajowej bazy w zakresie składanych raportów. Konieczność ograniczenia obowiązku dostępu do danych w Krajowej bazie do 5 lat wynika ze starzenia się technologii, w których wytworzone były aplikacje umożliwiające zbieranie danych dla poszczególnych lat. Utrzymanie poszczególnych bibliotek programistycznych i aktualizacja starzejących się środowisk powoduje czasochłonny i kosztotwórczy nakład pracy programistów oraz administratorów systemów. Część zastosowanych blisko 10 lat temu (pierwszy raport był sporządzany za rok 2010) rozwiązań nie jest dalej rozwijana, co finalnie może prowadzić w niedalekiej przyszłości do narażenia ciągłości działania starszych aplikacji lub incydentów bezpieczeństwa danych zawartych w Krajowej bazie. W projektowanej ustawie zawarto jednak regulacje umożliwiające występowanie z wnioskiem o udostepnienie informacji z Krajowej bazy po upływie 5 lat od ich wprowadzenia do systemu Krajowej bazy. Możliwość składania wniosku będzie przyznana podmiotowi korzystającemu ze środowiska, a także marszałkowi województwa właściwemu ze względu na miejsce korzystania ze środowiska przez podmioty korzystające ze środowiska lub marszałkowi województwa właściwemu ze względu na miejsce rejestracji podmiotu w zakresie informacji dotyczących eksploatacji urządzeń. Ponadto projektowana ustawa w art. 6a ustawy SZE zawiera regulacje porządkową będącą konsekwencją wprowadzenia zmian do ustawy ETS w zakresie obowiązku składania raportów o poziomach działalności i sprawozdań z weryfikacji tych raportów. W związku z powyższym nowe brzmienie art. 6a ustawy SZE rozszerza katalog informacji niestanowiących informację publiczną w rozumieniu przepisów o dostępie do informacji publicznej.

Zmiany zaproponowane w art. 16e ust. 1 ustawy SZE polegają także na dodaniu do wykazu ministrów zobligowanych do przekazywania ministrowi właściwemu do spraw klimatu niezbędnych informacji ministra właściwego do spraw gospodarki złożami kopalin oraz ministra właściwego do spraw środowiska. Konieczność zmiany brzmienia przepisu wynika ze zmian w ustawie z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1220, z późn. zm.), wprowadzonych ustawą z dnia 23 stycznia 2020 r. o zmianie ustawy o działach administracji rządowej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 284) i wydzieleniu odrębnego działu gospodarki złożami kopalin oraz działu klimat.

Konsekwencją wprowadzenia do projektowanej ustawy przepisów dotyczących Funduszu jest konieczność wprowadzenia zmian w ustawie POŚ. Wprowadzone zmiany dotyczą powierzenia NFOŚiGW zadań Krajowego operatora Funduszu, możliwości powierzenia przez Operatora funduszu części zadań wojewódzkim funduszom ochrony środowiska i gospodarki wodnej na podstawie porozumienia. Dodatkowo wskazano, że przychodami NFOŚiGW są środki uzyskane z Funduszu, o których mowa w art. 50a ust. 1 ustawy ETS.

W art. 2 zawarto także zmiany dotyczące podstawy sporządzenia wykazu zawierającego informacje i dane o zakresie korzystania ze środowiska oraz o wysokości należnych opłat (wykaz opłatowy) przez podmioty korzystające ze środowiska. Zmiana w zakresie podstawy sporządzania wykazu opłatowego dotyczy tylko wydanych uprawnień do emisji. Wraz z początkiem IV okresu rozliczeniowego podstawą wydawania uprawnień w rejestrze UE przez Krajowy ośrodek będzie informacja publikowana w Biuletynie Informacji Publicznej przez ministra właściwego do spraw klimatu na podstawie art. 64b ust. 8 projektowanej zmiany do ustawy ETS. W związku z powyższym wprowadzano zmianę porządkową do art. 286 ust. 3 pkt 2 ustawy POŚ. Biorąc pod uwagę, iż termin dotyczący obowiązku złożenia wykazu opłatowego i uiszczenia opłaty za korzystanie ze środowiska w przypadku wydanych uprawnień w 2020 r. upłynie 31 marca 2021 r., w projektowanej ustawie zawarto przepis przejściowy umożliwiający złożenie wykazu opłatowego w roku 2021 na podstawie brzmienia art. 286 ust. 3 pkt 2 ustawy POŚ przed nowelizacją.

Jednocześnie z uwagi na możliwość wydawania uprawnień dla nowych instalacji w IV okresie rozliczeniowym na okres 2013–2020 (dotyczy to wniosków złożonych przez prowadzących instalacje nową, a nierozpatrzonych do końca 2020 r.), w projekcie zawarto przepis przejściowy dotyczący obowiązku składania wykazu opłatowego na podstawie przepisów dotychczasowych także dla prowadzących instalację nową. Umożliwi im to złożenie wykazu opłatowego w nowym okresie rozliczeniowym w oparciu o informację opublikowaną przez ministra właściwego do spraw klimatu na podstawie uchylanego art. 70 ust. 12 ustawy o ETS w związku z art. 5 projektowanej ustawy.

Poza powyższymi regulacjami wprowadza się dwie zmiany w ustawie POŚ umożliwiające NFOŚiGW pełnienie:

– roli podmiotu wdrażającego środki finansowe UE metodą zarządzania pośredniego,

– funkcji wykonawczej, zarządzającej lub wspomagającej przy międzynarodowej organizacji, instytucji, programie lub funduszu, zapewniających funkcjonowanie mechanizmów finansowych służących realizacji celów Konwencji Klimatycznej.

NFOŚiGW jest państwową osobą prawną zaliczoną do jednostek sektora finansów publicznych, która pełni rolę instytucji ochrony środowiska. Zadania ustawowe NFOŚiGW obejmują udzielanie dofinansowania na działania proekologiczne w jednej z form wskazanych w art. 411 ust. 1 ustawy POŚ oraz tworzenie warunków do wdrażania finansowania ochrony środowiska i gospodarki wodnej, w szczególności przez zapewnienie wsparcia działaniom służącym temu wdrażaniu oraz jego promocję, a także przez współpracę z innymi podmiotami, w tym z jednostkami samorządu terytorialnego, przedsiębiorcami oraz podmiotami mającymi siedzibę poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej.

Ustawa POŚ w obecnym brzmieniu wskazuje NFOŚiGW jako instytucję finansową, o której mowa w art. 38 ust. 4 lit. b pkt (ii) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającego wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 (Dz. Urz. UE L 347 z 20.12.2013, str. 320), oraz umożliwia pełnienie roli podmiotu wdrażającego instrument finansowy lub fundusz funduszy.

Przepisem umożliwiającym obecnie działanie NFOŚiGW poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej jest art. 410d ustawy POŚ, zgodnie z którym środki NFOŚiGW można przeznaczać za zgodą ministra właściwego do spraw klimatu na wspieranie projektów i inwestycji z zakresu ochrony środowiska i gospodarki wodnej poza granicami kraju, jeżeli ma to związek z bezpieczeństwem ekologicznym Rzeczypospolitej Polskiej, z zastrzeżeniem art. 410e ustawy POŚ.

Mając na uwadze postawione przed NFOŚiGW zadania w zakresie finansowania ochrony środowiska i gospodarki wodnej, jak również doświadczenie związane z wdrażaniem przez NFOŚiGW funduszy strukturalnych oraz wykonywanie funkcji instytucji wdrażającej Program Operacyjny Infrastruktura i Środowisko, zasadne jest rozszerzenie ustawowych kompetencji

NFOŚiGW przez wskazanie, iż może on pełnić rolę podmiotu wdrażającego budżet UE metodą zarządzania pośredniego. Metoda ta określona jest obecnie w art. 62 ust. 1 akapit pierwszy lit. c rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniającego rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylającego rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Ogólne rozporządzenie finansowe). NFOŚiGW, w razie uzyskania pozytywnej oceny w ramach procesu *pillar assessment,* byłby uprawniony do zawarcia umowy z Komisją Europejską celem wdrażania środków finansowych UE, w tym poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, realizując cele proekologiczne dla całej UE.

Projektowana ustawa umożliwia również przekazywanie środków NFOŚiGW, z wyłączeniem środków wskazanych w art. 401 ust. 7 ustawy POŚ oraz niebędących wpływami pochodzącymi ze sprzedaży jednostek przyznanej emisji gromadzonymi na Rachunku klimatycznym, o którym mowa w art. 23 ust. 1 ustawy SZE, na udzielanie pomocy w ramach międzynarodowej współpracy na rzecz rozwoju państwom niewymienionym w załączniku I do Konwencji Klimatycznej, jak również na dokonywanie wpłat na rzecz międzynarodowych organizacji, instytucji, programów i funduszy, celem wsparcia projektów i inwestycji z zakresu:

1) ograniczania lub unikania emisji gazów cieplarnianych;

2) pochłaniania lub sekwestracji dwutlenku węgla (CO_2);

3) adaptacji do zmian klimatu;

4) wzmocnienia instytucjonalnego.

Celem uzupełnienia powyższych zadań, projektowana ustawa wprowadza przepis kompetencyjny, który umożliwi NFOŚiGW pełnienie funkcji wdrażających lub wspomagających funkcjonowanie mechanizmów finansowych służących realizacji celów Konwencji Klimatycznej, w tym funkcji podmiotu akredytowanego przy Zielonym Funduszu Klimatycznym. Realizacja przez NFOŚiGW celów klimatycznych i międzynarodowych Rzeczpospolitej Polskiej w ramach wskazanych funkcji gwarantowana będzie zgodą ministra właściwego do spraw klimatu, którego działanie w tym zakresie podlegać będzie ocenie przez ministra właściwego do spraw zagranicznych, m.in. w ramach opiniowania rocznych i wieloletnich planów współpracy zagranicznej. Podstawą wykonywania przez NFOŚiGW zadań zapewniających funkcjonowanie mechanizmów finansowych służących realizacji celów

Konwencji Klimatycznej będą umowy, porozumienia lub inne właściwe dla danego mechanizmu akty prawne, a także właściwe dla danego mechanizmu procedury, które określać będą zakres zadań i obowiązków NFOŚiGW, w tym sposób pokrywania ze środków tego mechanizmu wyłącznie tych kosztów, które okażą się niezbędne do wykonania powierzonych zadań wdrożeniowych. Nie będą to zatem działania służące osiągnięciu zysku. Realizacja przez NFOŚiGW zadań służących realizacji celów Konwencji Klimatycznej odbywać się będzie w ramach ustawowej działalności NFOŚiGW jako państwowej instytucji ochrony środowiska i służyć będzie wykonywaniu istotnych dla Rzeczypospolitej Polskiej zadań publicznych na rzecz klimatu poza jej granicami.

Nowe zadania Krajowego ośrodka przewidziane projektowaną ustawą dotyczą:

1) oceny raportu dotyczącego poziomu działalności w każdej podinstalacji, o którym mowa w rozporządzeniu 2019/1842, zgodnie z zasadami wskazanymi w art. 7–12 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/331;
2) dokonywania zachowawczego oszacowania wartości parametrów, o których mowa w art. 3 ust. 4 rozporządzenia 2019/1842, w przypadkach wskazanych w tym przepisie;
3) określenia średniego poziomu działalności podinstalacji zgodnie z art. 4 rozporządzenia 2019/1842; ponadto Krajowy ośrodek każdego roku dokona porównania średniego poziomu działalności w każdej podinstalacji z historycznym poziomem działalności i w określonych w tym rozporządzeniu przypadkach dokona dostosowania przydziału uprawnień do emisji w sposób tam wskazany;
4) przekazywania ministrowi właściwemu do spraw klimatu w odniesieniu do każdej instalacji informacji o liczbie uprawnień do emisji, które będą podlegały wydaniu;
5) dokonywania oceny informacji o zmianach instalacji mających wpływ na przydział uprawnień do emisji oraz informacji o zrzeczeniu się przez prowadzącego instalację przydziału uprawnień do emisji; Krajowy ośrodek będzie przekazywał ministrowi właściwemu do spraw klimatu informację o wynikającej z tego zmienionej, ostatecznej liczbie uprawnień do emisji;
6) zawiadamiania ministra właściwego do spraw klimatu o instalacjach, w których zawieszono działalność.

Powyższe zadania nie spowodują wzrostu kosztów funkcjonowania Krajowego ośrodka ani nie wygenerują innych dodatkowych kosztów. Powyższe zadania będą realizowane ze środków

NFOŚiGW przeznaczonych na realizację zadań Krajowego ośrodka – w ramach reguły wydatkowej przewidzianej w art. 150 ustawy ETS .

Należy mieć na uwadze, że projekt przewiduje dla Krajowego ośrodka nowe zadania, niektóre dotychczasowe przestaną być wykonywane – tak będzie w przypadku procedury przydziału uprawnień do emisji dla instalacji wytwarzających energię elektryczną (i przewidzianymi w niej zadaniami, np. oceny sprawozdania rzeczowo-finansowego z realizacji zadania inwestycyjnego lub opiniowania wniosku o zatwierdzenie odpowiedniego dla realizacji danego zadania inwestycyjnego wskaźnika lub wskaźników zgodności), która wyekspirowała z końcem roku 2020. Ponadto nowy moduł sprawozdawczości Krajowej bazy (tworzony głównie na potrzeby umożliwienia wprowadzania do niej raportów o poziomie działalności oraz sprawozdań z ich weryfikacji) zostanie w całości opracowany i wdrożony przez Krajowy ośrodek, bez konieczności zapewnienia dodatkowych środków na ten cel.

Projektowana ustawa nie wprowadza dodatkowych obciążeń regulacyjnych ponad obowiązki wynikające z prawa UE. Nowym obowiązkiem dla prowadzących instalację objętych systemem ETS będzie obowiązek składania raportów o poziomach działalności, zgodnie z zasadami określonymi w rozporządzeniu 2019/1842. Raport ten zastąpi dotychczas obowiązujący obowiązek sprawozdawczy, tj. informację o rzeczywistych lub planowanych zmianach zdolności produkcyjnej, zmianach poziomu działalności oraz zmianach w działaniach w instalacji w danym roku składanej na podstawie obowiązującej ustawy ETS (art. 64). Ponadto projektowana ustawa przewiduje, że od 2022 r. przedmiotowe raporty będą składane za pośrednictwem modułu w Krajowej bazie, co znacznie ułatwi prowadzącym instalację sprawozdawczość w tym zakresie. Z uwagi na fakt, iż podmioty objęte systemem ETS objęte są obowiązkiem rejestracji w Krajowej bazie (mają status podmiotu korzystającego ze środowiska), nie będzie ciążył na nich dodatkowy obowiązek rejestracyjny.

Projektowana ustawa przewiduje zmiany, które mają charakter uniwersalny i nie są adresowane konkretnie do grupy mikro-, małych i średnich przedsiębiorców. Systemem ETS objęte są zasadniczo duże przedsiębiorstwa, niemniej może się zdarzyć, iż jakaś ich część może stanowić średnie przedsiębiorstwa. Projektowana ustawa wykonuje przepisy rozporządzania 2019/1842, które wprowadza nowy rodzaj sprawozdań dla prowadzących instalację objętych systemem ETS, tj. raportów o poziomach działalności. Niemniej jednak projektowana ustawa, wprowadzając obowiązek składania tych raportów przez moduł Krajowej bazy, wprowadza pewne ułatwienia w tym zakresie. Projektowana ustawa stworzy możliwość skorzystania przez

wszystkich przedsiębiorców z dodatkowego wsparcia finansowego na realizacje inwestycji mających na celu modernizację systemów energetycznych oraz poprawę efektywności energetycznej. Pomimo że mechanizm ten jest przewidziany Dyrektywą 2018/410, projektowana ustawa nie zawęża kręgu potencjalnych beneficjentów do określonej grupy wsparcia. Wszyscy przedsiębiorcy oraz jednostki sektora finansów publicznych, którzy planują inwestycje spełniające cele Dyrektywy 2018/410, będą mogli ubiegać się o wsparcie w postaci pożyczki czy dotacji na realizację inwestycji, w zależności od tego, czy dana inwestycja będzie realizowana w obszarze priorytetowym lub niebędącym priorytetowym, odpowiednio do 100% lub 70% kosztów realizacji inwestycji.

Projektowana ustawa nie zawiera przepisów technicznych, w związku z tym nie podlega notyfikacji w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.).

Projekt został podany do publicznej wiadomości przez zamieszczenie, zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248). Projekt został opublikowany na stronach Rządowego Centrum Legislacji oraz skonsultowany z organizacjami branżowymi i zainteresowanymi podmiotami. Wyniki przeprowadzonych konsultacji publicznych i opiniowania są omówione w raporcie z konsultacji publicznych.

Projektowana regulacja jest zgodna z prawem UE.

Projekt nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom UE, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Co do zasady projekt przewiduje wejście w życie ustawy po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem przepisów dotyczących:

1) Krajowego systemu wdrażania Funduszu oraz dotyczących dostosowania liczby uprawnień do emisji dla prowadzących instalację w okresie rozliczeniowym 2021–2030, które wejdą w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia;
2) dostosowania modułu Krajowej bazy do nowych wymogów (system raportowania przez prowadzących instalację w zakresie poziomów działalności i przedkładania sprawozdań z weryfikacji), które częściowo wejdą w życie z dniem 1 stycznia 2022 r.;
3) prognoz zmian aktywności, które wejdą w życie z dniem 1 stycznia 2023 r.

Skróceniu *vacatio legis* nie stoją na przeszkodzie zasady demokratycznego państwa prawnego. Zgodnie z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1461, z późn. zm.) w uzasadnionych przypadkach akty normatywne mogą wchodzić w życie w terminie krótszym niż czternaście dni.

Wejście w życie przepisów z dniem następującym po dniu ogłoszenia ma na celu przyspieszenie wykonania rozporządzenia 2019/1842, którego przepisy w praktyce muszą być stosowane od początku 2021 r. Do dnia wejścia w życie projektowanej ustawy prowadzący instalacje będą składać raporty dotyczące poziomu działalności i sprawozdania z weryfikacji tych raportów bezpośrednio na podstawie rozporządzenia 2019/1842, jednak przepisy tego rozporządzenia, co oczywiste, nie wskazują organu krajowego, który jest właściwy do przyjmowania wniosków, ani szczegółowego trybu ich analizy. Z tego względu należy w projektowanej ustawie zagwarantować za pomocą dodanych przepisów przejściowych, że każdy raport złożony do Krajowego ośrodka w okresie od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia wejścia w życie projektowanej ustawy, nie później niż do dnia 31 marca 2021 r., będzie złożony i rozpatrzony zgodnie z krajową procedurą. Wejście w życie ww. regulacji z dniem następującym po dniu ogłoszenia nie spowoduje żadnych obciążeń ani innych negatywnych konsekwencji po stronie prowadzących instalacje, z uwagi na to, że ich obowiązki wynikają wprost z rozporządzenia 2019/1842. Jednocześnie skrócenie *vacatio legis* umożliwi Krajowemu ośrodkowi dostosowanie liczby uprawnień do emisji na podstawie wykazu instalacji zaakceptowanego przez Komisję Europejską w możliwie jak najszybszym terminie po wejściu w życie projektowanej ustawy i jednocześnie pozwoli opublikować ministrowi właściwemu do spraw klimatu wykaz prowadzących instalacje wraz ze stosownym przydziałem w celu wydania puli uprawnień do emisji na rachunki instalacji w rejestrze UE. Z tego również względu prowadzący instalację będzie zainteresowany jak najszybszym zakończeniem postępowania, na co wejście w życie powyższych przepisów jak najszybciej od dnia ogłoszenia będzie miało istotny wpływ.

Wejście w życie przepisów dotyczących Funduszu z dniem następującym po dniu ogłoszenia umożliwi jak najszybsze rozpoczęcie opracowywania programów priorytetowych w celu rozpoczęcia finasowania inwestycji mających na celu modernizację systemu energetycznego i poprawę efektywności energetycznej.

Dodatkowo zgodnie z projektowanymi przepisami przewiduje się, aby nowa definicja uprawnienia do emisji (art. 1 pkt 3 lit. f obejmujący jednostki wydawane przez Konfederację

Szwajcarską w ramach ETS CH) weszła w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia. Uprawnienia do emisji nowego rodzaju znajdują się w obrocie i dodatkowo są już na rachunkach operatorów w polskiej części rejestru UE, stąd jest prawdopodobne, że jednostki te będą wykorzystywane do celów rozliczenia wielkości emisji za rok 2020.

Nazwa projektu Projekt ustawy o zmianie ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych oraz niektórych innych ustaw **Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące** Ministerstwo Klimatu i Środowiska **Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu** Adam Guibourgé-Czetwertyński, Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Klimatu i Środowiska **Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu** Małgorzata Zadrożna, malgorzata.zadrozna@klimat.gov.pl, tel. 22 36-92-425	**Data sporządzenia** 26.02.2021 **Źródło:** Inicjatywa własna Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/410 z dnia 14 marca 2018 r. zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE w celu wzmocnienia efektywnych pod względem kosztów redukcji emisji oraz inwestycji niskoemisyjnych oraz decyzję (UE) 2015/1814 (Dz. Urz. UE L 76 z 19.03.2018, str. 3) (zwana dalej „dyrektywą 2018/410”) **Nr w wykazie prac legislacyjnych Rady Ministrów** UC36

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Dyrektywa 2018/410 reguluje zasady funkcjonowania systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, zwanego dalej „systemem ETS”, w okresie rozliczeniowym 2021–2030. Część przepisów dyrektywy 2018/410 została implementowana do polskiego porządku prawnego ustawą z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1501). W ramach wsparcia realizacji celów polityki energetyczno-klimatycznej UE do roku 2030 Komisja Europejska zdecydowała się utworzyć nowy instrument wspierania modernizacji systemu energetycznego i poprawy efektywności energetycznej w krajach Unii Europejskiej, zwanej dalej „UE”, gdzie PKB *per capita* jest niższe niż 60% średniej dla całej UE (odnosząc do roku 2013). Instrumentem tym będzie działający w latach 2021–2030 Fundusz Modernizacyjny, zwany dalej „FM”, który będzie miał do wykorzystania środki pozyskane dzięki sprzedaży 2% ogólnej puli uprawnień do emisji CO_2 (EUA) w ramach wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji. Środki FM zostaną rozdysponowane na 10 krajów członkowskich, z czego Rzeczpospolita Polska otrzyma 43,41% dostępnej puli środków. Zasady funkcjonowania FM, zawarte w dyrektywie 2018/410, zostały doprecyzowane w akcie wykonawczym, tj. rozporządzeniu wykonawczym Komisji (UE) 2020/1001 z dnia 9 lipca 2020 r. ustanawiającym szczegółowe zasady stosowania dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do funkcjonowania funduszu modernizacyjnego wspierającego inwestycje w modernizację systemów energetycznych oraz poprawę efektywności energetycznej niektórych państw członkowskich (Dz. Urz. UE L 221 z 10.07.2020, str. 107), zwanego dalej „rozporządzeniem 2020/1001”.

Jednocześnie z uwagi na wejście w życie, z dniem 28 lutego 2019 r., rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/331 z dnia 19 grudnia 2018 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na podstawie art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 59 z 27.02.2019, str. 8), zwanego dalej „rozporządzeniem Komisji 2019/331”, zachodzi konieczność dostosowania niektórych przepisów ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. z 2021 r. poz. 332), zwanej dalej „ustawą o systemie handlu” (m.in. art. 68 i rozdziału 11), do przedmiotowego rozporządzenia (m.in. do art. 16, art. 17, art. 23, art. 24 i art. 26). Zmiany będą polegały w szczególności na uchyleniu regulacji ustawy o systemie handlu w tych obszarach, które począwszy od 2021 r. przejmują przepisy rozporządzenia, które będą stosowane bezpośrednio.
Ponadto zgodnie z obowiązującą ustawą o systemie handlu, organ właściwy do wydania zezwolenia ma obowiązek dokonywać co najmniej raz na 5 lat analizy wydanego zezwolenia na emisję gazów cieplarnianych. Prawo UE znosi obowiązek dokonywania stałych przeglądów zezwoleń na emisję gazów cieplarnianych W związku z powyższym nie ma przesłanek formalnych do utrzymywania cyklicznego obowiązku monitorowania zezwoleń na emisję gazów cieplarnianych w ustawodawstwie krajowym.
Obecnie charakter działalności Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, zwanego dalej „NFOŚiGW”, wykonywanej poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej jest ograniczony przepisem art. 410d ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2020 r. poz. 1219, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą POŚ”, zgodnie z którym środki NFOŚiGW można przeznaczać za zgodą ministra właściwego do spraw klimatu na wspieranie projektów i inwestycji z zakresu ochrony środowiska i gospodarki wodnej poza granicami kraju, jeżeli ma to związek z bezpieczeństwem ekologicznym Rzeczypospolitej Polskiej, z zastrzeżeniem art. 410e ustawy POŚ. W związku z koniecznością zaangażowania się NFOŚiGW w realizację celów polityki klimatycznej UE, w tym w zakresie zidentyfikowanego potencjału działań prośrodowiskowych w obszarze współpracy wielostronnej na poziomie UE i Konwencji klimatycznej, powstaje potrzeba rozszerzenia zakresu tej działalności.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Mając na uwadze konieczność transpozycji przepisów dyrektywy 2018/410 oraz wykonania niektórych przepisów rozporządzenia Komisji 2019/331, postulowanym rozwiązaniem jest m.in. wprowadzenie następujących zmian w ustawie o systemie handlu:

a) wprowadzenie definicji „instalacji nowej" zgodnej z definicją z dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz. Urz. UE L 275 z 25.10.2003, str. 32, z późn. zm.) – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 7, str. 631), zwanej dalej „dyrektywą 2003/87/WE", w brzmieniu nadanym dyrektywą 2018/410,
b) rozszerzenie treści art. 26c ustawy o systemie handlu przez wskazanie trybu wzywania do uzupełniania braków we wniosku o przydział uprawnień do emisji,
c) rezygnacja ze stałego cyklicznego obowiązku przeprowadzania analiz wydanych zezwoleń na emisję gazów cieplarnianych,
d) wprowadzenie przepisów określających zasady funkcjonowania Krajowego systemu wdrażania Funduszu Modernizacyjnego, w ramach którego środki uzyskane z FM są przeznaczane na dofinansowanie realizacji na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej inwestycji mających na celu modernizację systemów energetycznych oraz poprawę efektywności energetycznej,
e) zmiany w art. 68 i art. 70 ustawy o systemie handlu, w szczególności uchylenie przepisów, które dotyczą kwestii przydziału uprawnień do emisji w odniesieniu do instalacji nowych, które zostały uregulowane w rozporządzeniu Komisji 2019/331 i zastąpią od 2021 r. zasady przyjęte w tym zakresie w prawie państw członkowskich,
f) dodanie w ustawie o systemie handlu art. 70a i art. 70b dotyczących zmiany przydzielonych uprawnień do emisji tak, aby umożliwić dokonywanie korekt przydziałów uprawnień do emisji, o których mowa w art. 1 pkt 14 lit. m dyrektywy 2018/410.

Efektem zmian wprowadzonych w ustawie o systemie handlu będzie m.in. uzupełnienie braków transpozycyjnych w przepisach krajowych, wyeliminowanie z porządku krajowego przepisów odmiennie regulujących zagadnienia dotyczące zasad przydziału uprawnień do emisji, a które zostały uregulowane w bezpośrednio stosowanych rozporządzeniach unijnych, a także wyznaczenie ścieżki krajowej finansowania projektów inwestycyjnych ze środków FM.

Dodatkowo projekt przewiduje regulacje umożliwiające NFOŚiGW pełnienie:
1) roli podmiotu wdrażającego środki finansowe UE metodą zarządzania pośredniego;
2) funkcji wykonawczej, zarządzającej lub wspomagającej przy międzynarodowej organizacji, instytucji, programie lub funduszu, zapewniających funkcjonowanie mechanizmów finansowych służących realizacji celów Konwencji Klimatycznej.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Transpozycja przepisów dyrektywy 2018/410 jest dokonywana w poszczególnych państwach w sposób zgodny z procedurami obowiązującymi w tychże państwach.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Przedsiębiorcy prowadzący instalacje objęte systemem ETS (w tym podmioty spalające biomasę)	około 650 instalacji	Rejestr Unii	Nowe zasady uzyskiwania przydziału uprawnień do emisji i weryfikacji tych przydziałów zgodnie z regulacjami rozporządzenia Komisji 2019/331
Przedsiębiorcy oraz jednostki sektora finansów publicznych realizujący inwestycje kwalifikujące się do udzielenia dofinansowania ze środków FM	Brak danych		Możliwość ubiegania się o dofinansowanie ze środków FM inwestycji mających m.in. na celu poprawę efektywności energetycznej i modernizację systemów energetycznych w Polsce
Minister Klimatu i Środowiska	1	-	Sprawowanie nadzoru nad wykonywaniem zadań przez Operatora FM

			Wydawanie decyzji w zakresie wstrzymania wydania uprawnień do emisji instalacji, w której zawieszono działalność.
NFOŚiGW	1	-	Pełnienie: – roli Operatora FM i udzielanie dofinansowania na realizację projektów ze środków uzyskanych z FM, – roli podmiotu wdrażającego środki finansowe UE metodą zarządzania pośredniego, – funkcji wykonawczej, zarządzającej lub wspomagającej przy międzynarodowej organizacji, instytucji, programie lub funduszu, zapewniających funkcjonowanie mechanizmów finansowych służących realizacji celów Konwencji Klimatycznej.
Instytut Ochrony Środowiska – Państwowy Instytut Badawczy – Krajowy Ośrodek Bilansowania i Zarządzania Emisjami	1	-	Doprecyzowanie przesłanek wezwania podmiotu składającego wniosek o przydział bezpłatnych uprawnień do usunięcia braków lub uchybień. Ocena informacji o wystąpieniu przesłanek o potrzebie dostosowania liczby uprawnień i przekazanie jej ministrowi właściwemu do spraw klimatu.
Organy administracji publicznej właściwe do wydawania zezwoleń na emisję gazów cieplarnianych	16 marszałków województw, 314 starostów, 66 prezydentów miast na prawach powiatu	Główny Urząd Statystyczny	Zniesienie obowiązku dokonywania regularnych analiz zezwoleń na emisję gazów

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt ustawy nie był przedmiotem pre-konsultacji.

Projekt ustawy został przesłany do konsultacji publicznych, które trwały 14 dni, do następujących podmiotów:

1) CERBUD Krajowe Zrzeszenie Producentów Materiałów Budowlanych;
2) Forum CO2 Branżowych Organizacji Gospodarczych;
3) Forum Odbiorców Energii Elektrycznej i Gazu;
4) Górnicza Izba Przemysłowo-Handlowa;
5) Hutnicza Izba Przemysłowo-Handlowa;
6) Izba Energetyki Przemysłowej i Odbiorców Energii;
7) Izba Gospodarcza Ciepłownictwo Polskie;
8) Izba Gospodarcza Metali Nieżelaznych i Recyklingu;
9) Polska Izba Gospodarcza Przemysłu Drzewnego;
10) Polska Izba Przemysłu Chemicznego;
11) Polskie Towarzystwo Elektrociepłowni Zawodowych;
12) Polski Komitet Energii Elektrycznej;
13) Polska Organizacja Przemysłu i Handlu Naftowego;
14) Stowarzyszenie Papierników Polskich;
15) Stowarzyszenie Producentów Płyt Drewnopochodnych w Polsce;
16) Stowarzyszenie Przemysłu Wapienniczego;
17) Stowarzyszenie Producentów Cementu i Wapna;
18) Towarzystwo Gospodarcze – Polskie Elektrownie;
19) Związek Producentów Cukru;
20) Krajowa Izba Gospodarcza;
21) Polska Izba Biomasy;
21) ClientEarth Prawnicy dla Ziemi;
22) WWF.

Projekt został przesłany w ramach procedury opiniowania do wojewódzkich funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej.

Projekt ustawy został zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny, zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz stosownie do § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.). Żaden z pomiotów nie zgłosił zainteresowania ustawą w tym trybie.

Projekt został pozytywnie zaopiniowany przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego w dniu 11 grudnia 2020 r.

Projekt nie dotyczy spraw, o których mowa w art. 1 ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o Radzie Dialogu Społecznego i innych instytucjach dialogu społecznego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2232, z późn. zm.).

Projekt nie podlegał opiniowaniu, konsultacjom ani uzgodnieniom z organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym z Europejskim Bankiem Centralnym.

Wyniki przeprowadzonych konsultacji publicznych i opiniowania zostały omówione w raporcie z konsultacji publicznych.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z 2019 r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0 2020	1 2021	2 2022	3 2023	4 2024	5 2025	6 2026	7 2027	8 2028	9 2029	10 2030	*Łącznie (1–10)*
Dochody ogółem	0	**1 613,04**	**1 636,44**	**1 660,47**	**1 685,70**	**1 710,94**	**1 734,83**	**1 759,84**	**1 784,76**	**1 809,33**	**1 833,93**	**17 229,28**
budżet państwa	0	-4,00	-6,00	-8,00	-8,00	-8,00	-8,00	-8,00	-8,00	-8,00	-8,00	-74,00
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (NFOŚiGW), w tym:	0	1 617,04	1 642,44	1 668,47	1 693,70	1 718,94	1 742,83	1 767,84	1 792,76	1 817,33	1 841,93	17 303,28
przychody z FM	*0*	*1 613,04*	*1 636,44*	*1 660,47*	*1 685,70*	*1 710,94*	*1 734,83*	*1 759,84*	*1 784,76*	*1 809,33*	*1 833,93*	*17 229,28*
Przychody ze sprzedaży w drodze aukcji uprawnień do emisji przeznaczane na koszty obsługi FM	*0*	*4,00*	*6,00*	*8,00*	*8,00*	*8,00*	*8,00*	*8,00*	*8,00*	*8,00*	*8,00*	*74,00*
Wydatki ogółem	**0**	183,06	851,98	1 540,18	1 906,03	2 107,89	2 136,56	2 166,57	2 196,47	2 225,96	2 102,18	17 416,88

budżet państwa	0	00	00	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (NFOŚiGW), w tym:	**0**	183,06	851,98	1 540,18	1 906,03	2 107,89	2 136,56	2 166,57	2 196,47	2 225,96	2 102,18	17 416,88
wydatki ze środków FM	*0*	*164,3*	*833,22*	*1 521,42*	*1 887,27*	*2 089,13*	*2 117,80*	*2 147,81*	*2 177,71*	*2 207,20*	*2 083,42*	*17 229,28*
wydatki na obsługę FM	*0*	*18,76*	*18,76*	*18,76*	*18,76*	*18,76*	*18,76*	*18,76*	*18,76*	*18,76*	*18,76*	*187,60*
Saldo ogółem	**0**	**1 429,98**	**784,46**	**120,29**	**-220,33**	**-396,95**	**-401,73**	**-406,73**	**-411,71**	**-416,63**	**-268,25**	**-187,60**
budżet państwa	0	-4,00	-6,00	-8,00	-8,00	-8,00	-8,00	-8,00	-8,00	-8,00	-8,00	-74,0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (NFOŚiGW)	0	1 433,98	790,46	128,29	-212,33	-388,95	-393,73	-398,73	-403,71	-408,63	-260,25	-113,60

Źródła finansowania	FM, o którym mowa w art. 10d dyrektywy 2003/87/WE, jest zasilany środkami uzyskanymi ze sprzedaży w UE 2% całkowitej liczby uprawnień na aukcji w latach 2021–2030, z czego dla Polski przewidziane jest 43,41% tych środków, zgodnie z załącznikiem IIb dyrektywy 2003/87/WE. Zgodnie z projektowaną ustawą środki należne Polsce uzyskane z FM będą przekazywane na wyodrębniony rachunek bankowy NFOŚiGW pełniącego rolę Operatora FM. Środki te będą przekazywane na dofinansowanie realizacji inwestycji, o których mowa w art. 50a ust. 1 (w ramach obszarów priorytetowych) oraz w ust. 2 (w ramach obszarów niepriorytetowych) ustawy o systemie handlu. Prognozuje się, że w latach 2021–2030 przychody z tego tytułu wyniosą ok. 17,2 mld zł. W tabeli 1 przedstawiono szczegółowe wyliczenia do tej prognozy.

Tabela nr 1

Szacunkowe przychody Funduszu Modernizacyjnego dla Polski w latach 2021-2030, pochodzące ze sprzedaży 2% całkowitej puli uprawnień z systemu EU ETS, wg cen uprawnień giełdy ICE/ECX (rynek future) oraz kursu PLN/EUR wg MF

Lp.	Kategorie	Jednostka	2021	2022	2023	2024	2025	2026	2027	2028	2029	2030	2021-2030
1	Liczba uprawnień do sprzedaży dla Polski (43,41 % z puli 2%)	mln	13,5	13,5	13,5	13,5	13,5	13,5	13,5	13,5	13,5	13,5	135
2	Notowania cen EUA z rynku ICE future 21-25 (symbol "CKZ") z dnia 17 września 2019 r., z ekstrapolacją trendu liniowego w latach 26-30 [w EUR]	EUR	26,85	27,24	27,64	28,06	28,48	28,88	29,29	29,71	30,12	30,53	x
3	Przychód ze sprzedaży uprawnień	mln EUR	362,48	367,74	373,14	378,81	384,48	389,85	395,47	401,07	406,59	412,12	3 871,75
4	Kurs PLN/EUR wg wytycznych Ministra Finansów z maja 2019 r.	PLN/1 EUR	4,45	4,45	4,45	4,45	4,45	4,45	4,45	4,45	4,45	4,45	x
5	Przychód ze sprzedaży uprawnień	mln PLN	**1 613,04**	**1 636,44**	**1 660,47**	**1 685,70**	**1 710,94**	**1 734,83**	**1 759,84**	**1 784,76**	**1 809,33**	**1 833,93**	**17 229,28**

Główne założenia:

1) Liczba uprawnień została oszacowana w oparciu o następujące założenia i dokumenty: DYREKTYWĘ PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2018/410 z dnia 14 marca 2018 r. zmieniającą dyrektywę 2003/87/WE w celu wzmocnienia efektywnych pod względem kosztów redukcji emisji oraz inwestycji niskoemisyjnych oraz decyzję (UE) 2015/1814.

2) Fundusz Modernizacyjny: przyjęto średnioroczną liczbę uprawnień jakie PL ma otrzymać w latach 2021-2030.

3) Średnia cena uprawnień EUA i przychód ze sprzedaży w latach 2018-2030: przyjęto cenę EUA zgodnie

z notowaniami z rynku terminowego giełdy ICE w latach 2021-2025 ("ICE EUA Futures Dec" - symbol "CKZ") z dnia 17 września 2019 r., natomiast dla lat 2026-2030 przeprowadzono ekstrapolację trendu liniowego za pomocą funkcji regresji liniowej

Źródłem powyższych wyliczeń są dane Krajowego Ośrodka Bilansowania i Zarzadzania Emisjami, zwanego dalej „KOBIZE", oraz dane własne NFOŚiGW.

Koszty zarządzania FM ponoszone przez Operatora FM pokrywane będą częściowo ze środków uzyskanych ze sprzedaży w drodze aukcji uprawnień do emisji. Zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE państwa członkowskie nie mogą pokrywać kosztów zarządzania ze środków FM. W przypadku gdy państwo członkowskie podejmie decyzję o wykorzystaniu dochodów uzyskanych ze sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji gazów cieplarnianych do finansowania swoich wydatków związanych z wdrażaniem FM, wydatki te mogą zostać uznane za wydatki administracyjne, o których mowa w art. 10 ust. 3 lit. i dyrektywy 2003/87/WE, i w związku z tym mogą być zaliczane na poczet celu, jakim jest wykorzystanie 50% dochodów uzyskanych ze sprzedaży na aukcji w związku z klimatem. Możliwość takiego przeznaczenia środków wynika wprost z motywu 13 rozporządzenia 2020/1001. W ramach planowanego przeglądu dyrektywy 2003/87/WE Polska zawnioskuje o powrót do dyskusji na temat finansowania kosztów zarządzania FM na poziomie kraju członkowskiego bezpośrednio ze środków FM. W przyszłości planowane jest także wprowadzenie w projekcie ustawy wdrażającej Fundusz Transformacji Energetyki rozwiązania zapewniającego pokrywanie kosztów zarządzania Funduszem Modernizacyjnym ponoszonych przez Operatora Funduszu w ramach puli środków uzyskiwanych ze sprzedaży w drodze aukcji 40% rocznego wolumenu uprawnień do emisji w poszczególnych latach IV okresu rozliczeniowego EU ETS 2021–2030 oraz 50% wolumenu uprawnień do emisji w 2021 r., które nie zostały wydane instalacjom wytwarzającym energię elektryczną w III okresie rozliczeniowym EU ETS 2013–2020. Docelowo przyjęte rozwiązania, zapewniające pełne pokrycie kosztów zarządzania FM ze środków uzyskiwanych ze sprzedaży uprawnień do emisji na aukcjach, pozwolą w przyszłości zrefinansować koszty związane z wykonywaniem zadań Operatora FM, które w okresie przejściowym zostały tymczasowo pokryte ze środków NFOŚiGW w ramach zobowiązania wieloletniego „OZE i efektywność energetyczna".

Zgodnie z ustawą o systemie handlu środki uzyskane ze sprzedaży uprawnień do emisji stanowią dochód budżetu państwa, pod warunkiem zapewnienia zgodności z zasadami wskazanymi w art. 10 dyrektywy 2003/87/WE, tj. przeznaczania co najmniej 50% przychodów z aukcji lub ich równowartości na działania mające na celu redukcję gazów cieplarnianych (w tym niezbędne

wsparcie administracyjne). W związku z powyższym uzasadnione jest finansowanie części kosztów zarządzania FM z przychodów ze sprzedaży uprawnień do emisji, co będzie oznaczać przepływy ww. środków w ramach sektora finansów publicznych (uszczuplenie dochodów budżetu państwa, na rzecz państwowej osoby prawnej NFOŚiGW), zgodnie z dodawanym przepisem art. 49 ust. 2d ustawy o systemie handlu, w łącznej kwocie 74 mln zł, tj. 4 mln zł w roku 2021, 6 mln zł w roku 2022 i 8 mln zł rocznie w latach 2023–2030.

Zakłada się, że koszty zarządzania FM w horyzoncie 2021–2030 wyniosą 187,60 mln zł. W przypadku gdy koszty nie znajdą pokrycia ze środków uzyskanych ze sprzedaży w drodze aukcji uprawnień do emisji, będą pokrywane ze środków NFOŚiGW w ramach zobowiązania wieloletniego „OZE i efektywność energetyczna", o którym mowa w art. 401c ust. 5 ustawy POŚ. Rozwiązanie to ma charakter przejściowy i wynika ze znaczącego ograniczenia wysokości kosztów związanych z wykonywaniem zadań Operatora FM, pokrywanych ze środków uzyskanych ze sprzedaży uprawnień do emisji gazów cieplarnianych (pierwotnie środki te planowano na kwotę 30 mln zł rocznie, następnie – na kwotę 18,76 mln zł rocznie).

Obsługa FM będzie nowym i odrębnym zadaniem NFOŚiGW. Zakłada się, że do obsługi środków FM wewnątrz NFOŚiGW powołana zostanie wyodrębniona, nowa komórka organizacyjna. Katalog zadań związany z obsługą FM, poza kwestiami administracyjnymi, uwzględnia również zadania operacyjne związane z wdrażaniem systemu finansowania inwestycji wspieranych ze środków FM (przygotowywanie programów, ogłaszanie i realizacja naborów, ocena wniosków o dofinansowanie, zawieranie umów o dofinansowanie, weryfikacja uzyskanych efektów i kontrola projektów, zapewnianie monitoringu i sprawozdawczości). Powyższe wskazuje, że w celu zapewnienia optymalnej jakości wdrażania wyodrębniona struktura wdrażająca FM powinna liczyć minimum 100 osób. Powyżej wskazana liczebność zespołu jest niezbędna do sprawnej i terminowej obsługi środków FM (w szczególności mając na uwadze czynności związane z bieżącą współpracą z Europejskim Bankiem Inwestycyjnym, zwanym dalej „EBI", jako instytucji zarządzającej środkami FM na poziomie UE). Znaczącą pozycję kosztów zarządzania FM stanowić będą koszty IT dotyczące budowy i wdrożenia systemu informatycznego z funkcjonalnościami zbliżonymi do istniejących w ramach Centralnego Systemu Teleinformatycznego SL2014, a także zapewnienie utrzymywania systemu w całym okresie życia projektów finansowanych ze środków FM (a więc co najmniej 15 lat przy uwzględnieniu trwałości projektów). System musi również zapewniać monitorowanie, niezbędną sprawozdawczość oraz wymianę danych z EBI oraz KE.

W tabeli 2 przedstawiono szczegółowe wyliczenia kosztów zarządzania FM w latach 2021–2030.

Tabela nr 2

Lp.	**Szacowane koszty realizacji zadań Krajowego operatora Funduszu Modernizacyjnego (FM)**	2021	2022–2030	**Razem**
		(mln zł)	(mln zł)	**(mln zł)**
I	**Koszty bezpośrednie, w tym:**	16,00	144,00	**160,00**
1.	koszty osobowe kadry zatrudnionej do obsługi zadań FM	13,80	124,20	**138,00**
2.	koszty usług obcych nabywanych wyłącznie na potrzeby FM	1,50	13,50	**15,00**
3.	pozostałe koszty bezpośrednie	0,70	6,30	**7,00**
II	**Koszty ogólne** (pośrednie) ustalane wg stawki zryczałtowanej w wysokości 20% kosztów osobowych (I.1)	2,76	24,84	**27,60**
III (I+II)	**Koszty razem**	18,76	168,84	**187,60**
		Rocznie (mln zł):		**18,76**

Przyjęte do wyliczeń jednostkowe koszty osobowe dotyczą wynagrodzeń wysoko wyspecjalizowanej kadry 100 pracowników zatrudnionych do obsługi FM, powiększonych o składki społeczne, na Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, na Pracownicze Plany Kapitałowe. Katalog zadań związanych z obsługą środków FM będzie obejmował szereg działań, w tym opracowanie dedykowanych programów operacyjnych oraz przygotowanie całego systemu naboru i oceny wniosków, zapewnienie niezbędnego systemu monitoringu i kontroli finansowanych

	przedsięwzięć, a także pozostałych działań administracyjno-zarządczych. Przyjęte do wyliczeń koszty usług obcych dotyczących usług informatycznych uwzględniają koszt opracowania, wdrożenia i utrzymania kompleksowego systemu informatycznego o funkcjonalności porównywalnej do SL2014, w tym: moduł generatora wniosków o dofinansowanie, moduł oceny wniosków, moduł obsługi umów o dofinansowanie, moduł generatora wniosków o płatność, a także moduły sprawozdawcze i monitoringowe wraz z niezbędną infrastrukturą teleinformatyczną. Zakłada się, że w 2021 r. koszty opracowania ww. systemu oraz niezbędne zakupy infrastruktury, sprzętu i oprogramowania (w tym serwery i stacje robocze) wyniosą 1,4 mln zł, a koszt pozostałych usług obcych wyniesie 0,1 mln zł. W kolejnych latach koszty informatyczne ponoszone w ramach usług obcych wyniosą 0,8 mln zł, a kwota 0,7 mln zł będzie dotyczyć kosztów działań informacyjno-promocyjnych, specjalistycznego wsparcie eksperckiego, w tym przygotowania niezbędnych ekspertyz prawnych i technicznych dla celów wdrażania FM, a także innych usług niezbędnych dla sprawnego wydatkowania środków FM. Pozostałe koszty bezpośrednie na poziomie 0,7 mln zł rocznie będą natomiast obejmować m.in. koszty szkoleń, a także delegacji służbowych i wizytacji pracowników zatrudnionych do obsługi FM. W ramach obsługi projektów finansowanych z FM będą ponoszone koszty ogólne (pośrednie) na poziomie 20% kosztów osobowych dotyczące: obsługi informatycznej ze strony NFOŚiGW (koszty osobowe dedykowanego zespołu minimum 5 osób do utrzymania), a także wsparcia pracowników horyzontalnych (obsługa księgowa, obsługa w zakresie weryfikacji umów i efektów ekologicznych, obsługa w zakresie analiz finansowych i zabezpieczenia umów, obsługa w zakresie pomocy publicznej, obsługa prawna, obsługa w zakresie kontroli terenowych projektów). Nowe zadania KOBiZE przewidziane projektowaną ustawą dotyczą: 1) oceny raportu dotyczącego poziomu działalności w każdej podinstalacji, o którym mowa w rozporządzeniu Komisji (UE) 2019/1842 z dnia 31 października 2019 r. ustanawiającym zasady stosowania dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do dalszych ustaleń dotyczących dostosowań przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji ze względu na zmiany w poziomie działalności (Dz. Urz. UE L 282 z 04.11.2019, str. 20), zwanym dalej „rozporządzeniem Komisji (UE) 2019/1842", zgodnie z zasadami wskazanymi w art. 7–12 rozporządzenia Komisji 2019/331; 2) dokonywania zachowawczego oszacowania wartości parametrów, o których mowa w art. 3 ust. 4 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1842, w przypadkach wskazanych w tym przepisie; 3) określenia średniego poziomu działalności podinstalacji zgodnie z art. 4 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1842; ponadto KOBiZE każdego roku dokona porównania średniego poziomu działalności w każdej podinstalacji z historycznym poziomem działalności i w określonych w tym rozporządzeniu przypadkach dokona dostosowania przydziału uprawnień do emisji w sposób tam wskazany; 4) przekazywania ministrowi właściwemu do spraw klimatu w odniesieniu do każdej instalacji informacji o liczbie uprawnień do emisji, które będą podlegały wydaniu; 5) dokonywanie oceny informacji o zmianach instalacji mających wpływ na przydział uprawnień do emisji oraz informacji o zrzeczeniu się przez prowadzącego instalację przydziału uprawnień do emisji; KOBiZE będzie przekazywał ministrowi właściwemu do spraw klimatu informację o wynikającej z tego zmienionej ostatecznej liczbie uprawnień do emisji; 6) zawiadamiania ministra właściwego do spraw klimatu o instalacjach, w których zawieszono działalność.
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Powyższe zadania nie spowodują wzrostu kosztów funkcjonowania KOBiZE ani nie wygenerują innych dodatkowych kosztów. Powyższe zadania będą realizowane ze środków NFOŚiGW przeznaczonych na realizację zadań KOBiZE – w ramach reguły wydatkowej przewidzianej w art. 150 ustawy o systemie handlu.